

ZVONEČI
KEDRI
RUSIJE

Vladimir Megre

***NOVA
CIVILIZACIJA***

*Osma knjiga
Prvi deo*

*Prevod sa ruskog
Zoja Begolli*

Beograd, 2008.

Naslov originala
V. Мегре
«Новая цивилизация»
Книга восьмая - часть 1
Москва – Санкт-Петербург
«ДИЛЯ», 2005
Серия книг «Звенящие кедры России»

**„Neka misao tvoja, Vladimire, i drugih ljudi, pokuša
da spozna tvorevine Božije i
Njegovo providenje.
Tada će tvoj život i život ljudske zajednice
program stvoriti drugačiji“.**

Anastasija

*Sva prava su zaštićena.
Nikakav deo ove knjige ne može biti reprodukovan u bilo kakvoj formi
bez pismene dozvole nosioca autorskih prava.
Objavlјivanje dela bez dozvole Autora V. Megrea,
smatra se protivzakonitim i sudski je kažnjivo.*

Uvaženi čitaoci!

Svaka naredna knjiga V. Megrea predstavlja nastavak prethodne.
U seriji "Zvoneći kedri Rusije" izašle su sledeće knjige:

- Knjiga 1. "Anastasija"***
- Knjiga 2. "Zvoneći kedri Rusije"***
- Knjiga 3. "Prostranstvo Ljubavi"***
- Knjiga 4. "Stvaranje"***
- Knjiga 5. "Ko smo mi?"***
- Knjiga 6. "Zavičajna knjiga"***
- Knjiga 7. "Energija života"***
- Knjiga 8. "Nova civilizacija" - I deo***
- Knjiga 8. "Nova civilizacija" - II deo***

*Obraćamo pažnju čitaocima na to, da je izdavačka kuća "Dilja"
pustila u svet posebno izdanje "Zavičajne knjige"
za vođenje lične porodične hronike svakog čitaoca.*

PREDOSVITNA OSEĆANJA

Anastasija je još spavala. Nad beskrajnom sibirskom tajgom je svitalo. Ovog puta sam se probudio prvi, ali sam nastavio mirno da ležim u svojoj vreći za spavanje, posmatrajući sa uživanjem njeno spokojno prelepo lice i meke obrise tela. Oni su se sve više raspoznavali pod blagom svetlošću nastupajućeg jutra. Savršeno, ovog puta je priredila konak pod otvorenim nebom. Svakako je znala: biće topla i prijatna predstojeća noć, zato je i pripremila postelju ne unutra u svojoj toploj zemunici, već kod ulaza u nju. Meni je spremila, donetu još prilikom poslednjeg boravka u tajgi, vreću za spavanje, a pored je napravila sebi divan ležaj od suve trave i cveća.

Prelepo je izgledala na toj postelji u tajgi, odevena u tanku lanenu haljinicu do kolena, koju sam joj doneo kao poklon od čitalaca. Možda ju je samo kad sam ja tu i oblačila, a inače je mogla da spava i naga. Što je hladnije u šumi, tim se više trave suve podastre jer – u kamari slame ni zimi nije hladno. Čak i običan čovek, neočeličen do te mere kao Anastasija, može da spava u slami bez tople odeće. Probao sam. Ali sam ovoga puta legao na vreću za spavanje. Ležao sam, posmatrajući usnulu Anastasiju i zamišljao – kako bi ovaj prizor mogao da izgleda na filmu.

...Poljana u dubinama beskrajne sibirske tajge. Predosvitna tišina tek pokadkad se prekida jedva čujnim šuštanjem grana u krošnjama veličanstvenih kedara. A prelepa žena spokojno sneva na postelji od trave i cveća. Disanje joj je veoma ravnomerno i jedva čujno, primetno je samo kako se ovlaš miče tanušna travka priljubljena uz gornju usnu, kada udiše i izdiše lekoviti vazduh sibirske tajge...

Nikada pre nisam imao priliku da vidim usnulu Anastasiju u tajgi. Uvek se budila prva. A sad...

Dopadalo mi se da je posmatram. Oprezno se pridigoh i oslonivši se na ruku, razgledah njeno lice. Zamislio sam se i počeo da govorim u sebi:

„Predivna si i dalje, Anastasija. Uskoro će biti deset godina kako smo se upoznali. Ja sam, razume se, ostario za ovo vreme, a ti se skoro upšte nisi promenila. Ni bore nisu dotakle tvoje lice. Samo se pojavio u tvojoj zlačanoj kosi jedan sedi pramen. Nešto se, po svoj prilici, čudno s tobom dešavalo. Sudeći po zamašnoj kampanji uperenoj na tebe i tvoje ideje, po izjavama u štampi i činovničkim strukturama, nešto se događa u taboru tamnih. Da me dokrajče pokušavaju, a tek sa kakvim bi zadovoljstvom tebe dohvatili! Ali su im, po svoj prilici, ruke kratke...

Samo se, evo, sedi pramen ipak pojavio kod tebe. Ali ne kvvari tvoju lepotu čudesnu. Znaš, sad je moderno da se različitih boja pramenovi

izvlače. Smatra naša mladež da su svetli pramenovi moderni i lepi. A ti ni u frizerski salon ne moraš da ideš – pramen se sam pojavio. I ožiljak od metka, na tebe ispaljenog, skoro se potpuno izgubio.

Nebo praskozorno je još svetlije postalo, a ožiljak na slepoočnici se skoro i ne nazire. Uskoro ga više neće biti.

Eto, spokojno spavaš ovde na svežem vazduhu, u svom svetu tajge, a tamo, u našem svetu, veoma važni događaji se dešavaju. Njih analitičari nazivaju „informativnom revolucijom“. Možda zahvaljujući tebi, a možda i po zapovesti svojih Duša, ljudi našeg tehnokratskog sveta počinju da stvaraju svoja zavičajna imanja, oplemenjujući zemlju. Prihvatili su svim srcem viziju tvoju, Anastasija, prekrasnu viziju budućnosti svoje porodice, naše zemlje, a možda i celog svetskog poretka. Shvatili su te, i sami izgrađuju tu predivnu budućnost.

I ja nastojim da te razumem. Trudim se koliko mogu. Zasad, nisam u potpunosti shvatio - šta mi značiš. Knjige si me naučila da pišem, sina rodila, čuvenim si me učinila, vratila poštovanje kćeri – mnogo si učinila. Ali to nije najvažnije. U nečem drugom je to, najbitnije. Može biti da se u meni negde skriva.

Znaš, Anastasija, nikada nisam govorio o svom odnosu sa tobom, ni tebi pričao, a ni sebi. Ma i uopšte, za ceo svoj život ni jednoj ženi u životu nisam rekao: volim te.

Nisam govorio, ne zato što sam potpuno bezosećajan, već zato što čudnim smatram te reči i besmislenim. Jer, ako voli jedan čovek drugog, onda treba da se ispoljava ta ljubav kroz dela upućena voljenoj osobi. A ako moramo reći izgovarati, znači da nema istinskih, приметnih postupaka. Jer, činjenje je najvažnije, ne reči“.

...Anastasija se jedva приметно pokrenula, duboko udahнула, ali se nije probudila. Nastavio sam u sebi da razgovaram sa njom:

„Ni jednom ti nisam pričao o Ljubavi, Anastasija. Ali, kada bi me zamolila da ti dosegнем sa neba zvezdu, uzverao bih se na vrh najvećeg drveta, i odbivši se od najviše grane, skočio bih ka toj zvezdi. Ako bih poleteo nadole, onda bih se padajući uhvatio za grane – i iznova bih ka vrhu počeo da se penjem, i ponovo bih se vinuo ka zvezdi.

Nisi me molila da ti zvezde s neba skinem, Anastasija. Zamolila si me samo knjige da napišem. Pišem ih. Ne uspeva mi uvek baš najbolje. Katkad padam nadole. Ma, još ih nisam završio. Još nisam napisao svoju poslednju knjigu. Trudiću se da ti se dopadne“.

...Anastasiji su uzdrhtale trepavice, na obrazima se pojavilo blago rumenilo, i ona otvori oči. Nežni pogled sivo-plavih očiju... Bože, kakvom toplinom uvek zrače te oči, osobito kada su tako blizu! Anastasija me je čutke posmatrala, a oči su joj blistale kao da su vlažne.

- Dobro jutro, Anastasija! Verovatno si prvi put tako dugo spavala. Ranije si se uvek prva budila – rekoh joj.

- I tebi dobro jutro i prekrasan dan, Vladimire - tiho, skoro šapatom odgovori Anastasija. – Ja bih rado još malčice odspavala.

- Još se nisi naspavala?

- Naspavala sam se baš lepo. Ali san... Tako sam prijatan san videla pred svitanje...

- Kakav san? O čemu si sanjala?

- Sanjala sam da mi pričaš. O drvetu visokom i zvezdi, o padanju i ponovnom nastojanju da se popneš. Reči o drvetu i zvezdi, ali kao da su o Ljubavi bile – te reči.

- U snovima često nedokučive stvari bivaju. Kakva može biti veza između drveta i Ljubavi?

- Veza može biti u svemu i smisao golemi. Osećanja su ovde najvažnija, a ne reči. Sa praskozorjem mi je dan osećanje darovao čudesno. Idem da se pozdravim sa njim i da ga zagrlim.

- Koga – njega?

- Prekrasan dan koji mi je dar čudesni pružio.

Anastasija polako ustade, odmače se nekoliko koraka od ulaza u zemunicu i... Uvek je radila izjutra svoju posebnu gimnastiku. Te evo i sad – raširi ruke ustranu i malčice uvis. Sekundu-dve je posmatrala nebo, pa se iznenada zavrte. Potom potrča i napravi svoj neverovatni salto. Ponovo se zavrte. A ja, ležeći na svojoj vreći za spavanje kod ulaza u zemunicu, divio sam se vrtoglavim kretnjama Anastasijinim i razmišljao: „Neverovatno! Odavno nije devojčica više, a tako se lako, divno i silovito kreće, kao da je mlada gimnastičarka. Zanima me – kako li je osetila o čemu sam pričao u sebi dok je spavala? A možda je glupo što joj nisam otvoreno rekao?“

I viknuo sam:

- Anastasija, nisi samo usnila san!

Ona se trenutno zaustavi nasred poljane, a potom, naglo se okrenuvši polete, i okrećući se kao u vrtlogu stiže do mene, hitro sede na travu i progovori razdragano:

- Nije bio samo san? Kako nije bio običan? Ispričaj mi odmah. Potanko mi sve ispričaj.

- Ma razumeš, i ja sam nekako istovremeno razmišljao o tom drvetu. U sebi sam pričao o zvezdi.

- A gde, reci mi, gde si reči takve našao? I šta ih može iznedriti – reči takve?

- Stvaraju ih osećanja, možda?

Naš razgovor je prekinuo uzvik Anastasijinog deke:

- Anastasija! Anastasija, smesta, čuješ li me, đavo bi ga znao!

Anastasija skoči, te i ja naglo ustadoh.

POBEDA NAD RADIJACIJOM

- Opet je Volođa nešto čudno priredio? – upita dotrčavšeg do nas deku. A deka, u prolazu me pogledavši i dobaciši kratko: „Zdravo, Vladimire“, pojasni:

- On je na obali jezera. Zaronio je i kamenčić dohvatio sa dna. Sada stoji stisnuvši ga u svojoj ruci. Pretpostaviti mogu: kamen mu prži rukicu, ali ga ne pušta. I ne znam kakav savet da mu dam.

Potom se deka okrete prema meni i strogo reče:

- Tvoj sin je tamo, ti – oče... što stojiš?!

Ne shvatajući u potpunosti šta se događa, potrčah prema jezeru. Pored mene je trčao deka i objašnjavao:

- Taj kamenčić je radioaktivan. Nije veliki, ali je energija u njemu ogromna. Ta energija je nalik na radijaciju.

- Otkud se on tamo našao, na dnu jezera?

- Odavno je tamo. Još je moj otac znao za taj kamen. Ali da doroni do njega niko nije uspeo.

- A kako ga je Volođa izronio? Kako je saznao?

- Da roni u dubine ja sam ga uvežbavao.

- Zašto?

- Ma, dosađivao mi je stalno me moleći da ga naučim. A vi, da se bavite vaspitanjem deteta nemate vremena, sve na starce svaljujete.

- Ma ko mu je za kamen ispričao?

- Pa ko bi mu, osim mene, ispričao? Ja sam mu ispričao.

- Zašto?

- Hteo je da dozna – šta ne dozvoljava da se jezero zimi zamrzne.

Kad smo dotrčali do jezera, ugledao sam svog sina na obali. Kosa i košulja su mu bile mokre, ali se voda više nije slivala, što znači da je stajao tako već poduže – zaključio sam.

Moj sin, Volođa, stajao je sa ispruženom napred rukom, stegavši prste u pesnicu, i netremice je usredotočeno zurio u nju. Bilo je jasno: u šaci mu je stisnut taj zlosrećni kamenčić sa dna jezera. Načinih svega dva koraka u pravcu sina. Hitro okrete glavu ka meni i reče:

- Ne prilazi mi, tata.

Kad sam se zaustavio, dodade:

- Zdravlja mislima tvojim, tata. Samo, odmakni se podalje, možda bi bilo bolje da ti i deka na zemlju legnete – tada ću moći mirno da se usredsredim.

Deka smesta leže na zemlju ni sam ne znajući zašto, te ja legoh pored njega. Neko vreme smo čutke posmatrali stojećeg na obali Volođu, potom mi dopre do svesti uobičajena misao, te rekoh:

- Ma Voloda, baci ga naprosto podalje.
- Kud podalje? – ne okrećući se, upita sin.
- U travu.
- Ne smem u travu, tamo mnogo toga može da nastrada. Osećam, ne smem ga zasad bacati.
- Ma, zar ćeš tako stajati ceo dan, ili dva? A šta dalje? Stajaćeš nedelju, mesec dana?
- Razmišljam kako da postupim, tata. Hajde da počutimo, neka misao nađe rešenje, ne treba je odvlačiti.
Deka i ja smo u muku ležali i posmatrali Volodu. Odjednom primetih kako sa suprotne strane obale lagano, vrlo lagano zbog novonastalih okolnosti, ide Anastasija. Ne došavši do Volode, na oko pet metara od njega, ona, kao da se ništa nije desilo, sede, spusti u vodu noge i neko vreme je tako sedela. Potom se okrete prema sinu i savršeno mirno upita:
- Peče ti ruku, sine?
- Da, mama – odgovori Voloda.
- O čemu si razmišljao kada si dohvatio kamen, a o čemu razmišljaš sad?
- Iz kamena izvire energija nalik na radijaciju. O njoj mi je pričao deka. Ali i iz čoveka zrači energija. To znam. I čovekova energija je uvek najjača, nijedna druga da pobedi ljudsku ne može. Dohvatio sam kamen i držim ga. Svim silama se trudim da nadjačam njegovu energiju, da je uteram natrag, unutra. Hoću da dokažem da je čovek jači od ma koje energije.
- Misliš da će ti poći za rukom da dokažeš nadmoć dolazeće iz tebe energije?
- Da, mama, uspeću. Ali on se zagreva sve više i više. Malčice mi prlji prste i dlan.
- Zašto ga ne baciš?
- Osećam, to ne smem da učinim.
- Zašto?
- Osećam.
- Zašto?
- On... On će eksplodirati, mama. Rasprsnuće se čim olabavim prste svoje ruke. Eksplozija će biti užasna.
- Tačno, eksplodiraće. Iz kamena izlazi zatvorena u njemu energija. Svojom energijom si potisnuo njenu bujicu i usmerio je unutra, misleno oblikujući jezgro unutar kamička. Tamo se nagomilava sad i tvoja i njegova energija. Ona ne može da se nagomilava beskonačno. Ona je već unutar jezgra, tobom u mislima stvorenog, besni i zagreva se sve više, te prži kamen tvoju rukicu.
- To sam shvatio i zato ne opuštam prste.
Spolja je Anastasija delovala savršeno mirno, pokreti su joj bili usporeni i ravnomerni. Govorila je odmereno i sa pauzama, ali sam

osećao da je izuzetno usredsređena i da misao njena, bez sumnje, radi brzo kao nikad pre. Ustade, nekako lenjo se protegnu i spokojno reče:

- Znači, shvatio si, Volođa, ako naglo otkriješ kamen, može doći do eksplozije?

- Da, mama.

- Onda, znači da šaku treba popuštati postepeno.

- Kako?

- Lagano, neprimetno. Najpre ovlaš opustivši palac i kažiprst, otkrićeš delić kamena i istog trena zamisli kako iz njega zrakom uvis izlazi energija, tobom zarobljena u kamenu. I za tvojom, njegova će energija pohitati. Budi vrlo obazriv: isključivo uvis zrak mora da odlazi.

Volođa, usredsređeno posmatrajući čvrsto stisnutu pesnicu, usporeno olabavi palac i kažiprst. Jutro je bilo sunčano, ali je čak i pri dnevnoj svetlosti bio vidljiv iz kamena izlazeći zrak. Ptica u visinama ulete u ovaj zrak i pretvori se u oblačić dima. Bukvalno se rasprsao u paru maleni oblačić preko koga je skliznuo zrak. I posle nekoliko minuta zrak postade jedva primetan.

- Uh, usedela sam se ovde sa vama – reče Anastasija. – Odoh, mogla bih doručak da spremim dok se vi ovde zabavljate.

Odlazila je isto tako, vrlo sporo. Načinivši nekoliko koraka, blago se zaljulja, te priđe vodi i umi se. Verovatno je iza spoljašnjeg spokojstva skrivala neverovatnu napetost. Skrivala, da ne uplaši sina i da mu ne zasmeta u njegovim tačnim postupcima.

- Otkud si znala kako treba da postupim, mama? – viknu za njom Volođa.

- Otkud? – oponašao je Volođu ustajući sa zemlje, već raspoloženi deka. – Kako otkud? Iz fizike je tvoja mama u školi imala peticu. – I prasnu u smeh.

Anastasija se okrete prema nama, zakikota se i odgovori:

- Nisam znala o tome ranije, sine. Ali, šta god da se desi, uvek treba tražiti i nalaziti rešenje. Ne sputavati strahom svoju misao.

Kada je zrak postao već sasvim nevidljiv, Volođa raširi prste. Na njegovom dlanu je ležao omanji duguljasti kamičak. Neko vreme ga je posmatrao, brundajući sebi u bradu: „Zatvoreno u tebi nije jače od čoveka“. Potom opet steže prste u pesnicu, zatrča se, i sve u košulji skoči i zaroni u jezero. Nije se pojavio oko tri minuta, a kada je izronio, zapliva prema obali.

- Ja sam ga naučio da ovako vazduh štedi – reče deka.

Kada je Volođa izašao na obalu, proskakutao je otresajući vodu, priđe nam, a ja ne izdržah, te izrekoh:

- Znaš li ti šta je radijacija, sine? Ne znaš. Da si znao, ne bi zaronio i posegnuo za tim kamenom. Zar nemaš pametnija posla ovde?

- Znam o radijaciji, tata. Deko mi je pričao o tome kakve se sve katastrofe događaju u atomskim centralama, kakvo postoji oružje i kakav je problem nastao sa čuvanjem nuklearnog otpada – odgovori Volođa.

- Kakve veze ima taj kamen na dnu jezera? Kakve veze?

- Upravo tako, kakve veze ima? – uključi se u razgovor deka. – Vaspitaj ga malo, Vladimire. Da se bar koliko toliko odmorim. Inače, u poslednje vreme je isuviše zahtevan tvoj sin prema meni.

Deka pođe i mi ostadosmo sami.

Moj sin je stajao preda mnom u svojoj mokroj košulji. Očigledno je bio vrlo ožalošćen što nas je sve nasekirao. Nisam više želeo da budem strog prema njemu. Naprosto sam stajao ćutke, ne znajući o čemu bih pričao. Volođa progovori prvi:

- Shvataš li, tata, deka mi je rekao da ta mesta u kojima se čuva nuklearni otpad kriju u sebi ogromnu opasnost. Po teoriji verovatnoće, on može da nanese nepopravljivu štetu mnogim zemljama i ljudima u njima. Čak i celoj našoj planeti.

- Može, razume se, ali kakve to veze ima s tobom?

- Ma, ako ljudi smatraju da je, navodno, rešen problem - opasnost svejedno ostaje, što znači da je pogrešno rešen.

- Pa šta ako je pogrešno rešen?

- Deko je rekao da ja tačno rešenje treba da pronađem.

- Pa...? Jesi li ga našao?

- Sad jesam, tata.

Stajao je preda mnom, moj devetogodišnji sin, moker, sa povređenom rukom, ali siguran u sebe. Govorio je spokojnim i odlučnim glasom o rešenju problema čuvanja nuklearnog otpada. Bilo je više nego čudno. Jer, on nije naučnik, nije nuklearni fizičar, čak ne ide ni u običnu školu. Vrlo neobično. Stoji na obali jezera u tajgi mokro dete, i raspravlja o bezopasnom čuvanju nuklearnog otpada. Ne očekujući bar koliko-toliko delotvorno rešenje s njegove strane po tom pitanju, već tek da bih podržao razgovor, upitah:

- Pa... Kako si se snašao u tom nerazrešivom problemu?

- Iz mnoštva varijanti, mislim da je najdelotvornije njihovo razbijanje na manje jedinice.

- Nisam shvatio – razbijanje čega?

- Otpada, tata.

- Kako to misliš?

- Shvatio sam, tata: u malim dozama, radijacija uopšte nije opasna. U malim količinama nalazi se posvuda: u nama, u biljkama, u vodi, oblacima. Ali ako se skoncentriše na jednom mestu, nastaje istinska opasnost. U nuklearnim skladištima, o kojima mi je pričao deka, veštački su zbijene radioaktivne stvari na jednom mestu.

- Ma, to svi znaju. Radioaktivan otpad odvoze u specijalno izgrađena skladišta, koja se pomno čuvaju od terorista. Posebno obučeno osoblje vodi računa da se ne naruši tehnologija skladištenja.

- Sve je tako, tata. Ali opasnost, bez obzira postoji. I katastrofa je neminovna, a njen uzrok je – nečija stručna misao, koja nameće ljudima pogrešno rešenje.

- Tim problemom se, sine, bave naučne institucije u kojima rade ljudi najvišeg naučnog ranga. Ti nisi naučnik, nauku ne poznaješ, te

prema tome, ne možeš ni da rešavaš tako značajan problem. Njegovim rešavanjem mora da se bavi savremena nauka.

- A rezultat, tata?! Jer, upravo je u krajnjem ishodu rešenjem savremene nauke, čovečanstvo je podvrgnuto ogromnoj opasnosti. Ja, naravno, ne idem u školu, ne znam nauku o kojoj ti govoriš, ali...

Začutao je i spustio glavu.

- Šta znači tvoje „ali“? Zašto si ućutao, Voloda?

- Neću, tata, da učim u toj školi, niti da izučavam tu nauku na koju ti misliš.

- Zašto nećeš?

- Zato, tata, što ta nauka vodi ka katastrofama.

- Ali, druge nauke nema!

- Ima. „Valjanost isključivo kroz sebe treba ustanoviti“ – govori mama Anastasija. Razumeo sam šta je to, i pažljivo istražujem ili prihvatam. Zasad ne znam kako bih rekao tačnije.

„Neverovatno kako je čvrst u svojim stavovima“ – pomislio sam i upitao:

- A kakva je verovatnoća katastrofe, po tvom mišljenju?

- Stoprocentna.

- Ubeđen si u to?

- Po teoriji verovatnoće i činjenici nesuprotstavljanja pogubnoj misli, katastrofa je neminovna. Izgradnja ogromnih nuklearnih skladišta može se uporediti sa stvaranjem ogromnih bombi.

- Tvoja misao je, znači, krenula u sprečavanje kobnog?

- Da, pustio sam u prostranstvo svoju misao. I ona će pobediti.

- A u ovom slučaju, kako je tvoja misao rešila pitanje bezopasnog čuvanja nuklearnog otpada?

- Sve nuklearne otpade zbijene u velikim skladištima treba razmestiti – eto moje misli.

- Razmestiti – da li to znači podeliti ih na stotine hiljada ili čak milione malih čestica?

- Da, tata.

- Prosto rešenje! Samo ostaje glavno pitanje – gde čuvati te male komadiće?

- Na zavičajnim imanjima, tata.

Od iznenađenja, neverovatnosti začutog, neko vreme nisam znao ni šta da kažem. Onda sam skoro vrisnuo:

- Bunilo! Potpunu si glupost smislio, Voloda!

Pošto sam malo razmislio, rekoh već mirnije:

- Svakako, ako se nuklearni komadići rasture po različitim mestima, globalna katastrofa se može izbeći. Ali će biti podvrgnuti opasnosti milioni porodica, koje su odlučile da žive na imanjima. A svi ljudi hoće da žive u ekološki čistom mestu.

- Da tata, svi ljudi hoće da žive u ekološki čistom kraju. Ali takvih predela skoro da i nije ostalo na Zemlji.

- Znači li da ni ovde, u tajgi, takođe nije ekološki čista oblast?

- Ovaj kraj je manje-više čist. Ali nije idealan, nije iskonski čist. Idealnih nigde nije ostalo. Oblaci iz raznih krajeva, dešava se, i ovamo donose kisele kiše. Trava, drveće, žbunje - zasad izlaze na kraj sa njima, ali zagađena mesta iz dana u dan postaju sve zagađenija. I iz dana u dan je takvih mesta sve više. Eto, zato ne treba ustuknuti pred prijavštinom, već krenuti u akciju sada treba.

„Da sami stvaramo čista mesta“ – tako mama govori.

Iz mnoštva mogućih varijanti, misao moja je izabrala jednu, kao jedino moguću. Rasturiti, ukrotiti, za život korist izvlačeći, čuvati na imanju mali komadić – bezbednije je, tako mi misao govori.

- A gde na imanju? U maloj komori? U sefu? U podrumu tu kapsulu sa radioaktivnim sadržajem čuvati? Misao ti tvoja još nije došapnula?

- U zemlji, zakopan u dubini ne manjoj od devet metara, kapsulu treba čuvati.

Zamislilo sam se nad neverovatnim, na prvi pogled, predlogom sinovljevim. Sve sam se više priklanjao misli: razumne iskre ipak ima u njemu. U krajnjem slučaju, njim predložena varijanta čuvanja nuklearnog otpada, zaista u potpunosti isključuje mogućnost katastrofe svetskih razmera. Što se tiče zagađenja na određenom imanju, ono se zaista može izbeći, te još i korist izvlačiti. Možda će smisliti naučnici nešto nalik malom reaktoru. Ili još nešto.

Odjednom mi je sinula misao. Neverovatno! Evo ga! Evo još jednog razloga koji objašnjava neophodnost raspodele skladišta sa radioaktivnim otpadom. Novac! Ogromne količine novca odlaze za čuvanje tog otpada. Za njih se grade skladišta, plaća ljudstvo koje ga opslužuje, kao i uprave zaštite. Deo novca, kao i obično, iščezava neznanu kuda. Pa, neka taj novac daju svakom imanju na kom se čuvaju te kapsule sa radioaktivnim otpadom. Sjajno! I bezbednost će biti zajamčena, a pri tom će ljudima još i platiti.

Danas više niko ne može za bezbednost da jamči, čak ni onima koji žive daleko od skladišta. Kada se desila nesreća u černobiljskoj atomskoj centrali u Ukrajini, radijaciji su bili izloženi delovi teritorija ne samo Ukrajine, već i Rusije, Belorusije. Oblaci su mogli da razveju zagađenje na stotine, pa čak i hiljade kilometara.

Tako predlog sinovljev, makar zasad i kao skica koja zahteva razradu, ipak zaslužuje posebnu pažnju kako naučnog sveta, tako i vlada, a najvažnije je – celokupne javnosti.

Hodajući tamo-amo duž obale jezera, zanet u svoje misli, sasvim sam zaboravio na sina. A on je ćutke stajao na istom mestu posmatrajući me. Vaspitanje mu nije dozvoljavalo da mi se prvi obrati. Prekinuti misli čoveku ovde se smatralo nedopustivim.

Odlučio sam da prebacim razgovor na neku drugu temu.

- Ti, znači, sve vreme razmišljaš o raznim problemima, Voloda? A imaš li ikakve dužnosti? Neki posao koji ti je poveren da obaviš?

- Posao?... Poveren?... Uvek se bavim onim što želim. Posao? Šta se podrazumeva pod rečju „posao“, tata?

- Pa posao je – kada radiš nešto i tebi za to plate. Ili obavljaš nešto od čega ima korist cela porodica. Eto meni su, na primer, u tvojim godinama roditelji poveravali zadatak da se kunićima bavim. Vodio sam računa o njima, travu sam za njih čupao, hranio ih, kaveze čistio. A kunići su donosili porodici našoj prihod.

Saslušavši me, Volođa je iznenada rekao malkice uznemireno:

- Tata, sad ću ti ispričati o jednoj dužnosti koju sam sam sebi poverio. To je veoma radosna dužnost. A ti odluči da li se to poslom naziva ili ne.

- Ispričaj mi.

- Onda hajdemo, pokazaću ti jedno mesto.

„GUSKE, GUSKE! GA-GA-GA“
ILI
VELIKA ZNANJA, KOJA MI
GUBIMO

Sin i ja smo se udaljavali od obale. Volođa je išao ispred mene. Nekako se promenio: od promišljenog i pribranog deteta, preobratio se u radosno-uzbuđenog. Katkad bi se zavrteo u hodu ili poskakivao i brzo pričao:

- O kunićima nisam vodio računa, tata. Nešto drugo sam radio. Kako to da nazovem? Rađao... ne odgovara. Stvarao? Ni to baš ne odgovara. Da, setio sam se. Kod vas se to kaže – leženje jaja. Znači, ja sam izlegao jaja.

- Ma kako to – izlegao? Jaja izleže koka-nosilja ili neka druga ptica.

- Da, znam. Ali je meni bilo nužno da ih sam izlegnem.

- Zašto? Polako mi sve po redu ispričaj.

- Po redu. Dobro, sve se dogodilo po ovakvom redu:

Zamolio sam deku da mi pronađe nekoliko jaja divljih pataka i gusaka. Deko je isprva malo gundao, ali mi je posle tri dana doneo četiri velika guščija jajeta i pet manjih – paćijih.

Dalje sve prirodno, po redu: iskopao sam omanje udubljenje, položio na dno jelenje đubrivo sa travom, prekrio sve suvom travom, odozgo položio sva jaja koja je doneo deka.

- Zašta ti je đubrivo ustrebalo?

- Ono pruža toplotu. Jajima je preko potrebna toplota da bi se izlegli iz njihovih ptici. I odozgo im treba toplo. Odozgo sam ponekad sam legao, pokrivajući jamicu stomakom svojim. Kada je prohladno bivalo ili padala kiša, naređivao sam medvedu da nad jamicom leži.

- Zar medved nije zgnječio jaja?

- Ma, medved je veliki, a udubljenje s jajima je malo. Ležao je nad jamicom, a jaja su bila na dnu. Katkad sam vučici naređivao da čuva jaja, a nekad sam spavao pored, dok ih nisu prokljucali. To je takvo blaženstvo posmatrati kada probijaju kljunićima. Samo, nisu se svi izlegli. Od devet jaja - izlegla su se dva guščeta i tri paćeta. Hranio sam ih trunčicama trave, isitnjenim oraščićima i pojiio vodom. Uvek kad sam ih hranio, pozivao sam razne životinje koje žive na našoj teritoriji.

- Zašto?

- Da bi videle kako ih negujem. Razumele su da ih ne smeju dirati, već naprotiv, da treba da ih paze. Spavao sam isto tako pored jamice u kojoj su se rodili guščići i paćići, a kada su bivale hladne noći ili padala

kiša, medvedu bih naložio da spava pored. Ptići bi se sakrivali pod njegovo toplo krzno i bilo im je lepo.

Nadalje, ako ću po redu... Oko jamice sam pobo kočice i ispleo ogradicu od grana. Odozgo sam, isto tako, gnezdo pokrio granama. Gušćići i pačići su poodrasli i naučili da izađu iz svoje jamice. A ja sam hodao u krug oko njihovog gnezda i ovako isprekidano zviždukao: „Pi-Pi-Pi“. Oni bi smesta izlazili i trčali za mnom. I za medvedom su pokušavali da trče, ali sam ih odučio od toga. Medved može da ode daleko, a oni mogu da nastradaju.

Ništa im se nije desilo. Porasli su, perje se pojavilo, naučili su da lete. U vis sam ih bacao da bi naučili da lete. Kasnije su počeli da odleću nekuda, ali su se vraćali u svoje gnezdo.

Kada je stigla jesen, i razne ptice počele da se okupljaju u jata pripremajući se za let na jug, moje poodrasle patke su se priključile jatu pataka, a guske – gušćjem, i sve odleteše u tople krajeve. A ja sam pretpostavljao, skoro da sam bio siguran: vратиće se u proleće. I one su se vratile! Uh, baš je bilo sjajno, tata! Kada su se vratile, začuo sam njihov radostan zov: „Ga-ga-ga“. Potrčao sam prema gnezdu dozivajući: „Pi-pi-pi“. Hranio sam ih semenjem trava i unapred pripremljenim isitnjenim jezgrima oraščića. Jele su mi iz ruke. Mnogo sam se radovao, te su se životinje ovdašnje, dotrčavši na povike, takođe veselile. Vidi, tata, stigli smo. Pogledaj!

Na skrovitom mestu, između dva žbuna ribizli, ugledao sam spleteno sinovljevim rukama gnezdo. Ali nikoga nije bilo u blizini.

- Kažeš, vratile su se, a ovde nikoga nema.

- Sada ih nema, odletele su nekuda da proskitaju, nađu hranu. Njih nema, ali pogledaj, tata.

Volođa je razmakao grane raširivši ulaz, i ja ugledah tri jamice-gnezda. U jednoj je bilo pet malih jaja, verovatno pačjih. U drugoj – jedno poveće – gušćje.

- Divno, vratile su se znači, i nose jaja... Samo malo ih je.

- Da! – razdragano uzviknu Volođa. – Vratile su se i nose jaja. One mogu i više da snesu, ako bih vadio iz gnezda deo jaja i dohranjivao češće nosilje.

Posmatrao sam srećno sinovljevo lice, ali nisam mogao sasvim da razumem razlog tolikog radosnog uzbuđenja. Upitah ga:

- Čemu se toliko veseliš, Volođa? Znam da niko od vas - ni deka, ni mama, ni ti - ne koristite u ishrani jaja, te prema tome, tvoje delanje ne mogu nazvati poslom ili radom, zato što nema od toga nikakve praktične koristi.

- Zar? Ali, drugi ljudi jedu jaja ptičija. Mama kaže da se može koristiti sve što životinje same daju čoveku. Osobito onim ljudima koji su navikli da jedu ne samo biljnu hranu.

- Kakve veze imaju ljudi sa tvojim činjenjem?

- Treba tako učiniti, zaključio sam, da se ljudi živeći na imanjinama ne opterećuju brigom o svom domaćinstvu. Ili, da se skoro uopšte ne

opterećuju. Da bi imali vremena za razmišljanje. To je moguće, ako se spozna osmišljeno Bogom koji je stvorio naš svet. Meni se dopada nauka spoznaje Njegovih misli. To je najveličanstvenija nauka, i nju treba upoznati. Na primer, doznati: zašto je On učinio tako da ptice u jesen na jug odlaze, ali ne ostaju u toplim krajevima, već se iznova vraćaju? Mnogo sam razmišljao o tome i naslućujem: On je to učinio zato da se ne opterećuje čovek zimi. Zimi ptice ne mogu same da nađu hranu i odleću. Ali ne ostaju na jugu. Vraćaju se jer žele da budu korisne čoveku. Tako je osmislio Bog. Čovek mora mnogo toga da pojmi od promišljenog našim Tvorcem.

- Znači li to, Volođa, da ti pretpostavljaš da će na svakom imanju, ili na mnogima - živeti patke, guske, nositi jaja, same se hraniti, u jesen odletati na jug, a u proleće se vraćati?

- Da, moguće je to učiniti. Ja sam uspeo, zar ne!?

- Uspeo si, slažem se. Ali ima jedna okolnost... Verovatno ću te razalostiti, ali ipak moram da ti kažem istinu. Da ne ispadneš smešan sa svojim predlogom.

- Reci mi istinu, tata.

- Postoji nauka – ekonomija. Naučnici-ekonomisti proračunavaju, predviđaju, kako najracionalnije raditi u proizvodnji raznih roba, u ovom određenom slučaju – jaja. U našem svetu je izgrađeno mnogo farmi pernatih životinja. Tamo se drži mnogo kokošaka na jednom mestu. One nose jaja koja se zatim prodaju u radnjama. Čovek dođe u radnju i bez problema kupuje neophodnu količinu jaja. Sve je proračunato, tako da za proizvodnju jednog jajeta bude što je moguće manje proizvodnih troškova i vremena.

- Šta to znači, tata?

- To je količina utrošenih sredstava i vremena za proizvodnju jednog jajeta. Treba brižljivo izračunati kako da bude što uspešnije, znači bolje.

- Dobro, potrudicu se da obračunam, tata.

- Kada preračunaš sve, shvatićeš. Ali da bi se obavio predračun potrebni su pokazatelji o troškovima. Potrudicu se da ih uzmem od nekog ekonomiste.

- Ma, mogu da obračunam sve sada.

Volođa se malko namrštio ili napregao i posle jednog minuta reče:

- Minus dva do beskonačnosti.

- Kakva je to formula? Šta ona predstavlja?

- Delotvornost Božanske ekonomije se izražava beskonačnim nizom brojki. Naučna ekonomija savremenog čoveka čak i od nulte tačke spušta se za dve jedinice.

- Ala ti je čudan metod proračuna, nerazumljiv... Možeš li mi pojasniti kako si računao?

- Predstavio sam tačku koordinatnog početka označenu, u ovom slučaju, nulom. Svi troškovi ptičje fabrike, vezani za izgradnju, održavanje i dostavu jaja u radnje izražavaju se brojkom minus jedan.

- Kako minus jedan? Ti troškovi treba da se izraze u rubljama i kopejkama.

- Novčane jedinice su uvek različite i uslovne, te zato u ovoj metodici nisu realne, njih sve zajedno treba uzimati pod uslovnim nazivom „minus jedan“. Ako troškovi postoje, znači da proizlazi od nulte oznake i mogu da se izraze kao – minus jedan.

- A druga minus jedinica, otkud se pojavila?

- To je kvalitet. On ne može biti dobar. Neprirodni uslovi držanja, nedostatak raznovrsne hrane, neizostavno smanjuju kvalitet jaja, i zato se pojavljuje još jedna cifra – minus jedan. U zbiru se dobija minus dva.

- Dobro, dobro, neka bude tako. Ali, u tvom slučaju nastaju ogromni vremenski gubici. Eto, reci mi: koliko si vremena utrošio dok si, kako si se izrazio, izlegao iz jaja svoje pačiče i guščiće, potom ih hranio i branio?

- Devedeset dana i noći.

- Devedeset puta dvadeset četiri sata. I sve to dakle, da bi posle godinu dana dobio nekoliko desetina jaja! Za ljude koji žive na imanjima, mnogo će biti razumnije da kupe na pijaci piliće ili da ih sami uzgajaju zimi u inkubatorima, a oni će posle četiri-pet meseci početi da nose jaja. Druge godine, pre zime, njih po pravilu kolju, zato što opada moć nošenja jaja u trećoj godini. Zato ih ubijaju i nove uvode. Takva je tehnologija.

- To je tehnologija večno ponavljajućih briga, tata. Treba kokoške svaki dan hraniti, pripremati im hranu za zimu, a posle godinu dana još i nove izlegati.

- Svakako, hraniti i nove izlegati, ali sa savremenom tehnologijom to nije tako teško kao u tvojoj varijanti.

- Ali, devedeset dana je rok za pokretanje večnog programa. Vrativši se iz toplih krajeva, ptice će već same gajiti svoje potomstvo, učiti ih odnosu sa ljudima i kako da se vraćaju u svoj zavičaj. Tako će činiti hiljadama godina. Čovek, pustivši ovaj program, podariće ga budućim svojim pokoljenjima... Vratice za njih mali delić Božanske ekonomije. Troškovi za devedeset dana u obračunu jednog proizvedenog jajeta, kroz sto godina izračunavaće se minutima i smanjivaće se iz godine u godinu.

- Ipak, troškova ima, a ti ih nisi uzeo u obzir u svojim proračunima.

- Troškovi imaju golemu protivtežu, ne manje značajnu od proizvoda – proizvedenu pticama.

- Koju protivtežu?

- Kada u proleće iz dalekih zemalja nanovo doleću ptice u šume, na polja svoja draga, ljudi im se vesele. Od blagotvorne radosne energije, bolesti se mnoge povlače iz ljudi. Ali će devedeset puta jača biti ta energija kada, ne tek tako jednostavno sa juga dolete ptice - kada se vrate upravo tebi, i radosnim kricima ili pevanjem ushićenim počnu da pozdravljaju živećeg na imanju čoveka. Njihov poj ne samo čoveku, već celom prostranstvu sreću donosi i snagu.

Volođa je govorio nadahnuto i odlučno. Dalja rasprava s njim delovala bi glupo. Napravio sam se da nešto razmišljam ili računam u sebi. Malko mi je neprijatno postalo od toga da nemam u šta sina da uputim ili da ga naučim nečemu.

Šta ću, takvo je osobito vaspitanje ili obučavanje ovde, te je sin moj preda mnom, a kao da je sa druge planete ili iz druge civilizacije.

Drugačija je predstava o životu njegova, drugačija filozofija i brzina misli. Računanje obavlja u trenu. I jasno mi je postalo – ako i godinu dana na kompjuteru računam, njegovi proračuni će biti tačniji. Sve je nekako u njemu, čini se, izokrenuto. Ili bi, možda, tačnije bilo reći: do koje smo to mere mi izvitoperili život svoj? Njegove pojmove i smisao. I katastrofe se sve od tih nakaradnosti događaju.

Sve je to, nesumnjivo tako, pa ipak... Tako bih želeo da budem bar u nečemu od koristi sinu. Ali u čemu? Više se ne nadajući ničemu, upitah ga nehajno, čak mirno:

- Sve zajedno uzevši, razmisliću o ekonomiji tvojoj. Možda si u pravu... Reci mi, sine, ovde zadatke razne rešavaš, igraš se. A imaš li neki problem?

Volođa je duboko i nekako vrlo žalosno uzdahnuo. Malo počutavši, odgovori:

- Da, tata, imam problem, veliki. I samo ti možeš da mi pomogneš da ga razrešim.

Volođa je bio tužan, a ja sam se, naprotiv, obradovao što mu je potrebna moja pomoć.

- U čemu se on sastoji, tvoj veliki problem?

*****

Veliki problem

- Sećaš li se, tata, pričao sam ti prošlog puta kada si bio, da se pripremam da odem u tvoj svet, kada porastem?

- Da, sećam se. Pričao si mi da ćeš doći u naš svet i naći svoju devojčicu-vaseljensku, da bi je učinio srećnom. S njom ćeš imanje stvoriti, odgajati decu. Pamtim kako si mi govorio. I šta je bilo, zar si odustao od svoje ideje?

- Nisam odustao. Često razmišljam o budućnosti, o devojci svojoj i imanju. Do sitnica zamišljam kako ćemo živeti zajedno. I kako ćete nam ti i mama doći u goste i videti kako su naša snoviđenja ostvarena, u stvarnost se pretvorivši.

- Pa u čemu je problem? Bojiš se da devojčicu svoju naćeš pronaći?

- Nije u tome stvar. Devojku ću tražiti i naći. Idemo, pokazaću ti jednu poljanu neveliku. Razumećeš sve sam, osetićeš problem.

Dođosmo na omanju poljanu koja je bila veoma blizu Anastasijine. Kada smo se zaustavili nasred poljane, Voloda mi predloži da sednem, a sam, skupivši ruke kao megafon, povika zvonko i otegnuto: „A-a-a“. Prvo je na jednu stranu viknuo, potom na drugu, treću. Bukvalno posle dvatri minuta, u krošnjama drveća što okružuje poljanu, došlo je do komešanja.: strelovito su sa grane na granu skakutale veverice. One su se u velikom broju okupljale na jednom kedru. Neke su naprosto sedale na neku od grana gledajući u nas, a druge su, očigledno najživahnije, nastavljale da skaču sa grane na granu.

Nekoliko minuta kasnije iz žbunja su istrčala tri vuka, sela na obod poljane i takođe počela da motre na nas.

Na oko tri metra od vukova plegao je samur. Pojavile su se dve koze, ali nisu legle već su stajale na ivici poljane zureći u nas. Uskoro na poljanu stiže jelen. Poslednji je, bučno se probijajući kroz žbunje, stigao ogromni medved. On je isto tako smesta seo uz obod poljane, i dalje ubrzano dišući. S njegovog jezika se slivala pljuvačka – po svoj prilici je bio podaleko od poljane, pa je morao dugo da trči.

Voloda je sve vreme stajao iza mojih leđa, položivši mi ruke na ramena. Potom se odmače od mene na nekoliko koraka, otkide nekoliko travki i vrativši se reče:

- Otvori usta, tata, daću ti nekoliko travki, da bi videle kako te hranim iz ruke, i da se ne bi uzbuđivale što vide njima nepoznatog čoveka.

Uzeh donete trave i počeh da ih žvaćem.

Voloda sede pored mene, položi mi glavu na grudi i reče:

- Pomiluj me po kosi, tata, da bi se konačno smirile.

Sa zadovoljstvom sam mazio sina po rusoj kosi. Kasnije sede pokraj mene i poče da mi priča:

- Pojmio sam, tata: Bog je sazdao ceo svet kao kolevku za svoga sina – čoveka. Rastinje, vazduh, voda i oblaci – sve je stvoreno za njega. I životinje su takođe sa radošću ogromnom spremne čoveku da služe. Ali smo mi to zaboravili i sada moramo da razaberemo: koji posao životinje mogu da izvršavaju, u čemu je njihov životni zadatak i predodređenje. Još uvek je jasno ljudima: pas treba da čuva kuću, da traži izgubljenu stvar ili da vodi računa o redu u domaćinstvu. Mačka – miševе da lovi ako počnu zalihe da krađu. Konj - da prevozi. Ali je i svim ostalim zverkama takođe dato neko predodređenje. Treba ga razumeti. Počeo sam da tragam, da ustanovljavam predodređenje evo, svih ovih životinja. One sede sad iščekujući moju komandu. Ovo je već treća godina kako se bavim njima, njihovo predodređenje utvrđujući. Evo, na primer, medved: ima velike i snažne šape. Može jamu za podrum da iskopa, zalihe u jami da sačuva, a posle da ih otkopa. Med iz duplje da dohvati.

- Da, znam, Voloda, Anastasija mi je pričala da su ranije medvede u domaćinstvu ljudi koristili kao radnu snagu.

- I meni je mama o tome govorila. A pogledaj čemu sam ja naučio medveda.

Volođa ustade, ispruži desnu ruku u pravcu medveda. On se sav napeo, čak se činilo da je prestao da diše. A kada je Volođa pljesnuo rukom po svojoj nozi, ogromni medved se u nekoliko silovitih skokova nađe pored mog sina i leže kod njegovih nogu. Volođa čučnu pored ogromne glave zveri, potapša ga i počesa iza uveta. Medved je brundao od zadovoljstva. Volođa ustade i istog časa skoči medved, pažljivo na sina motreći.

Volođa ode do kraja poljane, nađe suhu granu, i na desetak metara od mesta na kom sam sedeo, zabode je u zemlju. Onda se opet vrati na ivicu poljane, priđe malenom, jedva metar visokom kedriću, blago ga dotače nekoliko puta, i pljesnu dva puta rukama. Medved smesta dotrča do kedra i onjuši ga. Nadalje je počelo da se dešava nešto neverovatno.

Zajedno sa sinom koji je seo pored mene na travu, posmatrali smo ovakvu scenu.

Medved je neko vreme njuškao mali kedrić, odmicao se od njega kao da nešto merka, dotrčavao do mesta gde je štrčala pobodena Volođom suva grana. Iznenada, tamo gde je štrčala iz zemlje grana, on poče da kopa prednjim šapama zemlju.

Radeći snažnim šapama sa kandžama, on je posle nekoliko minuta iskopao jamu od oko osamdeset santimetara u prečniku sa oko pola metra dubine. Osmotrio je svoj rad, čak je zabio glavu u rupu, verovatno da je onjuši.

Nadalje, medved dotrča do kedra na koji je ukazao Volođa, i poče da rije zemlju oko njega. Kada se dobilo nešto što je bilo nalik na kanal, medved sede pored kedra na zadnje noge, prednje šape gurnu u kanal i izvuče kedar zajedno sa velikim grumenom zemlje. Potom ustade i krete na zadnjim nogama, noseći u prednjim šapama taj grumen prema jami koju je pre toga iskopao. Priđe, pažljivo sede, i spusti grumen u jamu. Pokazalo se da je veća nego što je bilo potrebno, za oko petnaestak santimetara. Medved se odmače i pogleda svoj rad. Ponovo izvuče kedar, spusti ga, dodade u jamu zemlje, te iznova posadi kedar. Sada je sve bilo kako treba.

Medved se odmakao ponovo posmatrajući obavljeni posao. Bilo je očigledno da je zadovoljan, zato što je, prišavši posađenom kedru, počeo da zasipa pukotinu koja je ostala između grumena iz kog je rastao kedar i ivica iskopane jame. Medved je nagrtao zemlju, nabijajući je u pukotinu i tapkajući šapom. Tabanao je zemlju oko tek posađenog drvceta.

Posmatranje ovog dešavanja je bilo izuzetno zanimljivo, ali sam i ranije imao priliku da vidim kako su donosile veverice sušene gljive i orahe Anastasiji. Ili, kako su se igrali sa Anastasijom vukovi, i kako su je branili od podivljalih pasa.

A i mnogi ljudi su mogli da posmatraju sve moguće trikove sa različitim zverima na cirkuskim predstavama. Živeći kod mene, kuja po imenu Kedra, isto tako sa zadovoljstvom ispunjava mnoge moje komande.

Dešavanja na poljani u tajgi, takođe su bila nalik na cirkuske predstave, samo što se nisu odigravala u cirkuskoj areni ograđenoj visokom mrežom, već u prirodnim uslovima. A učesnici su bili, ne cirkuske zveri koje žive u tesnim kavezima, već slobodni, kako ih mi nazivamo, divlji stanovnici tajge. One su za nas divlje životinje, ali su za moga sina naprosto prijatelji i pomoćnici. Kao naše domaće životinje.

Međutim, jedna zagonetna i neverovatna razlika ipak postoji.

Odanost domaćih životinja može se objasniti time što ih čovek hrani, poji, pruža dom. Oni ljudi koji posećuju cirkuske predstave u kojima učestvuju životinje, takođe mogu da posmatraju kako posle svake dobro izvedene majstorije lava ili tigra, dreser njih nagrađuje – vadi iz kesice prikačene na pojasu ili iz džepa poslastice i daje ih životinjama.

Cirkuske životinje koje provode godine svoga života u kavezima, same ne mogu da nabave hranu. One u potpunosti zavise od čoveka. Ali ovde, u tajgi, životinje su apsolutno slobodne, i same sebi nalaze hranu i utočište. Pa ipak, dolaze. Ne da naprosto dolaze, već strelovito lete na zov čovekov, ispunjavajući njegove komande. Ispunjavaju sa ogromnom voljom, pa čak i pokornošću. Zašto? Šta dobijaju za uzvrat? Volođa nikakvu hranu medvedu nije dao. Ipak, radost medveđa je bila mnogo jasnije izražena negoli kod životinja u cirkusu, koje dobiju očekivani komadić.

Posadivši po zapovesti Volođinoj drvce, medved ga je, premeštajući se s noge na nogu, pažljivo posmatrao, kao da je hteo da ponovi tek urađen posao ili da ispuni još neki zadatak. Čudno, ogromni medved iz tajge veoma želi da još nešto obavi za čoveka, a pri tom je to još dete.

Volođa nije dao medvedu novi zadatak. Pokretom je pozvao životinju k sebi, uhvatio ga za krzno na njušci, blago ga potapšao, a zatim pomilovao medvedu njušku i rekao: „Bravo, sjajan si mi ti, a ne kao kozice“. Medved je preo kao mačka od zadovoljstva. Strašna zver je ispuštala takav zvuk, kao da se nalazi na sedmom nebu.

Anastasija je govorila: „Iz čoveka može izvirati čudesna blagodatna energija. Svemu živom na Zemlji ona je neophodna kao vazduh, sunce i voda. Čak je i sunčeva svetlost samo odraz ogromne, izviruće iz ljudi energije“.

Naša nauka je otkrila mnoštvo energija i naučila da nezavisno proizvodi električnu energiju, da cepa atom i pravi nuklearne bombe. Ali, kako se i u kolikoj meri pomakla naša nauka u nečem mnogo značajnijem i važnijem – proučavanju energije izviruće iz čoveka? Postoji li uopšte naučni pravac koji izučava tu energiju, njene zagonetne mogućnosti? Mogućnosti čovekove u celosti i njegovo predodređenje u našem svetu i celoj Vaseljeni?

Možda neko svim mogućim načinima pokušava da spreči čoveka da spozna samog sebe? Upravo da spreči.

Ta ne može, nikako ne može biti predodređenje čovekovo da provodi godine u kazinu ili baru sa čašicom votke. Da sedi godinama na kasi u radnji ili da bude menadžer u kancelariji. Čak ni top model, ni

predsednik, ili estradni pevač ne teže ka najvažnijem predodređenju čovekovom.

Jer upravo njihova savremena zanimanja, zarađivanje novca na sve moguće načine, ističu kao „nešto“ najvažnije u životu čovekovom. O tome se govori u većini filmova i televizijskih emisija... Samo nigde nema promišljanja o suštini života. U priglupog pretvaraju čoveka.

Nije li da se zbog toga vode ratovi čas ovde, čas onde? I sve prljavija postaje Zemlja. I pogubivši se, ne videći smisao života, ljudi piju votku i narkotike koriste.

Ko treba da zaustavi haos koji se sa Zemljom događa? Nauka? Ćuti ona. Religija? Koja? Gde su plodovi? Možda bi svako trebalo da promisli? Sam! Da promisli! Da bi se promišljalo, treba misliti. Ali gde? Kada? Jer, naš život je - neprekidna jurnjava.

Čak i pokušaji da se rasuđuje na temu smisla ljudskog života, trenutno se suzbijaju.

Ali, da se prodaju časopisi sa poluobnaženim pohotnim telima – samo izvolite! Naslađivanje seksualnim perverzijama – izvolite! Pokazivati i raspredati o zverstvima manijaka izopačenih – izvolite. Pisati i diskutovati na televiziji i radiju o prostitutkama – izvolite!

A pri tom se sve ređe i ređe dotiče tema smisla života čovekovog i njegovog predodređenja. Ona postaje sve više tabu tema.

Prekinuo sam svoja razmišljanja i bacio pogled na sina. On je na travi pored mene sedeo, pažljivo me posmatrajući. „Verovatno još nešto hoće da mi pokaže“, pomislio sam. Upitah ga:

- A što si o kozama medvedu pričao, Volođa?

- Nikako ne mogu da ustanovim koje je njihovo predodređenje.

- Ma, šta tu ima da se ustanovljava? Svima je jasno predodređenje koza – da daju čoveku mleko.

- Da, mleko. Ali, možda ih još nečemu možemo naučiti?

- Čemu još? Zašto?

- Posmatrao sam ih. Koze sa drveća i panjeva mogu kora da ogule. I grančice da oglođu sa žbunja. Pustiš li ih na imanje, štetu rastinju mogu da nanesu. A da se to ne bi događalo, pokušavam da ih naučim da potkresuju zelenu ogradu na imanjima.

- Da potkresuju?

- Da, tata, da potkresuju. Jer ljudi zbog lepote podsecaju žbunje, neki ravan zid praveći, a neki oblike razne stvarajući. Deko mi je pričao – pejzažna arhitektura se to kod vas naziva. Ali kozice nikako ne mogu da shvate – šta to od njih želim.

- Kako ih učiš?

- Sad ću ti pokazati.

Volođa je uzeo uže upleteno od vlakana koprive, od otprilike tri metra. Jedan kraj je vezao za omanje drvo i zategao ga preko grmlja. Onda je pokretom pozvao dve kozice, pomilovao svaku, dotakao rukom žbunje, i čak sam odgrizao malu grančicu. Nešto je rekao kozicama i one se prihvatiše da temperamentno brste grančice žbunja. Čim se kozice

približiše uže tom obeleženoj granici, Voloda nekoliko puta cimnu uže i proizvede zvuk tonom nezadovoljstva. Koze se zaustaviše na neko vreme i protegnuvši vratove upitno ga posmatrajući, ali ubrzo iznova počеше da brste grane žbunja, ne obraćajući pažnju na uže.

- Eto vidiš, tata, ne uspeva mi. Ne razumeju one da treba ravno po uzici žbuniće potkresati.

- Da, primećujem. U tome je tvoj problem?

- To nije najbitniji problem, tata. Glavni problem je u nečem drugom.

- U čemu?

- Da li si obratio pažnju, tata, sa kakvom su radošću dotrčale razne životinje na moj zov?

- Da.

- Bavim se njima ne samo godinu dana, navikle su na druženje sa mnom, isključivo sa mnom. One iščekuju druženje, žele ljubav i milovanje. A kada odem u tvoj svet, one će tugovati. Zbog toga što neće doći kod njih čovek, i neće ih dozivati nikada više k sebi, niti im išta tražiti. Osetio sam – opštenje sa čovekom i služenje čoveku – postali su glavni smisao njihovog života.

- A zar sa Anastasijom ne bi mogli da se druže?

- Mama ima svoj krug, svoje životinje sa kojima opšti. Uz to, vrlo je zauzeta i nema vremena za sve.

A ove – Voloda pokaza na, kao i pre, sedeće po obodu poljane životinje – sam sam odabrao i samo sam se ja bavio njima nekoliko godina. Već je tri meseca prošlo od kako sam zamolio deku da stalno bude uz mene dok radim sa njima. Deku, iako je gundao, ipak je uvek bivao pored mene i tek nedavno mi je rekao da ne može da me zameni.

- Zašto?

- „Nisam zainteresovan, tako kao ti, za dresiranje“ – rekao mi je. Počeo je da prigovara da nije trebalo toliko da se bavim njima pojedinačno. I da nije trebalo toliko da ih mazim. I još, ne samo da me te zveri smatraju svojim vođom, već i detetom - one starije su me pazile dok sam bio sasvim mali i bile mi dadilje. Sve u svemu, negde sam pogrešio, sad moram da ispravim tu grešku. Samo što sam više ne mogu.

Posmatrao sam životinje koje su kao i pre sedele na poljani, i po svemu sudeći očekivale od Volode neka naređenja ili vežbu. Zamislio sam kako će tugovati. Setio sam se kako tuguje moja kuja Kedra kada odlazim iz svoje kuće izvan grada na nekoliko dana ili nedelja. I štenaru ima toplu i ne vezujem je, te može da šeta po polju, šumi ili selu. A sused je hrani svaki dan. Kašu joj kuva, kosti daje. Ali kaže sused: „Tuguje ona bez Vas, Vladimire Nikolajeviču. Često sedi na kapiji i posmatra put kojim se vraćate, i cvili katkad“. Kada stignem, Kedra strmoglavito doleće, trlja se o moje noge, a ponekad od obilja osećanja poskakuje i pokušava lice da mi lizne, svojim šapama mi odeću prljajući. I nikako ne mogu da je naučim da uzdržanije iskazuje svoje emocije.

A ove, na poljani sedeće životinje... U muku su nas i naizgled mirno posmatrale sve vreme dok smo razgovarali. Šta žele? Niko ih ne primorava da ovako sede i čekaju bilo kakvu komandu čovekovu... Bože moj... Bljesnu misao i steže mi se srce. Jer, ne samo ove sedeće na poljani u tajgi... Već i sve životinje na Zemlji imaju svoje predodređenje i iščekuju dodir sa vrhovnim bićem planete – čovekom. One su stvorene zato da pomognu čoveku da izvrši svoju najveću misiju. Njih je, kao i sve živo na planeti stvorio Bog, da bi pomogle čoveku u ostvarenju njegove uzvišene misije... A čovek...

Posmatrao sam na poljani sedeće zveri i počeo da shvatam: sinu je iskrsao ozbiljan problem. Neće moći tek tako da odbaci ove životinje, a neće moći ni da se odrekne svojih snova o devojci s kojom će stvarati imanje.

- Da, Volođa, odista imaš problem. I čini se da je nerešiv. Nema izlaza – rekoh mu.
- Jedan izlaz postoji, tata, ali on ne zavisi od mene.
- Već od koga?
- Samo ti možeš da razrešiš ovaj problem, tata.
- Ja?! Na koji način? Ovde ništa ne mogu da učinim, sine.

*****

Izlaz postoji

- Mislim da ćeš moći da mi pomogneš, tata, ako budeš hteo – tiho izusti Volođa.

- Misliš? Ma, ne znam šta bi trebalo da učinim, razumeš li? Ti misliš, a ja ne znam.

Sedeo sam na travi. Moj sin je stajao preda mnom i gledao me u oči nekako preklinjućim pogledom, a usne su mu nešto nečujno šaptale. Sudeći po usnama, on je veoma tiho izgovarao samu jednu reč. Potom on jasno, ne sklanjajući pogled, izgovori:

- Sesticu. Jako te molim, tata – rodite mi ti i mama sestricu. Ja ću je sam podizati i vaspitavati. Ona će mi pomoći. Nećemo mamu i tebe odvlačiti od vaših poslova. Naučiću je kad malo poodraste. Ispričaću joj. Ona će ostati s mojim zverčićama i prostranstvom. Rodite mi ti i mama sestricu, tata! Ukoliko nisi, razume se, bolestan... ili umoran. Ako, naravno, možeš. Deko mi je rekao da zbog načina života, neljudskog vazduha i odvratne vode, muškarci u vašem svetu često poboljevaju, brzo stare. Tebi je malko više, tata, od pedeset godina. Ali, ako si umoran, tata... Ako si snage izgubio mnogo... Tri dana. Svega tri dana. Sve sam pripremio, i mnogo snage će ti se vratiti.

Sin se uzbudio i ja ga prekidoh:

- Stani, Volodža, smiri se. Svakako da sam malčice umoran. Ali mislim, naći će se još snage. Samo, nije stvar u tome. Uglavnom, nemam ništa protiv da imaš sestricu, ali da bi se deca rađala, želja dva roditelja treba da postoji.

- Siguran sam, tata, apsolutno sigurno znam da ti rođenje mama neće odbiti. Ako se slažeš, hajde da vreme uludo ne gubimo, odmah ćemo, sad, početi da se pripremamo za rođenje sekino. Pažljivo sam proučio. Deku mi je umnogome pomogao. Smislio sam, i sve sam pripremio. Tri dana i tri noći budi sa mnom, nikuda se ne udaljavaj, i ničim ne odvlači svoje misli, tata. U tebi će se povećati energija i moći.

- Otkud ti ideja da ih nemam dovoljno, Volodža?

- Mislim, dovoljno imaš, ali ćeš ih imati još više.

- U redu, biću samo sa tobom sva tri dana, samo treba otići i mamu obavestiti.

- Ja ću joj, tata, sam objasniti. Reći ću joj da imamo zajednički posao. Ona neće cepidlačiti, niti prigovarati.

- Dobro, hajde da počnemo.

Zanimalo me je da vidim šta je to pripremio sin, da se čoveku za svega tri dana povрати mnogo snage i energije. Odmah ću reći, njim pripremljene procedure učiniće se malko čudnim, ali je osećaj od njih trećeg dana takav, da je to teško opisati rečima ili perom. Reći da se podmlađuje čovek za deset ili dvadeset godina, takođe nije baš odgovarajuće. Spolja gledano, možda ćeš se za svega pet godina podmladiti. Ali iznutra... Nekako je sve drugačije proradilo u meni. I snaga je nepoznata, a i svet uokolo malo drugačiji.

POVRATAK U MLADOST

Prvi postupak

Čim sam se saglasio da obavljam procedure sinom osmišljene, odmah je dao svojim životinjama znak „udaljiti se“. Uhvatio me je za ruku i potrčasmu ka jezeru. Usput smo se nekoliko puta zaustavili. Volođa je otkidao na različitim mestima travke, drobio ih i gnječio u kuglicu. Kada je kuglica bila gotova, ponudio mi je da je pojedem. Pojeo sam. Posle svega nekoliko minuta dogodilo se sledeće: počeo sam jako da balim i zatim da povraćam. Povraćao sam toliko, da se činilo da je sav želudačni sok izašao. Povraćam, nisam u stanju da govorim, a Volođa pojašnjava:

- To je dobro, tata, ne boj se. To je veoma dobro. Neka izađe iz tebe sve što ne valja. Samo će ono što je dobro ostati. Tako se radi prilikom trovanja.

Nisam bio u stanju da mu ma šta odgovorim, ali sam u sebi pomislio: „Zaista se kod trovanja tablete piju koje izazivaju gađenje i povraćanje, i sredstvo za čišćenje postoji – ricinusovo ulje, na primer. Samo, za šta li mi je ova telesna kazna? Nisam se otrovao, valjda?“

Kao da je čuo moje pitanje, Volođa objasni:

- Ti se, naravno, nisi otrovao tata, ali je hrana koju uzimaš na granici otrova. Neka izađe iz tebe sve što je štetno.

Posle povraćanja, izbacivanja sluzi iz nosa i obilne količine suza iz očiju, počeo je proliv, te sam valjada pet puta trčao u žbunje. Sve je to trajalo oko dva-tri sata. Onda je nastupilo olakšanje.

- Da li ti je lakše, tata? Lakše nego što je bilo. Zar ne?

- Da – potvrdio sam.

*****

Drugi postupak

Volođa me ponovo uhvati za ruku i mi potrčasmu. Na obali jezera Volođa mi je predložio da se okupam i da malčice otplivam. Kada sam izašao iz vode, ugledao sam kako on izvlači iz zemlje glineni vrč od otprilike litar i po.

- Sada, tata, treba da popiješ ovu vodu. Ona se naziva mrtva voda, zato što je u njoj vrlo malo mikroba. Takva se voda ne sme piti ako je vazduh zagađen. Ali je ovde čist vazduh i može se piti mrtva voda. Ona će ispratiti tvoje unutrašnje organe i pročistiti, te će mnoge mikrobe i

bakterije iz organizma uništiti. Popij koliko možeš, tata. Kada sve iz vrča popiješ, daću ti još jedan vrč mrtve vode. Kada i njega popiješ, treći ću ti dati – sa živom vodom. I svi neophodni mikrobi i bakterije će se obnoviti u tebi potrebnoj ravnoteži.

Odmah ću objasniti – mrtvom vodom se kod njih smatra ona voda koja se nalazi na velikoj dubini pod zemljom i sadrži minimum bakterija. Mislim da je naša gazirana voda u flašama – mrtva voda. Ma i uopšte, mislim da mi pijemo samo mrtvu vodu, te zato naša deca i boluju od nedostatka odbrambenih bakterija, osobito novorođenčad.

Živom vodom se smatra površinska voda sa čistog izvora ili bunara.

Ovakvi potočići i bunari još postoje u dubinama sibirске tajge.

Hoću da naglasim – deka je kasnije pojasnio da se izvorska voda ne smatra živom ako se pije direktno sa izvora. Da bi postala živa, treba je otprilike tri sata držati u drvenoj ili glinenoj posudi sa širokim grlićem. „Živa voda treba da preuzme sunčevu svetlost u sebe. Sa suncem se u njoj organizmi rađaju, neophodni za život čovekov. Mikrobima i bakterijama ih vi nazivate“.

Onda, ne manje od tri sata voda treba da odstoji u senci. Tek tada se može piti kao živa voda.

*****

Treći postupak

- Vodu pij, tata, kada ti se ushte, a mi ćemo u međuvremenu pristupiti sledećoj proceduri. Sve u svemu, sve procedure bi trebalo da se obavljaju devetnaest dana, a još bolje trideset i tri, za ljude zagađene spoljnim svetom, tako mi je deka rekao. Ali pošto nemaš vremena, sve sam skratio na tri dana. Izaći ćemo na kraj sa tim, i sve ćemo savladati. Idemo sad na drugo mesto, tamo sam uređaj jedan napravio.

Odmakosmo se na oko stotinak metara od jezera, i tamo, među drvećem, ugledah pripremljeni ležaj od suve trave. Pored su ležala četiri užeta ispletena od vlakana koprive ili lana.

Jedan kraj užadi se završavao omčom, a drugi kraj svakog užeta bio je privezan za drvo. Kada sam legao na ležaljku od suve trave, Voloda je na moje ruke i noge namakao omče, blago ih zategao i počeo da ih, uz pomoć štapića koji su se nalazili na sredini svakog užeta, priteže. Malo nategnuvši, kao da me čereči, on protrese svaku ruku i nogu. Iz zglobova se začulo krckanje. Potom još malo nateže užad i reče:

- Tata, trebalo bi da odležiš ovako bar po jedan sat na stomaku i leđima. Da ti ne bi bilo dosadno da tako ležiš - a korist će biti ogromna - odradiću ti masažu lekovitu. A ti, ako hoćeš, možeš i da odspavaš opustivši se.

Ovu proceduru smo sin i ja obavljali sva tri dana po dva sata.

Kako sam kasnije razjasnio sa dekom, uz pomoć ove procedure se poboljšava podmazanost svih zglobova. To je osobito važno za starije ljude. Uz pomoć nje se može čak i visina čovekova povećati, pošto se ispravlja kičma. Ali je najvažnije poboljšanje - podmazanost zglobova. Sami procenite, kada hodamo, trčimo, vežbamo u sali za treninge pumpajući mišiće, skoro sve vežbe su vezane za povećano opterećenje zglobova. Ovde je obrnuto – opterećenje se uklanja iz njih.

U vreme postupka istezanja, Volođa mi je svaki put radio masažu. Drugog dana mi je istrljao telo nekim sladunjavim biljnim sokom ili odvarom, i po meni je počelo da puzi mnoštvo insekata. Znao sam još od Anastasije: oni pročišćavaju pore kože. U našim uslovima pore kože se čiste uz pomoć ruskog parnog kupatila i metlice od brezovih grančica. Kada se čovek pari i znoji, takođe se pore pročišćavaju. Između postupaka pod uslovnim nazivom „istezanje“, bavili smo se običnim vežbama: trčali smo, kupali se, istezali na grani drveta, kao na vratilu. Otprilike tri puta dnevno Volođa je predlagao da uradim stoj na rukama i da ostanem u tom položaju koliko mogu da izdržim. I stajao sam, prislonivši noge uz stablo drveta. Ovaj postupak je veoma zanimljiv – u glavu navire mnogo krvi, lice se zateže i ispravljaju se bore.

Hranili smo se sva tri dana kedrovim mlekom, cvetnim prahom, uljem kedrovog oraha, jagodastim plodovima, pomalo suvim gljivama (sve to se realno može obezbediti i u našim uslovima). Sve u svemu, obavljajući sve sinom predložene postupke, misaono sam ih prilagođavao našim uslovima i došao do zaključka – sve se može uspešno primeniti i kod kuće. Za čišćenje organizma se može kupiti neko sredstvo u apoteci, a može se primeniti i gladovanje i pospešiti mokrenje diureticima. Mrtvu vodu nabaviti takođe nije teško, pošto je sada u flašama sva voda mrtva. Živa se takođe može nabaviti, ako negde postoji čisti izvor ili bunar.

Rezultat uspešnog ozdravljenja doći će neizostavno.

*****

Zagonetni postupak

Ali je u tom nizu postupaka predloženih sinom, bio i jedan zagonetan koji je u našim uslovima prilično problematično sprovesti. Opisacu ga detaljno. Možda će ga neko odgonetnuti i uputiti nas kako da se ostvari u našim uslovima. Sadržavao se u sledećem: Volođa mi je tri puta dnevno – ujutro, pre ručka i otprilike odmah iza 15h – davao da popijem odvar koji je pripremio.

Svaki put kad je bilo vreme da ga uzmem, Volođa bi otrčao do svog skrovišta, izvlačio iz jamice vrč sa tim odvarom i nudio mi da otpijem, ali ne više od jednog gutljaja. Dajući mi odvar prvi put, rekao mi je:

- Popij tata odvar, i zapamti koliki ti je količinski bio gutljaj. Čim ga popiješ, leći ćeš na travu a ja ću slušati šta se dešava sa tvojim srcem.

Popio sam i legao na travu. Volođa mi je položio svoju rukicu na grudi i utihnuo. Već posle nekoliko trenutaka osetio sam na raznim delovima svoga tela čas zagrevanje, čas probadanje. Srce bi zakucalo jače. Ne da je kucalo češće, već sam imao osećaj kao da se srčani mišić širi uobičajeno, a da se steže kudikamo oštrije, snažno izbacujući krv.

Kako su mi kasnije rekli stručnjaci: pri snažnijem i žešćem protoku krvi na mestima gde su kapilarni sudovi delimično zapušeni, može da se pojavi osećaj zagrevanja ili probadanja.

Volođa je nekoliko minuta slušao kucanje mog srca, a potom rekao:

- Sve je odlično, tata, tvoje srce može i veći gutljaj da izdrži. Ali, bolje da ne rizikujemo. Sledeći put uzmi manji gutljaj.

Kada sam ga upitao zašto mi daje taj odvar i kakav je njegov sastav, odgovorio je ovako:

- Odvar ovaj, tata, dodaće ti mnogo snage. Od bolesti, ako postoje, pomoći će da se izlečiš. A najvažnije je – u tebi će snaga ponovo oživeti i energija će se pojaviti, neophodne za rađanje moje sestrice.

- Ma, šta kažeš, smatraš da ih nemam dovoljno?

- Možda imaš i dovoljno. Ali je sada apsolutno sigurno da imaš mnogo snage, kao i da su u međusobnom odnosu baš kako treba, sve energije u tebi.

- Uvek ću ih imati ili ću ih istrošiti za rođenje jednog deteta?

- Za rađanje buduće dece trebaće ti iznova ovaj odvar. Jer, oni isto tako rade svaki put.

- Ko, oni?

- Samuri i ostale životinje. Proučavao sam samo samura. To mi je deka posavetovao: kada, u koje vreme i koliko dana - upravo njega treba da pratim.

- A deka, odakle sve to zna?

- Ma, deka naš, tata, vlada svim znanjima koja su posedovali veliki mudraci-žreci. Čak i onim, koja su savremeni žreci zaboravili. Čak i onim koja su bila tajna već pre mnogo hiljada godina. Ovaj odvar su žreci upotrebljavali pre rađanja svoje dece, i pred smrt, da bi besmrtni ostali.

- Šta to znači: „pred smrt, da bi besmrtni ostali“?

- Upravo to. Kako bi svi mislili da su navodno umrli. A u stvari, oni su samo tela menjali ovaploćujući se smesta, a sva znanja su ostajala u njima - cela informacija. Postoje i drugi načini brzog preobražaja, ali ima vrlo malo metoda da se sačuva potpuna informacija. Eto, zbog toga kad se rađaju ljudi iznova, moraju život ponovo da proučavaju, sve da upoznaju, jer sa prošlošću svet današnji ne mogu da uporede. I zbunjuju se, lutaju u životu svom, pošto nema znanja o životu u njima, niti čula, kadrih da Boga osete.

- A u deki je sva informacija o prošlosti, znači, sačuvana?

- Da, tata. Deko naš je – žrec genijalni i mudrac. Samo jedan čovek postoji, sada živeći na Zemlji, koji ga nemerljivo po moćima prevazilazi.

- Gde živi on sada, taj najmoćniji, najmudriji, znaš li? To je, verovatno, glavni žrec?

- To je naša mama Anastasija, tata.

- Anastasija? Ma kako, otkud bi u njoj moglo biti više informacija i znanja negoli kod pradeke?

- Deko kaže da njemu smeta preveliki obim informacija, i da može ponešto da zaboravi. A mami ništa ne smeta ni najmanje, zato što nema u njoj informacija.

- Kako to da razumem? Čas više zna, čas nema uopšte informacije?

- Netačno sam se izrazio, tata. Kod mame Anastasije je sva informacija... Ma, uglavnom... Neuporedivo je više u njoj informacija, samo što su sve u čula sažete. I u potrebno vreme, u jednom jedinom trenu ona je u stanju da oseti ono, nad čim deka mora da razmišlja dan ili dva, a možda i više.

- Nisi baš sve razumljivo rekao, ali je zanimljivo. Još mi reci – a ti? U tebi nema, znači, informacija o prošlosti, čim se sa dekom savetuješ?

- Znači da nema, čim se savetujem.

- A zašto nema? Proizlazi da si umno slabiji od njih? Pradeke i deke. I šta ti povodom toga govore? Verovatno deka kaže da sam ja za to kriv?

- Deko mi nije govorio ništa slično tome.

- A mama? Šta ona kaže?

- Pitao sam mamu - zašto znam manje od pradeka mojih. I manje od nje i tebe. Odgovorila mi je: „Sve istine vaseljenske, sine, sva informacija od praizvora nagomilavana, čoveku je svakom uvek pružena otvoreno. Da je spoznaju i posluže se njom, nisu svi ljudi u stanju, zato što njihovi životi i duševna stremljenja nisu u saglasju sa vaseljenskim nastojanjima. Slobodan je čovek, u svemu nezavisan, i ima pravo da ne vaseljenski, već svoj odabere put. Ali ima slobodu i Bog, kada će, kome i kako nešto došapnuti. Nemoj se žalostiti zbog znanja koja ne možeš dosegnuti. Tragaj za snoviđenjima svojim i veruj, sve će ti biti stavljeno na raspolaganje u potpunosti, ako vredna stvaranja bude u tebi iznedrena vizija“.

- Da... I šta si shvatio, Volođa, iz mamom rečenog?

- Kada vizija moja i životni cilj, do najmanjih sitnica budu satkani, sva znanja za ovaploćenje vizije u meni samom će se roditi.

- A zasad ćeš se, znači, sa dekom savetovati?

- Da, sa dekom, mamom, tobom, a i sam sa sobom da razmišljam ću se truditi.

- Znači o receptu izuzetnog odvara, koji si mi tri dana davao da pijem, moram pitati deku?

- O njemu ti, tata, i sam mogu sve reći.

- Onda mi ispričaj.

- Ovaj recept je sastavljen od trava iz tajge. Da bih doznao koje trave da uzmem, u kom odnosu, tri dana i noći sam samura pratio. Samura, koji je takođe hteo da postane tata. Rekao mi je deka da samura

ženka ne pušta k sebi, ako se nije pripremio. Pomno sam motrio: kakve jede travke tih dana, koje vreme bira da bi ih otkinuo. I to se takođe važnim pokazalo. Sve travke koje je on jeo, ja sam sakupljao, samo što sam morao više da sakupim, jer imaš težinu, tata, mnogo veću od samura.

Sve travke, sabrane pojedinačno, u avan sam stavljao i tucao sve dok se sok nije pojavio. Pri tom sam samo o prijatnom i lepom mislio: o tebi tata, o mami, o sestrici budućoj mojoj. Onda sam dobijenu kašu slagao u bokal glineni. Vodom sam zalivao ceo sadržaj bokala, dodavao kedrovo ulje da bi ono odozgo napravilo tanku skramu. Kada si gutljaj odvara, tata, popio i tvoje srce zakucalo malčice brže, shvatio sam: odvar je odličan ispao.

Saslušao sam sina i pomislio: „Da samura posmatra u prirodnim uslovima, malo kome će se pružiti prilika. Ali će, možda, biti moguće uočiti kakve travke jedu, na primer, mačka ili pas.

Zarad toga bi ih trebalo odvesti u šumu i obratiti pažnju na njihovo ponašanje, i ustanoviti koje trave oni jedu“.

Mene je vrlo zainteresovao recept odvara pripremljenog sinom, zato što je samo od njegove trodnevne primene došlo do značajnog poboljšanja. A govorio je o tome da potpuna kura lečenja i ozdravljenja treba da traje devetnaest ili trideset tri dana. Znači, posle potpune kure zajedno sa ostalim vežbama, čovek zaista može da se izleći od mnogih bolesti, da uspori starenje organizma ili da se u nekom smislu podmladi. Želim da ponovim: praksa čak i trodnevne primene, potvrđuje ovakav učinak.

Ali postoje još i narodna mudrost i naučni dokazi.

Ljudi, naravno, vide u apotekama mešavine trava koje predlaže naša farmakologija za lečenje raznoraznih oboljenja. To da u prirodi postoji mnoštvo lekovitog bilja, znaju mnogi. Ali ne znaju svi da se istinski lekovito-preventivni ili za ozdravljenje uspešni rezultati mogu postići ako se bilje sakuplja određenog dana ili časa.

Što se tiče skupljanja trava, ovde se, uz sve ostalo, moraju dodati i međusobni odnosi lekovitih trava. Kao što vidimo, isuviše je mnogo komponenti koje je neophodno znati, da bi se napravio ispravan odabir. I pod velikim je znakom pitanja: zna li uopšte iko od savremenih travara sve komponente?!

Veoma sam želeo da ovog puta donesem poklon svojim čitaocima - nigde u svetu ranije objavljen recept izlečenja organizma, a da on ne bude tako složen kao sinovljevi, već da je lako dostupan većini ljudi.

Čim se završila trodnevna kura izlečenja razrađena sinom, on mi je saopštio da želi ranije da legne da spava (pokazalo se da nijedne od tri noći nije spavao više od po dva-tri sata). Zaspao je i ja se uputih na Anastasijinu poljanu. Najviše od svega su me zanimala dva pitanja: zašto naš sin ne poseduje znanja o prošlosti kao deka. I drugo - može li se uprostiti recept odvara koji je on pripremio za mene?

*****

Priviđenje

Misao o ishrani je postepeno odlazila u drugi plan. Počeo sam da razmišljam o budućoj ćerki. S jedne strane, bilo bi baš dobro da Anastasija rodi još i kći. Ali s druge strane, kći će porasti, imaće svoje prostranstvo ili će naslediti ono prostranstvo koje je uobličio moj sin, a pred njom će iskrsnuti isti problemi, kao i pred Volođom sad. I zatim, za koga će se ona ovde, u tajgi, udati?

I da ode u naš svet, takođe joj neće biti jednostavno. Da ode – to znači da ostavi svoje prostranstvo, svoje verne prijatelje-životinje. Da živi sa njom u tajgi, teško da bi pristao bilo ko od mladih ljudi: nije baš udobno ovde u zabitoj tajgi čoveku došavšem iz spoljnog sveta. I meni, ako ćemo pošteno, nije baš mnogo udobno. Sa Anastasijom je zanimljivo družiti se, čak na neki način privlači k sebi: kada si pored nje, postaje nekako spokojno i radosno u duši. Ali kad ostaneš sam, kada je nema pored tebe – neugodno je i čak pomalo zastrašujuće.

Potpuno različito se odnose životinje prema Anastasiji, sinu i meni. Razume se, one me ne napadaju, ali me posmatraju sa napregnutom pažnjom kada se sa njima sretnem. Pokušavao sam u Anastasijinom prisustvu da izdam komandu vevericama – da mi donesu kedrove šišarke. Činio sam iste pokrete kao Anastasija, ali se veverice nisu odazivale. Jednom sam pokušao vučicu da dozovem. Isto sam, kao Anastasija, pružio ruku prema njoj, a potom šljepnuo njom po svojoj nozi. Ali je vučica, umesto da dotrči do mene ostala da stoji na mestu, a dlaka joj se agresivno nakostrešila. Izgubio sam svaku želju da nadalje komuniciram sa tim zverima. Pojmio sam: zauvek ostaju odane samo jednom određenom čoveku.

Te tako proizlazi: kćeri će doći u goste neki mladi čovek i biće mu neprijatno u njenom prostranstvu. Nije promislio Volođa o budućnosti svoje sestre. Zveri, primećujete li, žali, a sestru, proizlazi – ne žali. Ni ja nisam razmislio, brzopleto sam mu ulio nadu.

Tako razmišljajući, nisam ni primetio kad sam se našao na Anastasijinoj poljani. Načinivši nekoliko koraka prema poznatoj zemunici, ugledao sam stojeću, prema meni napola okrenutu Anastasiju, koja je rukama kosu raščešljavala, i... ukopah se: nije bila ni nalik na onu ženu koju sam poznavao već deset godina! A kada se okrenula prema meni, moje noge su postale klecave, kao da su od vate, a srce je ubrzano počelo da mi lupa i ja shvatih da ne mogu da se pomerim s mesta.

Na deset-petnaest koraka od mene stajala je žena – bajkovito priviđenje! Na njoj je bila duga do članaka, prefinjena i svetla – kao balska, haljina, stegnuta pojasom na tanušnom struku. Glavu je, kao

dijadema, ukrašavao od trava i cveća ispleteni venac. Zlačana kosa je u talasima padala po ramenima. Ali to nije bilo glavno – njen vitki stas i lice bili su tako nepojamno očaravajući, da se ne mogu opisati!

Stajao sam skamenjen, bojeći se da se pokrenem. Ne trepćući sam posmatrao Anastasiju, i činilo mi se – ako skrenem pogled, izgubiću svest. Počelo je da mi se vrti u glavi, ali sam nastavio da buljim u nju netremice. Iz sve snage sam zario nokte u dlanove, ne bi li me bol izvukao iz začaranog stanja. Ali bol skoro da nisam ni osetio. A kada je žena čudesne lepote lagano i graciozno krenula prema meni, prestao sam da osećam ne samo bol, već i svoje telo. Polagano je prišla, skoro tik do mene. Pamtim da sam osetio očaravajući miris njenog tela, osetio njeno lako disanje i... izgubio svest.

Osvestio sam se na travi. Anastasija je sedela pored mene, masirala mi je slepoočnice i nosnu kost. Venca-dijademe više nije bilo na glavi, zabačena na leđima kosa bila je privezana travkom. Uspokojio sam se skoro sasvim posmatrajući njene nežne sivo-golubije, tako bliske oči. Sasvim sam se povratio kada sam začuo njen glas:

- Šta ti se to dogodilo, Vladimire? Premorio si se ili te je naš sin uznemirio?

- Sin? Naprotiv, lećio me je ova tri dana. Procedure smo razne sprovodili.

- I premorili ste se?

- Volođa se premorio. Zaspao je. Ja se, naprotiv, odlično osećam.

- Zašto li si onda svest izgubio? Srce ti je tuklo ubrzano. Još uvek se nije sasvim umirilo.

- Zato što... Ma zašto si se, Anastasija, doterala tako izuzetno? Kosu si nekako drugačije uredila. I hod je tvoj, kada si krenula prema meni, takođe poseban bio.

- Želela sam da ti učinim priyatnost, Vladimire. Navikao si da gledaš doterane žene. Mislila sam, zajedno ćemo po tajgi ili pored jezera prošetati. A ti, evo, ležiš. Ako hoćeš da se odmoriš, idemo u zemunicu, odspavaćeš.

- Prvo ćemo poći da prošetamo, kao što si želela – rekoh ustajući. – Samo ti, Anastasija, idi, molim te, iza mene.

- Zašto?

- Zato. Iako sam elegantne žene navikao, svakako, da gledam. Ali je bolje da se tako ne doteruješ, ni frizuru takvu da praviš, niti da se kitiš toliko.

- Nije ti se dopalo, Vladimire? – upita idući iza mene Anastasija.

- Nije stvar u tome. Dopalo mi se. Samo, sledeći put postepeno sve radi. Najpre, na primer, frizuru. Pa prošetaj tako neko vreme. Potom stavi svoj venac-dijademu, posle dan-dva – haljinu, ali bez pojasa. Kasnije dodaj i pojas. A ako je sve odjednom, neobično mi je nekako. Čudnovato deluje.

- Čudnovato? Znači li to da me nisi prepoznao?

- Prepoznao sam te. Samo... Pošašavio sam od krasote tvoje, Anastasija.

- Jao, priznao si! Priznao! Znači, smatraš da sam lepa? Zar ne?

Osetio sam kako je spustila ruke na moja ramena, i zaustavih se. Potom zažmurih, okrenuh se ka njoj i odgovorih:

- Ti, Anastasija, nisi naprosto lepa. Ti si...

Ona se pripi uz mene, položi glavu na moje rame.

- Naš sin, Anastasija, želi... da ima sestricu – nastavio sam šapatom.

- I ja želim da mi, Vladimire, kći imamo – tiho odgovori Anastasija.

- Neka na tebe liči, Anastasija.

- I na tebe neka liči naša kći...

*****

Tu noć neću opisati. Ni jutro isto tako. Njih je nemoguće opisati. Ali bih nešto želeo da kažem muškarcima: ako bar neko uspe da otkrije u poznatoj ženi boginju, Božanski će biti i noć, i dan, i mnogo-mnogo dana i noći. Izbledeće pred njima nevolje prošlosti, i nikada neće biti nepogoda. Ovde se ne radi o preteranoj osećajnosti, niti o rečima i izjavama krasnorečivim. Stvar je u tome...

Ma, uostalom, neka svako pojmi sam, ako uzmogne ili poželi da spozna.

BOŽANSKA ISHRANA

Tek posle nekoliko dana sam se setio da sam hteo da saznam od Anastasije recept lekovitog odvara, i uopšte način pravilne ishrane ili dijete za čitaoce. I dobro da sam se setio. Izgleda da Anastasija zna sasvim neobičan i jedinstven način ishrane, koji je primenljiv čak i u gradskim uslovima.

Na moje iznenađenje, Anastasija je, umesto da mi odmah da recept odvara, počela da govori o mogućnostima čovekovim, o bolesnima i vidarima. Već smo više puta razgovarali o tome, ali to što je ona ispričala ovoga puta, bilo je veoma zanimljivo.

- Delotvornost se, Vladimire, samo sobom mora odmeravati. Da pojmi život ljudi milenijuma pređašnjih i u budućnost zaviri, i da sopstveni budući život izgradi, u stanju je svaki čovek koji na Zemlji živi. Moć je u svakome ogromna, nju samo spoznati treba, i tada te niko od istine neće odvući. Doći će u saglasje međusobno ljudi, a ratovi neprekidni će se okončati.

Snage je mnogo potrošeno na izobličavanje slike stvarnosti prošlih vremena. Mogućnost da se izvrće nastaje onda, kada čovek ne sam, već preko nečijih zaključaka i reči, u sebi o prošlosti predstave stvari.

- Nije mi baš jasno, Anastasija, kako svaki čovek na Zemlji može sam da dozna o životu ljudi prošlih stoleća, a tim pre milenijuma... Postoji čitava nauka koja se bavi istorijom ljudskog roda. Ali, i dan danas naučici spore o poreklu čovekovom, o njegovom predodređenju. Različito se obrađuju istorijski događaji.

- Različito, što znači da postoji netačno i tačno tumačenje. Ili možda, svi pogrešno o prošlosti govore? Po pravilu, greške se po volji nečijoj čine. A kada sam, isključivo sam, u sebi slike prošlosti oživljavaš – spoznaćeš istinu, svoje predodređenje, kao što i položaj svoj vasseljski možeš ustanoviti.

- Kako, na primer, ja sam mogu da otkrijem istorijske prizore prošlih milenijuma?

- Treba da ih zamisliš logično razmišljajući. Čak će se i život vedruske civilizacije pred tobom pojaviti.

- O čemu logično treba razmišljati?

- O likovima ljudskim, koje si za pola veka svog života video - kakve su se promene desile na njima?

- Nije mi baš jasno, kako treba da razmišljam.

- Biće ti jasno ako nisi lenj da razmišljaš. Hajde, Vladimire, zajedno ćemo započeti, nastavićeš sam, i svaki čovek će uzmoći da oživi iz prošlosti prizore, da bi u budućnost najbolje odneo.

- Važi, samo ti prva počni.
- Počeću. Posmatraj, sam, ako si u stanju, dodaj detalje, oni su vrlo važni. Danas ima mnogo bolnica, apoteka sa lekovima za hiljade bolesti.
- Da, to svako može da vidi, pa šta s tim?
- Priseti se, pre samo trideset godina, da li ih je bilo manje?
- Da, naravno.
- A koliko ih je bilo pre sto ili dvesta godina?
- Još mnogo-mnogo manje. Poznato je svima da je savremena medicinska nauka stara oko dvestotinak godina.
- Eto vidiš, do zaključka te je tvoja logika i dovela: bolnica, u najbližoj prošlosti uopšte nije bilo. Sad promisli, seti se: ko je ljude lečio, ako nekome nije bilo dobro?
- Ko?
- Ma, u selu si živeo i video si, kako tvoja baka odvarima od trava poji tvog oca i majku.
- U tom selu nije samo moja baka mogla da leči, bilo je i drugih.
- U svakom naselju ljudskom nailazimo neizostavno na ljude koji su sakupljali i čuvali lekovite trave. I svaki čovek je mogao pomoć da dobije smesta, bez obzira da li je bolest bila blaga ili ozbiljna. I plata je bedna bila za pruženu pomoć, a često je reč »hvala« jedina nadoknada bila.
- Ma daj, oni su susedi bili. A svakojakih trava je uokolo bilo koliko ti duša hoće.
- Da, mnogo je bilo trava korisnih. I ljudi mnogi su znali o svojstvima tih trava.
- Razume se da su znali. I ja sam znao o nekim, ali sam sad zaboravio.
- Eto vidiš, ti si zaboravio, i mnogi drugi ljudi su zaboravili. Danas, ako se ranica pojavi na telu, šta će raditi čovek?
- Otići će u apoteku, kupiće zavoj ili hanzaplast baktericidni i zaštititi ranu.
- Protraćiće vreme da do apoteke stigne, a i novac će potrošiti. Međutim, dete svako je u prošlosti znalo: ako se list bokvice na ranu stavi, brzo će zarasti i neće biti infekcije.
- I ja to znam, ali je sada u mnogim mestima trava zagađena. Svuda naokolo izduvni gasovi, prašina, kisele padavine.
- Da, tako je. Ali je suština u nečem drugom. Govorimo o slici prošlosti, a zaključak možeš da izvedeš sam: znanja čoveka prošlosti po pitanju lečenja, umnogome su prevazilazila znanja današnjih ljudi.
- Čini se da je tako.
- Doza sumnje ili kolebanja u glasu tvom se oseća, Vladimire. Tako ti se slika neće ukazati. Uverenost mora biti potpuna. Ili odbacivanje potpuno. Nastavi misaono logiku da slediš.
- Shvataš li, Anastasija, sva logika govori u prilog tome, da su znanja iz oblasti narodne medicine kod čoveka prošlosti bila znatno veća

negoli kod današnjih ljudi. Čak se može reći - nemerljivo veća. Proizlazi, da su medicinske usluge preko tih znanja bile mnogo savršenije od savremenih. Ali je nekako teško da se iznebuha pojmi da su sve te savremene bolnice, apoteke, naučne ustanove - nepotrebne. Zar je moguće da se ovakve okolnosti uobličavaju! Čovek vedruske civilizacije, naš predak bi u slučaju bolesti pojeo travku ili popio odvar – i bolest je nastajala. Čovek naše civilizacije razbolejši se, odlazi u bolnicu, plaća da ga primi lekar, ovaj mu prepisuje nekakve tablete ili injekcije, čovek opet plaća za lekove, i to najčešće – debelo plaća. Pri tom, u velikom broju slučajeva lekovi su falsifikati. Činovnici iz Ministarstva tvrde: oko 30% falsifikata se u apotekama prodaje. I bolesti su se razne, neizlečive pojavile i pojavljuju i dalje. Kao da je neko namerno uništavao savršena znanja, zamenjujući ih za lažna, ili bar manje delotvorna. Usput, zvanična medicina se i sada prema narodnim vidarima odnosi izuzetno oprezno, verovatno zato što su im takmaci. Ali država, društvo, kako ne shvata – ako se vekovima, hiljadama godina čovečanstvo uspešno lećilo uz pomoć narodne medicine, i nagomilavalo kroz vekove golemo iskustvo, onda je treba razvijati, proućavati. A ta znanja bi mogli i u školama predavati.

- Ali će tada ceo biznis kojim se bavi savremena medicina, propasti...

- Neverovatno! Anastasija! To je neverovatno! Ja, ćini se, poćinjem da shvatam: savremena medicina se bavi ne toliko lećenjem ljudi, koliko najobićnijim biznisom. A kad je već biznis, to tim koncernima koji proizvode i izbacuju na trţište tablete, mnogo više odgovara da ljudi boluju! Što više bolesnih, veća je zarada. Po zakonima biznisa, u ovakvoj situaciji, broj obolelih će se neumitno povećavati. To je izopaćen sistem rada. Poćinjem da se uveravam: zdravstvena zaštita je u dalekoj prošlosti bila nemerljivo razumnija i delotvornija. Tek nekoliko istorijskih ćinjenica mi smeta da se u potpunosti u to uverim.

- Koje ćinjenice?

- Na primer, istoriji su poznata izbijanja epidemija kuge, boginja, gube. U nekim udźbenicima iz istorije se govori kako su umirala cela sela. Tako je bilo, zar ne?

- Da, tako je bilo.

- A sad su, uz pomoć savremene medicine, kuga, kolera i boginje pobećene. Na primer, protiv boginja se svi vakcinišu i gotovo. Prema tome, narodni vidari prošlosti nisu mogli da se bore s tim bolestima, a savremena medicina je uspela u tome.

- Nije tako, Vladiimre. Sam u prošlost pogledaj i uporedi proste ćinjenice. Buktale su epidemije o kojima ti govoriš onda kada su proganjali iscelitelje. Čak su zlostavljali i ubijali mnoge od njih. U okultnim vekovima oni vlastima nisu odgovarali. Smatralo se pre, kao i sada, da su se, navodno, mnogobošći prirodi pokoravali i bili neduhovni ljudi. A to nije taćno, mnogobošći su prirodu poštovali kao tvorevinu

Božiju. I poznavali su mnoštvo Božanskih dela, koja su danas nepoznata ljudima.

- Dosta, Anastasija. Neću više da sumnjam. Savremena medicinska nauka je veoma daleko od nauke narodne medicine. U to sam uveren. Ali, zašto si se toliko trudila da me uveriš u to?

- Ne samo tebe, htela sam da i čitaoci tvoji, upoređujući činjenice, pojme to.

- Ma zašto?

- Kada jedna činjenica nepobitna postane – iz nje će zaključci jasni proizaći. Neverovatnim će se učiniti, ali ne žuri sa iščuđavanjem, molim te, Vladimire.

- Kakvi, na primer, neverovatni zaključci?

- Prvo na pitanje odgovori. Reci mi, šta ljudi, većina ljudi misli – otkud je u drevnim vremenima tako golemo poznavanje prirode ljudski rod posedovao?

- Kako otkud? Ako imaš u vidu recepte narodne medicine, oni su se, svima je to jasno, prenosili iz pokoljenja u pokoljenje

- Neka bude tako, kasnije su se prenosili. Ali, složićeš se da je svaki od hiljada recepata morao da ima prvobitnog autora.

- Po logici stvari, svakako, morao je da postoji, ali više autorstvo tih recepata nije moguće ustanoviti.

- Moguće je! Sva znanja uzvišenog stvaranja, svim ljudima je, bez izuzetka, Tvorac dao. Dokazaću tebi, Vladimire, kao i ljudima svim. Ne žuri da mnome izrečeno odmah neverovatnim nazoveš.

- Pokušaću. Reci.

- Smatra se da je prvobitni čovek bio neuporedivo gluplji od današnjeg. Nije tako, Vladimire. Znanja ljudi praizvora Božanska su bila od praiskona.

- Ma, kako od praiskona, Anastasija? Bog je, šta - recepte razne za lečenje travama sam napisao? Istoričari tvrde da je čovečanstvo vekovima skupljalo svoja znanja.

- Ako bismo potpuno logični bili, onda bi iz takve tvrdnje sledio drugačiji zaključak.

- Kakav?

- Iz te tvrdnje sledi - čovek nije najsavršenija tvorevina Božija, već je najnerazvijenije od svih živih bića na Zemlji.

- Otkud to proizlazi?

- Sam proceni. Tvoja kuja zna koju travku mora da pojede kada je napadne neka bolest. I mačka zna: u šumu otrči da bi našla potrebnu travku. A njima niko nije pisao recepte. Zna i pčela kako da iz cvetka dobije med. Kako se saće pravi, med u njemu čuva, polen sakuplja. I kako se potomstvo odgaja. Iz niza znanja koja su data pčelinjoj porodici, ako bi se samo jedna karika uklonila – cela porodica bi nastradala.

Ali pčele postoje i danas. A to svedoči samo o jednom – Tvorcem su im sva znanja data od iskona, u trenutku stvaranja. Zato nisu nastradale pčele, već žive milionima godina i prave saće svoje jedinstveno i sada, kao

i u prvom trenu stvaranja. Isto tako mravi prave mravinjake-kuće svoje. I raskriljuje u praskozorje latice svoje cvetić, kao i prvog dana nastanka sveta. I jabukica, i višnjica i kruška - tačno znaju koji im je potreban sok iz zemlje da bi stvorile svoje plodove. Sva znanja su prvobitno, u trenu stvaranja data. Ni čovek u tome nije izuzetak.

- Da... Neverovatno. Logika zaista vodi ka ovakvom zaključku. To znači... Čekaj, pa gde su ta znanja sad?

- Ona se čuvaju u svakom čoveku. I recept, za lekoviti odvar iz trava, može sebi da sastavi svaki čovek.

- Ma, kako?

- Ta on je, Vladimire, Bogom čoveku odvajkada dat. Od mnoštva bolesti taj recept je kadar telo da izleči i život da produži. On je jednostavan do krajnjih granica, a i nije jednostavan. Njega svojim umom treba da shvati čovek. Od praistorije ću započeti.

*****

U civilizaciji vedruskoj svi ljudi su živeli više od sto godina. Ni za kakve bolesti nije znalo njihovo telo. Ljudi su se hranili po receptu Božijem. Ne nasumice, ne tek tako - sa smislom najgenijalnijim je Tvorac besprimerno učinio tako da trave, povrće, jagodasti plodovi i voće ne sazrevaju istovremeno, već jedan po jedan, po doslednosti strogoj.

Jedni u proleće rano, drugi u leto ili poznu jesen. Njihovo vreme sazrevanja odmeravalo se onim trenutkom, kada je čoveku određeni proizvod mogao najveću korist da donese. Živeći na svom imanju, hraneći se po receptu Božijem, čovek nije mogao da boluje. Vreme uzimanja i vrstu hrane za čoveka, Bog je ustanovio. Količinu je određivao sam čovek, ali ne umom. Jeo je koliko je želeo. A organizam njegov je sa tačnošću do u gram, određivao nužnu količinu.

U jesen je svaka porodica pravila zalihe od bobičastog voća, gomoljastih biljaka, trava, oraha i gljiva. Zimi je u svakoj kolibi stajala zdela na stolu. U zdeli nevelike gomilice zaliha letnjih. Svaki član porodice se bavio svojim poslovima, ali ako bi glad ili žeđ osetio, prilazio je stolu i bez razmišljanja uzimao proizvod neophodni. Obrati pažnju, Vladimire: »bez razmišljanja uzimao«. Njegov organizam je tačno znao: koji mu je proizvod neophodan, u kojoj količini - ta sposobnost je svakome data od Boga. Ta sposobnost se može oživeti i sada, za to je samo informacija potrebna.

Prilagodila sam današnjim ljudima način ishrane vedruski. Probaj ti, a neka i drugi probaju. Ovakav je:

*****

Čovek koji živi u savremenom stanu, treba da nabavi u malim količinama - po sto ili dvesta grama - svo povrće, voće i jestive trave koje uspevaju u toj oblasti gde čovek živi.

Pre upotrebe ovih proizvoda, ceo dan ništa ne treba jesti. Piti izvorsku vodu, a u vreme za ručak popiti čašu soka od cvekle. Posle uzimanja soka od cvekle, poželjno je ne izlaziti iz kuće. Želudac i creva će početi intenzivno da se čiste.

Sledećeg dana, probudivši se izjutra i osetivši glad, treba dohvatiti bilo koje povrće, voćku ili travku, spustiti ga na tanjir, sesti za sto, pažljivo pogledati proizvod na tacni, omirisati ga, liznuti i bez žurbe ga žvaćući, pojesti. U sobi je pri tome poželjno da budete sami i da se isključite od zvukova neprirodnog sveta.

Osećaj gladi posle jednog proizvoda neće nestati, ili će se pojaviti ponovo posle kratkog vremenskog perioda. Tada treba uzeti bilo koji drugi proizvod i pojesti na isti način, kao i prvi.

Sve kupljene proizvode čovek treba da proba bilo kojim redom, ali u kraćim vremenskim razmacima.

Vreme uzimanja sledećeg proizvoda odrediće osećaj gladi.

Uzimanje hrane treba započeti od jutra.

U toku dana čovek će isprobati sve proizvode koji rastu u oblasti gde živi. Ukoliko se raznovrsnost proizvoda pokaže prevelikom te nije dovoljan jedan dan, nastavite da jedete na isti način i sledećeg dana.

Ova procedura je veoma važna. Ona daje priliku organizmu mnogih ljudi, možda prvi put u životu, da se upoznaju sa kvalitetom i svojstvima proizvoda, i da ustanovi da li je i u kojoj količini neophodan čoveku u datom trenutku.

Posle upoznavanja organizna sa svim proizvodima, treba uzeti veliki tanjir ili poslužavnik, narezati na komadiće svako povrće i poređati po tanjiru. Na taj ili drugi tanjir, staviti male gomilice zelenog i jagodastog voća. Sadržaj tanjira sa brzokvarećim proizvodima treba zaliti izvorskom vodom.

Još na trpezu treba staviti med, cvetni prah, kedrovo ulje i izvorsku vodu.

Čovek može da se bavi svojim poslovima. Kada oseti glad, prići će stolu i uzeti, rukom ili drvenom kašičicom, proizvod koji mu se dopadne i poješće ga.

Može se dogoditi da neki proizvodi budu pojedeni u potpunosti, a da neki ostanu nedirnuti. To znači da je tvoj lični, najmudriji lekar, dijetolog, tebi približen Tvorcem - tvoj organizam je odabrao za tebe najpotrebnije u datom trenutku, a nepotrebno je, zasad, ostavio nedirnuto.

Sledećeg dana nepojedeno na sto ne treba iznositi. Ali posle tri dana na stolu treba ponovo da se nađe ceo izbor proizvoda. Moguće da će sad nešto drugo zatrebati organizmu.

Postepeno, čovek će moći da ustanovi koje je proizvode moguće privremeno sasvim isključiti iz dnevnih obroka, da se ne opterećuje

bespotrebno njihovom nabavkom. Ali posle izvesnog vremena i oni mogu da ustrebaju oragnizmu, te je zato nužno s vremena na vreme izneti na sto ceo mogući izbor.

Ja znam da čovek živeći u vašem svetu, često mora da napušta svoj stan, ali se i u tom slučaju može prilagoditi. Na primer, kupiti ili napraviti košaricu sa poklopcem od brezove kore i staviti u nju deo hrane sa stola. Organizam će sam odabrati neophodno.

Ako ste u prilici da na duže otputujete, onda na novom mestu morate isto tako početi da upoznajete organizam sa postojećim proizvodima nove teritorije, pošto, bez obzira na iste nazive, oni mogu imati potpuno različita svojstva.

U ovakvom načinu ishrane najvažnije je razumeti: nisu samo svim životinjama date sposobnosti da ustanove šta im je od najveće koristi za organizam i u kojoj količini, niti u kom su im trenutku najpotrebnije neke namirnice. Takva znanja poseduje i svaki čovek.

Naš sin je sve apsolutno tačno osmislio: da bi napravio odvar lekoviti za tebe od trava iz tajge, počeo je samura da prati. Ali, kada bi ti sam poznao ukus travke svake, onda bi tvoj organizam još tačnije od samura mogao da odabere sve neophodne. Kada se vratiš u svoj stan, dozvoli svom organizmu da upozna ukus onih proizvoda koje je lako nabaviti. Nemoj ih pomešati, niti soliti, inače neće uzmoći organizam tvoj da ustanovi vrednost i važnost namirnica.

*****

Postupak, uz čiju pomoć svaki čovek može sam sebi da sastavi dijetu ili recept lekovite ishrane, učinio mi se veoma originalnim i logičnim. Razume se, potrebe organizama raznih ljudi u pogledu količine i izbora namirnica, ne mogu biti podjednake. Prema tome, ne mogu biti ni šablonski, ni jedinstveni za sve recepti ili dijete. Uz pomoć ove metode predložene Anastasijom, svaki čovek može da sastavi za sebe individualnu dijetu, maksimalno tačnu i korisnu. Čini mi se da čovečanstvom osmišljeni recepti nisu uvek korisni za zdravlje. Oni su, pre bi se moglo reći, najekonomičnije izrađeni i najpovoljniji za proizvođače i organizatore savremene prehrambene industrije. Na primer, Mekdonalds – jedna od najmoćnijih i najuticajnijih korporacija, nadaleko poznata u celom svetu – zainteresovala je ceo svet da jede iste hamburgere i čizburgere sa prženim krompirićima u kesama, uterujući sve ljude u jedan te isti kalup. Proizvođaču ovakav sistem, nesumnjivo, veoma odgovara – isti proizvodi, ista oprema i tehnologija pripreme hrane. Kako je daleka ova jednakost od prirodnog načina ishrane, i koliko štetna! Sve više ljudi na celoj planeti ovo shvata. Od 2002. godine, 16.oktobar je postao dan koji se svake godine zvanično obeležava kao dan protesta protiv Mekdonaldsa (Svetski dan ishrane Ujedinjenih nacija) – protesta protiv prodora otpadaka, pod vidom »hrane«; protiv upotrebe

agresivne reklame orijentisane na decu; žestoke eksploatacije zaposlenih, neetičnog odnosa prema životinjama, uništenja okoline i svetske vladavine korporacija nad našim životima.

Mekdonalds se sve više istražuje od strane širokog kruga onih koji protestuju u celom svetu kao simbol savremenog kapitalizma. U celom svetu se vode, jedan za drugim, sudski procesi protiv američkih korporacija koje trguju »hranom od otpadaka«: Mekdonaldsa, Kentaki Fraid čikena, Burger Kinga i Vendisa – u ime miliona kupaca dovedenih u zabludu metodičnim i nemoralnim prodorom po zdravlje štetnih namirnica, što ima za rezultat – preteranu gojaznost, srčana oboljenja i mnoge druge, veoma ozbiljne probleme sa zdravljem. Raste zabrinutost širom Evrope i Amerike po pitanju ugroženosti zdravlja ljudi zbog bolesti krupne rogate stoke (kao što je kravlje ludilo), i po pitanju korišćenja genetski modifikovane hrane za životinje, a takođe, u pravom smislu te reči, genetski modifikovanih namirnica (krompira, kukuruza...) kao i upotrebe tih elemenata u drugim proizvodima (čokoladama, slatkišima, poslastičarskim proizvodima – npr. upotrebe kravlje limfe za sjaj sladoleda).

Ali, da li se samo sistem ishrane zasniva i pravi za ljubav nečijeg profita? Kako stvari stoje sa savremenim državnim obrazovanjem?

Evo, na primer, savremeno demokratsko društvo – zar je baš tako idealno za život ljudi? Veoma me je zanimalo da saznam šta o tome misli Anastasija.

- Reci mi, Anastasija, ako je neko za sopstvenu korist, a na štetu mnogih ljudi, uspeo da stvori sistem ishrane, nije li isto tako neko mogao, u sopstvenom interesu, da osmisli i društveno uređenje?

- Naravno da je mogao. Sam prosudi, Vladimire: vekovi prolaze, menjaju se nazivi društvenih oblika, ali je suština jedna te ista – eksploatacija ljudi.

- Pa, nije baš sve isto. Na primer, pre je bio robovlasnički sistem, a sada je – demokratija. Mislim da je u demokratiji eksploatacije mnogo manje, nego što je bilo u robovlasničkim vremenima.

- Hoćeš li, Vladimire, da ti sliku iz prošlosti pokažem i priču ispričam?

- Hoću.

- Pogledaj.

DEMON KRATIJE

Polako su koračali robovi jedan za drugim, i svaki je nosio uglačan kamen. Četiri kolone, duge po kilometar i po svaka, od kamenoloma do mesta gde je započinjala izgradnja grada-tvrđave, čuvali su stražari. Na desetak robova bio je jedan naoružani vojnik-stražar. Po strani od dolazećih robova, na vrhu trinaest metara visokog veštačkog brda od obrađenog, uglačanog kamenja, sedeo je Kratije – jedan od vrhovnih žreca; u toku četiri meseca on je ćutke motrio na dešavanja. Niko ga nije uznemiravao, niko čak ni pogledom nije smeo da prekine njegova razmišljanja. Robovi i straža prihvatili su veštačko brdo sa tronom na vrhu kao nedeljivi deo krajolika. I na čoveka, čas sedećeg nepokretno na tronu, čas ustumaralog tamo-amo po zaravni na vrhu brda, više niko nije obraćao pažnju. Kratije je stavio sebi u zadatak da reformiše državu, da na hiljade godina učvrsti vlast žreca, potčinivši njima sve ljude Zemlje. Da načini od svih, uključujući i vladare država, robove žreca.

*****

Jednom je Kratije sišao, ostavivši na tronu svog dvojnika. Žrec je promenio odeću, skinuo periku. Naredio je načelniku straže da ga bace u okove kao običnog roba, i da ga stave u vrstu iza mladog i snažnog roba po imenu Nard.

Zagledajući lica robova, Kratije je primetio da je kod tog mladog roba pogled radoznao i procenjujući, a ne bludeći ili odsutan, kao kod većine. Lice Narda je bilo čas usredsređeno-zamišljeno, čas uznemireno. »Znači da smišlja nekakav svoj plan« - shvatio je žrec, ali je hteo da se uveri da li se tačnim pokazalo njegovo nadgledanje.

Dva dana je Kratije pratio Narda u muku tegleći kamenje, sedeo pored njega u vreme obroka i spavao uporedo sa njim. Treće noći, čim je izdata komanda »Spavanje!«, Kratije se okrete prema mladom robu i šapatom čemernim i pun beznađa izusti, neznano kome upućeno pitanje:

- Je li moguće da će ovako biti do kraja preostalog života?

Žrec je primetio: mladi rob se trgao i istog časa se okrenuo prema njemu, dok su mu oči blistale. Svetlucale su čak i pri mutnoj svetlosti plamička lojanice u velikoj baraci.

- Neće se još dugo ovo nastaviti. Završavam u glavi plan. I ti, stari, možeš u njemu da učestvuješ – prošapta mladi rob.

- Kakav plan? – nehajno i uz uzdah upita žrec.

Nard vatreno i samouvereno počeo da objašnjava:

- I ti, stari, i ja, i svi mi, uskoro ćemo biti slobodni ljudi, a ne robovi. Izračunaj: na desetinu robova dolazi po jedan stražar. I petnaest

robinja koje spremaju hranu i šiju odeću, nadgleda takođe jedan stražar. Ako se u određenom času svi mi bacimo na stražu, pobedićemo ih, iako su stražari naoružani a mi okovani lancima. Nas deset na jednoga, a lance takođe možemo iskoristiti kao oružje, podmećući ih pri udaru mača. Razoružaćemo sve stražare i vezati, otevši im oružje.

- Eh, momče – opet uzdahnu Kratije i naoko ravnodušno reče – tvoj plan nije doraden. Stražare koji nas čuvaju možemo razoružati, ali će vladar uskoro poslati nove, možda čak i celu armiju, i ubiće pobunjene robove.

- I o tome sam razmišljao, starče. Treba odabrati vreme kada nema armije. A to vreme dolazi. Svi primećujemo da se armija sprema na pohod. Priprema im se vojnički provijant za tri meseca puta. Znači da će armija za tri meseca stići u naznačeno mesto i započeti bitku. U borbi će oslabiti, ali pobediti, i biće zarobljeno mnogo novih robova. Za njih se već grade nove barake. Mi treba da savladamo stražare u trenutku kada vojska našeg vladara započne borbu sa drugom armijom. Glasnicima će trebati čitav mesec da predaju vest o nužnosti hitnog povratka. Oslabljena armija će se vraćati najmanje tri meseca. Za četiri meseca ćemo uspeti da se pripremimo za susret. Biće nas ništa manje od vojnika u armiji. Okovani robovi će biti uz nas, kada shvate šta se desilo. Sve sam tačno unapred predvideo, starče.

- Da, mladiću, sa planom i mislima svojim, možeš stražare da razoružáš i da održiš pobeđu nad armijom – odgovori žrec, sad već bodreći, te dodade – a šta će posle robovi raditi, i šta će se desiti sa vladarima, stražarima i vojnicima?

- O tome sam malo razmišljao. Zasad mi u glavu dolazi samo jedno: svi koji su robovi bili, postaće nerobovi. Svi, koji danas nisu robovi, robovi će biti – kao da je razmišljao naglas, odgovori Nard ne baš ubedljivo.

- A žrece? Reci mi, mladiću, da li ćeš u robove ili nerobove žrece, kada pobediš, ubrojati?

- Žrece? O tome takođe nisam razmišljao. Ali sad nagađam: neka žreci ostanu, kao i dosad. Njih slušaju i robovi i vladari. Iako ih je teško katkad razumeti, mislim da su bezopasni. Neka pričaju o bogovima, a život naš, znamo i sami kako je bolje da proživimo.

- Kako je bolje – to je dobro – odgovori žrec, praveći se da mu se užasno spava.

Ali Kratije tu noć nije spavao. Razmišljao je: »Naravno - mislio je – najlakše bi bilo da o zaveri obavesti vladara. Ščepaće momka-roba, koji je očigledno glavni pokretač ostalima. Ali to neće rešiti probleme. Želja za oslobađanjem od ropstva uvek će postojati kod robova. Pojaviće se novi predvodnici, razrađivaće se novi planovi, a kad je već tako – glavna pretnja će uvek biti prisutna u državi«.

Pred Kratijem je bio zadatak: razraditi plan pokoravanja celog sveta. On je shvatao: postići cilj samo uz pomoć fizičkog nasilja neće uroditi plodom. Neophodan je psihološki uticaj na svakog čoveka, na cele

narode. Nužno je preoblikovati misao ljudsku, uliti u svakoga: ropstvo je najveća sreća. Treba staviti u pogon samorazvijajući program, koji će navesti na pogrešan put cele narode - u prostoru, vremenu i poimanjima. A najvažnije je – odgovarajuće prihvatanje zbilje. Misao Kratijeva je radila sve brže, prestao je da oseća telo, teške okove na rukama i nogama. Odjednom, kao bljesak munje, iskrсну program. Još ne posebno razrađen i objašnjiv, ali već opipljiv, prljeći ga jačinom svoje sveobuhvatnosti. Kratije se osetio kao neograničeni vladar sveta.

Žrec je ležao na daščanom ležaju u okovima i ushićivao se sobom samim: »Sutra izjutra, kada povedu sve na rad, daću ugovoreni znak, načelnik straže će me izvesti iz kolone robova i skinuće mi okove. Razradiću svoj program, izgovoriću nekoliko reči i svet će početi da se menja. Fantastično! Svega nekoliko reči – i ceo svet će mi se pokoriti, mojoj misli. Bog je zaista čoveku dao moć kojoj nema ravne u Vaseljenu! Ta sila je – ljudska misao. Ona stvara reči i menja tok istorije.

Izuzetno povoljna okolnost se sklopila. Robovi su pripremili plan ustanka. On je vrlo pametno smišljen, taj plan, i nesumnjivo bi mogao da dovede do pozitivnog za njih ishoda. Ali ću ja sa svega nekoliko rečenica ne samo njih, već i potomke današnjih robova, kao i vladare zemaljske, primorati da robovi budu u budućim milenijumima«.

Ujutro je po ugovorenom znaku, načelnik stražara Kratiju skinuo okove. Već sledećeg dana je na njegovu zaravan za osmatranje bilo pozvano ostalih pet žreca i faraon. Pred okupljenima je Kratije započeo svoj govor:

- To, što sada budete čuli, ne sme da bude zapisano ili prepričano ni od koga. Oko nas nema zidova, i moje reči niko osim vas neće čuti. Osmislio sam način da preobratimo sve ljude na Zemlji u robove našeg faraona. Učiniti to, čak i uz pomoć ogromne vojske i iznurujućih ratova - nije moguće. Učiniću to sa nekoliko rečenica. Proći će samo dva dana od izgovaranja njihovog, i vi ćete se uveriti kako svet počinje da se menja. Pogledajte – dole, duge kolone okovanih robova nose po jedan kamen. Njih čuva mnoštvo vojnika. Što više robova, tim je jača država – tako smo oduvek mislili. Ali, što više robova tim više strepimo od njihove pobune, pa pojačavamo zaštitu. Prinuđeni smo da dobro hranimo svoje robove, inače neće moći da obavljaju svoj težak fizički posao. A oni su, bez obzira na to, lenji i skloni buntovništvu. Pogledajte kako se sporo kreću, a ulenjena straža ih ne tera korbačima, pa ne bije čak ni zdrave i jake robove. Kretaće se oni kudikamo brže. Neće im trebati straža. Stražari će se pretvoriti takođe u robove. Obaviti to, moguće je ovako:

Neka danas, pre zalaska sunca glasnici razglase ukaz faraonov, u kom će biti rečeno: »U praskozorje novoga dana svim robovima se daruje potpuna sloboda. Za svaki kamen dopremljen u grad, slobodan čovek će dobijati po jedan novčić. Novac se može zameniti za hranu, odeću, stan, dvorac u gradu, kao i za sam grad. Odsad ste vi – slobodni ljudi«.

Kada su žreci postali svesni izgovorenog Kratijem, jedan od njih, najstariji, izusti:

- Ti si demon, Kratije. Tobom osmišljeno, demonizmom će mnoštvo zemaljskih naroda obaviti.

- Neka sam i demon, a mnome smišljeno, neka ljudi ubuduće demokratijom zovu.

*****

Ukaz je u smiraj dana objavljen robovima. Oni su bili oduševljeni i mnogi nisu spavali celu noć, razmišljajući o novom sretnom životu.

Ujutru sledećeg dana, žreci i faraon su se ponovo popeli na zaravan veštačkog brda. Slika pred njihovim očima, nadmašila je čak i najsmelije pretpostavke. Hiljade ljudi, bivših robova, utrkivalo se tegleći ono isto kamenje od pre. Obliveni znojem, mnogi su nosili i po dva kamena. Ostali, koji su imali po jedan, trčali su podižući prašinu. Neki čuvari su takođe teglili kamenje. Ljudi, računajući da su slobodni – jer su s njih skinuli okove, trudili su se da dobiju što više žarko željenih novčića, da bi izgradili svoj srećni život.

Kratije je još nekoliko meseci proveo na svojoj zaravni, sa zadovoljstvom osmatrajući dešavanja dole. A promene su bile divovske. Deo robova se udružio u omanje grupe. Napravili su taljige, i do vrha ih napunivši kamenjem, obliveni znojem, gurali su te taljige.

» Još će mnogo sprava izumeti – zadovoljno je razmišljao Kratije – evo, već su se i usluge unutarne pojavile: raznosači vode i hrane. Deo robova je jeo bukvalno u hodu, ne želeći da troši vreme na put do baraka sa hranom... I plaćali su donosiocima dobijenim novcem. Zamislite, i lekari su se pojavili: direktno su u hodu pomoć nastradalima ukazivali, takođe za novac. I saobraćajce su izabrali. Uskoro će izabrati sebi načelnike, sudije. Neka biraju: jer, smatraju sebe slobodnim, a suština se nije izmenila, oni, kao i pre - tegle kamenje...«

Tako i jure kroz milenijume, u prašini, obliveni znojem, tegleći teško kamenje. I danas, potomci tih robova nastavljaju svoju besmislenu trku...

*****

- Ti, verovatno, imaš u vidu obične radnike, Anastasija? Možda bih se s tim i mogao složiti. Ali se u kategoriju robova ne mogu ubrojati rukovodioci preduzeća, činovnici, preduzetnici.

- Zar vidiš u njima neku razliku, Vladimire? Tačno i jasno izloži - u čemu je ona?

- U tome što jedni rade, tegle kamenje kao robovi. Drugi rukovode teglenjem, savremenim jezikom rečeno – proizvodnim procesom.

- Ali i rukovodstvo takođe radi, i često mnogo složenije poslove od ropskog prenošenja kamenja.

- Uopšte uzevši – da, preduzetnici treba više da razmišljaju. Njihova misao je od jutra do mraka poslom zauzeta. I šta, proizlazi iz ovog da su i faraon, i predsednik i kancelar takođe robovi?

- Da, tačno tako. Postali su robovi i žreci, obavivši čin kobni.

- Ali, ako postoje robovi, onda mora da postoje i robovlasnici. Ko su oni, ako čak ni žrece ne ubrajaš u njih?

- Robovlasnik je – svet neprirodni, ljudima stvoren. A stražari sede kod većine ljudi u njima samima, šibaju ih korbačima i prisiljavaju da zarađuju novac.

- Turobna slika beznađa. U proteklim milenijumima pojavljivale su se i iščezavale cele imperije, menjale su se vere, zakoni, a suštinski se ništa nije promenilo: kao što je čovek bio rob, tako je i ostao. Zar je takvo stanje nemoguće popraviti?

- Moguće je.

- Kako? I ko je kadar da to učini?

- Slika.

- Šta znači »slika«? Kakva?

- Ona slika, koja će drugačije moguće stanje predložiti ljudima. Sam promisli, Vladimire: oni ljudi što pomoću novca danas svetom upravljaju, smatraju da, navodno, sreću čoveku samo vlast i novac mogu doneti. I većina ljudi ih, žudeći da što više para zgrne, u to uverava. Ali, često, vrlo često stradaju pobednici ove najbesmislenije trke. Varljive visine dostižući, žešće od ostalih osećaju sav besmisao života svog. Sliku budućeg života ću ti pokazati, opiši je, neka se preobrati u stvarnost.

MILIJARDER

Milijarder Džon Hajcman umirao je na četrdeset drugom spratu svoje imperije. Ceo sprat je bio uređen u njegov raskošan stan. Dve spavaće sobe, teretana, bazen, primaća soba, dva radna kabineta, postali su njegovo utočište u poslednje tri godine. Za te tri godine ni jednom nije napustio svoje odaje. Ni jednom se nije spustio brzim liftom dole, do jedne od prostorija u kojima su radile službe njegove finansijsko-industrijske imperije. Ni jednom se nije popeo na krov, na kom je stajao njegov helikopter sa neprekidno dežurnom posadom, spremnom da ispuni sve zahteve gazde. Ali se gazda u protekle tri godine ni jednom nije pojavio.

Džon Hajcman je tri puta nedeljno primao u jednom od svojih radnih kabineta samo četiri najbliža saradnika. Na kratkim savetovanjima, ne dužim od četrdeset pet minuta, on bi bez nekog posebnog interesovanja saslušao njihove izveštaje, ponekad dajući kratka uputstva. Naređenja milijardera se nisu objašnjavala. Ispunjavala su se tačno i brzo. Finansijsko stanje imperije, kojom je autokratski vladao Džon Hajcman, uvećavalo se svake godine za 16,5 %. Čak ni u poslednjih pola godine, od kad je Hajcman prestao da održava bilo kakve sastanke, dobit se nije smanjivala. Njim stvoren i doveden do savršenstva mehanizam upravljanja, nije imao nikakvih zastoja.

Niko nije znao istinsko stanje milijardera. Njegovo prezime se skoro upšte nije spominjalo u štampi. Hajcman se kruto držao pravila: »Novac ne voli ispraznost«.

Još je otac naučio mladog Hajcmana: » Neka se ti laktaši politički pojavljuju na televizijskim ekranima i stranicama novina. Neka predsednici i gubernatori razgovaraju sa narodom, dajući im obećanja o srećnom životu. Neka se javni milijarderi voze u automobilima reprezentativne klase u pratnji telohranitelja. Ti, Džoni, sve to ne treba da radiš. Treba uvek da budeš u senci, i da uz pomoć svoje vlasti, vlasti novca, upravljaš vladarima i predsednicima, milijarderima i pukim siromasima raznih zemalja. Ali oni ne smeju da naslute - ko njima upravlja.

Šema je krajnje jednostavna. Ja sam stvorio monetarni fond, u njemu postoji mnogo ulagača. A u stvari, pod raznim imenima tamo se nalazi sedamdeset posto mog kapitala. Spolja, za glupu gomilu, fond je stvoren za podršku zemljama u razvoju. A zapravo sam ga stvorio kao mehanizam za ubiranje harača iz svih zemalja.

Evo primera: započinje vojni sukob između dve zemlje - jednoj od njih, a najčešće obema, treba novac. Neka uzimaju, vraćaće sa procentima. Dešavaju se u nekoj zemlji socijalni potresi, iznova treba novac - neka uzimaju, vraćaće sa procentima. Ulaze u borbu za vlast dve političke partije - jedna od njih će dobiti preko naših agenata novac, pa

će ponovo vraćati sa procentom. Samo nam Rusija svake godine plaća tri milijarde dolara«.

Sa dvadeset godina mladi Džon Hajcman je posebno voleo da razgovara sa ocem. Ranije uvek strog i zatvoren otac, jednom prilikom ga je pozvao kod sebe u kabinet i ponudio mu da sedne u fotelju pored kamina. Sam je nasuo Džonu u čašu njegovu najomiljeniju kafu sa šlagom i sa iskrenim interesovanjem upitao:

- Da li ti se dopada što učiš na univerzitetu, Džon?

- Nije mi baš uvek zanimljivo, tata. Čini mi se da profesori ne baš jasno i razumljivo objašnjavaju načela ekonomije – pošteno odgovori Džon.

- Odlično. Tačno si primetio. Ali bi se tačnije moglo reći ovako: savremena profesura ne može da objasni načela ekonomije, zato što pojma o njima nema. Oni smatraju da je ekonomija imovina ekonomista. A to nije tako. Svetskom ekonomijom upravljaju psiholozi, filozofi i kockari.

Kada sam napunio dvadeset godina, moj otac a tvoj deda, Džone, uputio me je u tajne procesa upravljanja. Tebi je već dvadeset godina, i ja smatram da si dostojan naslednik tih znanja.

- Hvala, oče – odgovorio je Džon.

I tako, kroz razgovore pored kamina, započelo je učenje, drugačije nego na fakultetu, o načelima ekonomije. Otac je obučavao svoga sina posebnim metodom. Cela obuka se zasnivala na poverljivim razgovorima, dobronamernim, sa primerima i elementima igre. Informacija koju je pred Džonom otkrivao otac, bila je neverovatna, i razume se da se ni na kakvom, čak ni najprestižnijem univerzitetu sveta, to ne može dobiti.

- Reci mi, Džone – upitao je otac – da li ti je poznato koliko ima bogatih ljudi u našoj zemlji? Ili u svetu?

- Njihova imena po redu, zavisno od veličine kapitala, objavljuju se u poslovnim časopisima – mirno odgovori Džon.

- I na kom smo mi mestu na tim rang listama?

Prvi put je otac rekao ne »ja«, već »mi«. Znači da ga već smatra takođe vlasnikom. Iako nije želeo da ražalosti oca, Džon odgovori:

- Tvoga imena, oče, nema u tim spiskovima.

- Da, u pravu si. Nema. Iako suma naše, samo godišnje zarade, premašuje kompletne kapitale mnogih koji se spominju na tim listama. A nema mog imena u tim spiskovima zato što novčanik ne treba da bude providan. Mnogi statisti na tim spiskovima rade, posredno ili neposredno, za našu imperiju, tvoju i moju, sine.

- Tata, ti si svakako genije za ekonomiju. Čak ni do mozga ne može da mi dopre, kako je bilo moguće bez ikakvog vojnog uplitanja primorati tako golemu imperiju da nam svake godine isplaćuje danak?

Hajcman-stariji uze mašice za kamin, prodžara po cepanicama, potom čutke nali u čaše sebi i sinu lako vino. Otpi mali gutljaj i tek posle toga završi misao:

- Nisam uopšte razrađivao nikakvu operaciju. Kapital koji kontrolišem, omogućava mi da samo naređujem – izvršavaju drugi. Mnogi analitičari, geniji vlada raznih zemalja i predsednici, bili bi potpuno zapanjeni kada bi saznali da sadašnji položaj njihovih zemalja zavisi ne od njihovih aktivnosti, već od moje volje.

Centri političke tehnologije, instituti ekonomije, analitički instituti, vladajuće strukture mnogih zemalja ne shvataju - oni rade isključivo u pravcima koji su razrađeni u mojim odeljenjima uprave malim brojem ljudi. Na primer, celu socijalno-ekonomsku politiku, vojnu doktrinu Rusije, definisao je i kontroliše jedan odsek sastavljen od četiri psihologa. Svaki od njih ima po četiri sekretara. Ni jedan od njih ne zna šta rade ostala trojica.

Pokazaću ti kako se odvija upravljanje, ono je poprilično jednostavno. Ali ti Džone, prvo moraš da shvatiš istinske zakone ekonomije, o kojima ti nikada neće govoriti univerzitetski profesori. Oni naprosto ne znaju o njihovom postojanju. Pravilo je ovakvo: u uslovima demokratskog društva predsednici, vlade, banke, veći i manji poslovni ljudi svih zemalja, rade samo za jednog veštog poslovnog čoveka koji stoji na vrhu ekonomske piramide. Oni su radili za moga oca, sada za mene, a uskoro će raditi samo za tebe.

Džon Hajcman je posmatrao svog oca i nije mogao u potpunosti da shvati izrečeno. Da, znao je da je njegov otac bogat. Ali u ovom slučaju, govorilo se ne prosto o bogatstvu, već o vrhovnoj vlasti, koja treba da pređe po nasleđu njemu, Džonu. Neverovatnu informaciju teško je bilo razumeti do kraja. Na koji način u slobodnom demokratskom društvu, zaista svi, počev od predsednika pa do stotina hiljada velikih i malih firmi koje su samostalna pravna lica, svi zapravo rade samo za jednog čoveka, njegovog oca?

- Kada sam od tvoga dede čuo to što sam ti saopštio sad, nisam odmah mogao da pojmem izrečeno. Mislim da i tebi nije sve jasno, Džone. Ali, shvati sledeće: – nastavi Hajcman-stariji – u svetu postoje bogati ljudi. I od svakog bogatog ima još bogatiji. A postoji jedan - najbogatiji. Za njega, za tog najbogatijeg, rade svi ostali bogati, pa prema tome i svi koji su im podređeni. Takvo je pravilo sistema u kome živimo.

Svi razgovori o nesebičnoj pomoći zemljama u razvoju su – čisti blef. Da, bogate zemlje daju kredite kroz međunarodne fondove za razvoj, ali daju u stvari samo zato da bi dobili od njih znatne kamate za korišćenje kredita – ubiranje danka.

Na primer, Rusija plaća tri miliona dolara godišnje MMF-u, a ta suma je – samo kamata na uzeti kredit. Mnogi ekonomisti znaju: osnovne finansije MMF-a se sastoje od američkog kapitala. Njima je jasno da pljačkaški procenti za korišćenje kredita odlaze u Ameriku. A zapravo kome tačno – ne zna niko. SAD, kao zemlja – samo su zgodan paravan u igri kapitala. I SAD najviše zavise od kapitala. Reci mi, Džone, da li ti je poznato da Amerika ima državni dug?

- Da, tata, poznato mi je. Suma duga je astronomska. Ona je stigla u prošloj godini do... Kamate, isplaćene po dugu su...

- Onda ti je, znači, jasno, da zemlja koja pozamljuje drugim zemljama, sama uzima ogromne zajmove? A od koga ih ona uzima? Razumeš li?

- Od sopstvene Central banke?

- A kome ona pripada, ta Central banka?

- Ona... Ona...

Džon nikada nije razmišljao kome je dužna Amerika, ali odgovarajući na očeva pitanja, shvatio je: u SAD svaki poreski obveznik plaća Central banci. A ona je... Ona je – privatna banka. Pa prema tome, cela Amerika plaća stotine milijardi dolara nekakvim privatnim licima... ili jednoj osobi...

Hajcman mlađi nikada u životu nije žurio. Vodio je, kako se to kaže, zdrav život, nije pio, nije pušio, držao je lekovite dijete i svakodnevno vežbao. Tek je u poslednjih pola godine prestao da posećuje teretanu. Pola godine je ležao u postelji u jednoj od svojih prostranih spavaćih soba, nakrcanoj najsavremenijim medicinskim aparatima. Smenjujući se, u susednoj sobi su dvadeset četiri časa dnevno dežurali lekari. Ali, Džon Hajcman u savremenu medicinsku nauku nije imao poverenja. Sa doktorima nije smatrao da treba ni da razgovara. Samo bi jednog profesora psihologije ponekad udostojio nekog kratkog odgovora. Hajcmana nije zanimalo čak ni kako se zovu lekari, pa između njih, ni taj profesor. U sebi je zaključio da je on najiskreniji i najpošteniji. Profesor je mnogo govorio, ali su često njegove reči zvučale ne kao medicinske dijagnoze, već kao razmišljanja u želji da se pronađe uzrok bolesti. Jednom je došao malo uznemiren i bukvalno s praga progovorio:

- Razmišljao sam o vašem stanju noćas i celo jutro. Čini mi se da ću otkriti uzrok vaše bolesti, pa bi se dakle, uklonivši uzrok, moglo govoriti o bržem ozdravljenju. Oh, oprostite, gospodine Hajcman, zaborabio sam čak i da se pozdravim. Dobar dan, gospodine Hajcman. Malo sam se zaneo svojim razmišljanjima.

Milijarder nije odgovorio na profesorov pozdrav, nije se ni okrenuo prema njemu, ali se tako ponašao sa svakim doktorom. Ponekad bi ušavšem lekaru dao znak, ovlaš mahnuvši šakom. Svi su znali – taj pokret je značio »udaljite se«.

Profesoru takav znak nije dao, i zato je profesor uzbuđeno nastavio svoju priču:

- Ne slažem se sa kolegama o neophodnosti transplatacije jetre, bubrega i srca. Da, sada vam ti organi rade nedovoljno uspešno. Da. Nedovoljno! To je činjenica. Ali ni presađeni organi takođe neće raditi dovoljno uspešno. Uzrok njihovog lošeg rada se krije u vašoj dubokoj depresiji. Svakako, u depresiji. Nekoliko puta sam iščitavao istoriju vaše bolesti. Čini mi se da sam došao do značajnog otkrića. Vaš glavni lekar je sjajan, zapisivao je sve potanko. Svaki put je beležio vaše psihičko stanje. Rad vaših unutarnjih organa se pogoršavao čim biste upali u depresivno

stanje. Ma da... Stanje... Sad je osnovno pitanje: da li smetnje u radu unutarnjih organa izazivaju depresiju, ili je obrnuto, da depresija izaziva poremećaje rada celog organizma? Ubeđen sam, apsolutno sam uveren da je osnovni uzrok – depresija! Dakako. Vaša najdublja depresija. Stanje, u kome čovek prestaje da teži nekom cilju, gubi interesovanje za dešavanja i ne vidi smisao postojanja. Tada mozak počinje da daje trombe ili nedovoljno odlučne naredbe celom organizmu. Celom! Što je jača depresija, tim su slabije naredbe, te u određenom stadijumu depresije, mozak može potpuno da prestane da daje komande. Tada nastupa smrt.

Dakle, osnovni uzrok je – depresija, a kako se može ukloniti u potpunosti – savremena medicina ne zna. Obratio sam se narodnoj medicini. I sada sam ubeđen – uzrok vaše najdublje depresije je urok. Da. Tačnije rečeno, vas su urekli i ja sam spreman to da dokažem mnoštvom činjenica.

Milijarder je hteo da učini rukom znak, označavajući »udaljite se«. Nikako nije voleo svakakve savremene nadržilekare-ezoterike, koji obećavaju da će skinuti magiju, uroke, i načiniti zaštitu od njih. Smatrao ih je sitnim šičardžijama ili varalicama. Delovalo je da se profesor zbog nemoći savremene medicine takođe srozao do te kategorije - nadržilekara. Milijarder nije stigao da učini pokret »udaljite se«. Profesor ga je preduhitrio rečima, izazvavši iako mlako, ali ipak interesovanje:

- Osećam, sad ste spremni da me udaljite. Moguće, zauvek. Molim vas. Preklinjem vas, dajte mi još pet-šest minuta. Shvativši to što ću vam reći, možda ćete uspeti da ozdravite, a ja ću doći do grandioznog otkrića. Tačnije rečeno, već sam došao do njega, treba samo da ga potvrdim konačno.

Milijarder nije učinio rukom znak »udaljite se«.

Profesor je nekoliko sekundi netremice piljio u ruku nepokretnog čoveka, i shvativši da može da nastavi, iznova brzo progovori:

- Ljudi posmatraju jedni druge različito - ravnodušno, sa ljubavlju, mržnjom, zavišću, strahom, poštovanjem. Ali ne igra pogled glavnu ulogu. Izraz lica može biti samo maska, kao što je izveštačen osmeh konobara ili prodavca. Važni su stvarni odnosi, istinska osećanja jednog čoveka prema drugom. Što više pozitivnih emocija upućuju ljudi jednom ili drugom čoveku, tim će se više pozitivne energije u njemu sabrati. I obrnuto, ako u okruženju preovlađuju negativne emocije, u čoveku se nagomilava negativno, razarajuće.

U prostom narodu se upravo to naziva »urokom«, i na toj pojavi ostvaruju svoju delatnost nadržilekari. Daleko od toga da su svi oni šarlatani. Cela stvar je u tome da čovek, primivši od okoline isuviše negativne energije, može i sam da je neutrališe ili, drugim rečima, da je uravnoteži. Nadržilekar, govoreći čoveku da on uz pomoć nekakvih postupaka skida urok, pomaže čoveku da poveruje da je očišćen. Ako čovek veruje nadržilekaru, on zaista uspešno sam dovodi u ravnotežu pozitivno i negativno. Ako ne veruje, to se neće desiti. Vi ne verujete nadržilekarima, pa vam zato oni i ne mogu pomoći. Ali to ne svedoči o

tome da u vama nema napretek negativne, uništavajuće vaš organizam, psihičke energije. Zašto negativne? Ma, zato što na čoveka vašeg položaja cela sredina može da gleda samo sa zavišću, ni u kom slučaju pozitivno. Takođe vas mogu posmatrati procenjivački, a tačnije, mrze vas. To su oni koje ste otpustili ili im niste podigli platu. Mnogi, osećajući vašu moć, odnose se prema vama sa strahom. Kao što primećujete, sve to je negativna energija. Kao protivteža joj je potrebna pozitivna. Nju mogu pružiti članovi porodice, rođaci. Ali, žene su vas izdale, dece i prijatelja nemate, sa rođacima nemate vezu. Izvora pozitivne energije oko vas nema. Pozitivnu energiju, i to u dovoljnoj količini, može da stvori u sebi sam čovek. Ali je za to nužno da čovek ima zavetni cilj-viziju, čije će postupno dostizanje pokretati pozitivne emocije. Vi ste postigli izuzetno mnogo, i viziju-cilj, čini se, više nemate.

A to je veoma važno – imati cilj, želju za njegovo dostizanje. Proučio sam fizičko i psihičko stanje poslovnih ljudi različitog nivoa. Čovek koji zamesi testo, ispeče piroške i proda ih, raduje se što je iskoristio priliku da snabdeva željenom robom ljude i sanja o razvijanju svog posla. Jer, samo sa širenjem posla, on dobija mnogo dobara civilizacije. Veliki bankar ili vlasnik unosnog koncerna, takođe nastoji da razvije svoj posao, da uveća prihod, ali često s manjim entuzijazmom od prodavca ili proizvođača piroški. Čudnovato, ali je činjenica – s mnogo manjim oduševljenjem. S manjim, zato što je pred njim znatno manje primamljivih dobara nego za prodavca piroški. Većina tekovina civilizacije za njega nisu blagodet, već svakodnevnica. Ako se relativno siromašnom čoveku ukaže prilika da kupi automobil, kupovina će kod njega izazvati osećaj zadovoljstva ili čak ushićenja. Više-manje bogat čovek neće se radovati najsavremenijem automobilu. Za njega je to sitnica. Pravidno besmisleno, ali je činjenica: bogati ljudi imaju manje povoda za radost od manje bogatih. Ima još jedan činilac koji donosi zadovoljstvo – pobjeda nad konkurentom. Ali vi, gospodine Hajcman, čini se, takmaca nemate.

Te tako na vas utiču isključivo negativne energije, a njih je mnogo. Da, zaboravio sam još da kažem, gomilu negativne energije može da pobedi samo jedna energija, moćna, neverovatno moćna, a naziva se »energija Ljubavi«. To je – kada ste u stanju zaljubljenosti, a i vas neko voli. Ali, nažalost, vi uopšte nemate ženu i izgleda da vas one uopšte ne zanimaju, a u vašim godinama i stanju verovatno se nećete više ni baviti njima.

Potvrda mojih zaključaka ima sijaset. Uporedio sam statističke podatke o životnom veku bogatih ljudi, velikih političara i predsednika u poslednjih sto godina. Zaključak je prilično ubedljiv. Životni vek najmoćnijih ljudi celog sveta otprilike je podjednak, a vrlo često i kraći u odnosu na prosečne ljude.

Čudnovato, ali činjenica ostaje činjenica: predsednici i milioneri, nalazeći se pod stalnom medicinskom kontrolom, imajući mogućnost da koriste najsavremenija tehnička sredstva i lekove, imajući mogućnost da jedu isključivo najkvalitetniju hranu, boluju i umiru jednako kao ostali.

Ove činjenice rečito svedoče – negativna energija okruženja ima divovsku snagu i nikakva, čak ni najsavremenija medicina nije u stanju da joj se suprotstavi.

I šta proizlazi: stanje je bezizlazno? Izlaz postoji, iako mali, jedan jedini, ipak postoji! Da. Postoji. Uspomene! Poštovani Džone Hajcman, molim vas, pokušajte da se setite etapa svoga života. Onih etapa koje su vam donele prijatne osećaje.

I najvažnije, ako ste davali nekome ozbiljna obećanja, a niste ih ispunili – potrudite se, ukoliko je to moguće, da ih ispunite. Umoljavam vas, zbog sebe samog, radi nauke, barem dva-tri dana pokušajte da se prisećate lepih stvari. Aparati beleže rad mnogih vaših organa. Iz minuta u minut beleže. Ako počnete da radite onako kako vas molim, a instrumenti počnu da pokazuju pozitivne rezultate, postojaće šansa da se nađe put ka ozdravljenju. Da. Da se nađe! Neizostavno ću ga naći. A moguće da ga vi nađete. Ili će on sam... Život će ga naći.

Profesor ućuta i ponovo poče da posmatra ruku ležećeg bez pokreta čoveka. Sekundu kasnije karakterističan pokret prisili profesora da se udalji.

*****

Džon Hajcman se, kao i mnogi ljudi, sećao proživljenog. U nekoj meri su mu izjave profesorove bile razumljive. Da nađe lepe trenutke iz prošlog života može da pokuša, i možda će oni pružiti pozitivan uticaj. Ali, upravo u tome i jeste problem, jer se sve doživljeno sada činilo ne prijatnim, već nezanimljivim i čak besmislenim.

Hajcman se prisećao kako se oženio po savetu očevom za kći milijardera, dopunivši kapital imperije. Brak mu nije doneo zadovoljstvo, žena je, pokazalo se, neplodna, a posle deset godina zajedničkog života je umrla od prevelike doze droge. Potom se oženio poznatom mladom manekenkom i modelom, koja je glumila strasno zaljubljeniu ženu, a posle svega pola godine zajedničkog života njegova služba obezbeđenja je stavila pred njega fotografije na kojima se ona zabavljala sa svojim pređašnjim ljubavnikom. Nije se upustio u raspravu sa njom, već je prosto naredio obezbeđenju da mu se više nikada ne pojavi pred očima. Nije bilo više nikakvih izveštaja o njoj.

Hajcman je stigao u svojim uspomenama do početka svog rada u očevoj imperiji, ali nije mogao da izdvoji ni jedan prijatan trenutak na kom bi želeo da se zadrži i da time napabirči pozitivne emocije.

Bio je samo jedan prijatan trenutak. Kada je dokazao ocu da nema potrebe da postane jedini vlasnik monetarnog Fonda. Drugi ulagači, stavljajući na raspolaganje svoje kapitale Fondu i želeći njihovo umnožavanje, trošiće svoju misaonu energiju na uvećanje celog kapitala Fonda, što znači da će raditi za njih, za Hajcmane.

Otac je nekoliko dana razmišljao, i jednom je, u vreme ručka, škrt na pohvalama, izrekao:

- Slažem se sa tvojim predlogom, Džoni, koji se odnosi na Fond. Ispravan je. Bravo! Porazmisli i o drugim usmerenjima. Vreme ti je da staneš na kormilo.

Nekoliko dana se Džon Hajcman nalazio u savršenom raspoloženju. Kasnije je doneo još nekoliko odluka i povećao profit finansijsko-industrijske imperije. Ipak, osobitu radost više nije doživeo.

Izveštaji sa znatno većim ciframa profita bili su hladni. Pohvale više nije mogao da očekuje ni od koga. Otac je umro, a pohvala potčinjenih radost ne donosi.

Tako je Hajcman stigao u svojim prisećanjima do detinjstva. Misao je tromo osvetljavala trenutke retkih razgovora sa ocem. Po pravilu, strogi otac je davao savete u prisustvu dadilja i učitelja dodeljenih Džonu.

Iznenada, po telu ležećeg bez pokreta milijardera prostruja, kao talas, toplota. Telo uzdrhta od prijatnog osećaja. U uspomenama Hajcmana iskrсну blistava i vrlo jasna slika. U udaljenom delu bašte, okružena bagremom od nekih dva metra visine, bila je kućica sa jednim prozorčićem.

Potpuno je nerazjašnjena težnja skoro sve dece da izgrade svoju malu kućicu, svoje prostranstvo. Taj nagon ne zavisi od toga da li dete u roditeljskom domu ima svoju odvojenu sobu ili živi u jednoj sobi sa roditeljima. Uvek i skoro kod svakog, nastaje period kada počinje svojeručna gradnja svoga kutka. Očigledno da postoji u čoveku gen, koji čuva neku drevnu informaciju, i koji mu kaže: »Treba sam da stвориš svoje prostranstvo«. Čovek-dete, sledeći zov koji dolazi iz dubina večnosti, počinje da ga stvara. I neka je izgrađeno nesavršeno, ukoliko se poredi sa stanovima savremenog sveta, ipak je u njemu, načinjenom bez ičije pomoći, čovek ispunjen nemerljivo prijatnijim osećajima, negoli u luksuznim stanovima.

I devetogodišnji Džon je, imajući lično za sebe dve prostrane sobe u vili, ipak odlučio da svojim rukama izgradi svoj maleni dom.

Napravio ga je od plastičnih sandučića za rasade. Lakim građevinskim materijalom su se pokazali ti sandučići. Bili su različitih boja, te je Džon obložio zidove plavim sandučićima, napravio od žutih usku prugu-borduru celom dužinom. Sandučiće je slagao jedan u drugi, oni su ulazili u žljebove, učvršćujući se međusobno. Jedan zid je Džoni složio, postavljajući sandučiće jedan na drugi bočnim stranama, te su dna bila sa spoljne strane, a sa unutrašnje je preko celog zida bilo mnoštvo polica. Za pokrivanje kućice Džon je iskoristio daske, kasnije ih je prekrrio najlonom koji je pričvrstio za daske.

Svoju kućicu je gradio celu nedelju, koristeći za to tri sata dnevno, određena za šetnju po svežem vazduhu. Sedmog dana, čim je došlo vreme za šetnju, Džoni se smesta uputio prema svom delu u udaljenom kutku bašte. Razmaknuvši grane bagrema, ugleda svoju kućicu i

skameni se od neočekivanosti. Pored ulaza u njegovu kućicu stajala je malena devojčica i virila unutra. Devojčica je bila u svetlo plavoj suknjici ispod kolena i beloj bluzici sa karnerčićima na rukavima. Kestenjasta kosa rasula se slapom uvojaka po njenim ramenima.

Džoni se prvo ljubomorno poneo zbog prisustva nepoznatog lica pored njegove tvorevine i nezadovoljno upitao:

- Šta radiš ovde?

Devojčica okrete ka Džoniju svoje prelepo lišce i odgovori:

- Divim se.

- Čemu?

- Ovoj čudesnoj i umnoj kućici.

- Kakvoj – kakvoj? – zapanjeno upita.

- Čudesnoj i umnoj – ponovi devojčica.

- Čudesne kuće mogu biti, ali umne – nisam čuo. Umni mogu biti samo ljudi – oštroumno primeti Džoni.

- Da, svakako, umni mogu biti ljudi. A kada pametan čovek pravi dom, onda je i kućica, proizlazi, pametna – odvrati devojčica.

- A šta ti vidiš pametno u ovoj kućici?

- Veoma je pametan zid iznutra. Na njemu ima mnogo-mnogo poličica. Na police se mogu staviti mnoge stvari koje su potrebne, a i igračke.

Džoniju se dopalo razmišljanje devojčicino, laskalo mu je, a možda mu se i devojčica dopala.

»Lepa je i pametno razmišlja« - zaključio je u sebi, a naglas reče:

- Ovu kućicu sam ja sagradio.

I istog trena upita:

- A kako se ti zoveš?

- Ja sam Sali, imam sedam godina. Živim ovde u kući za posluhu, zato što moj tata ovde radi kao baštovan. Mnogo o biljkama zna i mene uči. Već znam kako se cveće neguje i drvca kaleme. A tebe kako zovu, gde živiš?

- Živim u vili. Zovem se Džoni.

- Znači, ti si sin našeg gazde?

- Sin.

- Hajde da se zajedno u kućici igramo.

- Kako da se igramo?

- Da se igramo ovako – navodno živimo u kućici, kao što odrasli žive. Ti ćeš biti gazda, pošto si sin gazde, a ja služavka tvoja, jer je moj tata sluga.

- Tako nešto ne biva – primeti Džoni – sluge treba da žive u kućici za posluhu, a u vili mogu da žive samo muž, žena i njihova deca.

- Onda ću biti tvoja žena – ispali Sali, te upita: - Mogu li da budem neko vreme tvoja žena, Džoni?

Džoni ništa ne odgovori, uđe u kućicu, obazre se, potom se okrenu prema Sali koja je stajala kod ulaza sa spoljne strane i nehajno joj reče:

- Važi, uđi ovamo kao da si mi žena. Treba razmisliti kako da se unutra sredi.

Sali uđe u kućicu nežno i ushićeno posmatrajući Džonija u oči, i izgovori skoro šapatom:

- Hvala ti, Džoni. Trudiću se da budem dobra žena.

Džoni nije svaki dan dolazio u svoju kućicu. U određeno vreme za šetnje, nisu mu uvek dozvoljavali da se igra u vrtu. Posećivao je, okružen obezbeđenjem i guvernantama, čas gradski park, čas Diznilend ili je išao na jahanje.

Kada bi uspevao da dođe do svoje kućice, skoro uvek ga je tamo čekala Sali. Pri svakoj novoj poseti, Džoni je zainteresovano motrio na promene koje se dešavaju. Prvo se pojavio na podu ćilimčić koji je donela Sali. Potom zavesice na prozorskom otvoru i nad ulazom.

Kasnije se pojavio mali okrugli dečiji stočić sa praznim ramom za fotografije, te Sali reče:

- Sve ređe dolaziš u našu kućicu. Čekam te, a tebe nema. Daj mi svoju fotografiju i staviću je u ovaj ram. Posmatraču te na fotografiji i tako će mi biti veselije da te čekam.

Džoni ostavi svoju fotografiju kada je došao da se oprost i sa kućicom i sa Sali. Sa roditeljima se preseljavao u drugu vilu.

*****

Džon Hajcman, multimilijarder, ležao je na postelji u svojim odajama i osmehivao se, prisećajući se sve više pojedinosti svog dečijeg druženja sa malenom devojčicom Sali. Tek sad je spoznao: ta devojčica ga je volela. Volela, svojom prvom, još detinje beznadnom, smernom i iskrenom Ljubavlju. Možda je i on nju voleo, a možda mu se samo dopadala. A ona je njega volela kako ga, po svoj prilici, nije voleo više niko u životu. Zato su uspomene, vezane za napravljenu kućicu u bašti i druženje sa Sali, budile sada u njemu prijatna i topla osećanja. Bilo mu je tako lepo sa tim osećanjima što greju telo.

Sa Sali se video posle svog preseljenja još jednom, posle jedanaest godina. A taj susret... Nova osećanja su uzburkala celo telo. Džon Hajcman se čak i pridigao u postelji. Njegovo srce je ogromnom silinom počelo da goni krv kroz krvne sudove. Taj susret... Zaboravio ga je. Nikada mu se nije vraćao u svojim uspomenu... Ali je upravo sad taj susret ovladao svim mislima i naveo na silno uzbuđenje.

Ponovo je, posle jedanaest godina, stigao na imanje gde je proveo detinjstvo, na samo dvadeset četiri sata. Nije imao više vremena. Posle ručka je izašao u vrt i nekako se samo desilo – uputio se u udaljeni kutak bašte, gde je među bagrenjem u detinjstvu izgradio svoju kućicu. Razmakao je grane, koraknuo na mali proplanak i prenerazio se od neočekivanosti. Izgrađena pre jedanaest godina kućica od plastičnih sandučića, stajala je kao i pre, na istom mestu. Ali uokolo... Uokolo mali

cvetnjaci, prema ulazu je vodio putić posut peskom, a kod ulaza, mala klupica. Ranije klupice nije bilo, a sad je tu, opazi odrasli Džon. I sama kućica je bila obavijena cvećem. Odmakao je zavesu koja je zatvarala ulaz, i sagnuvši se, koraknuo u kućicu.

Osetio je skorašnje prisustvo čoveka. Na stočiću je, po starom, stajala njegova dečija fotografija. Na policama su bile uredno razmeštene Saline dečije igračke. Na jednoj od polica pored stočića, u nevelikoj zdeli, bilo je svežeg voća. Na podu - dušek na naduvavanje, prekriven pokrivačem.

Džon je stajao u kućici dvadesetak minuta, prisećajući se prijatnih detinjih osećaja. Razmišljao je: »Zašto se ovako dešava?«. Njihova porodica poseduje mnogo raskošnih vila, imaju dvorac, ali ne izazivaju te vile i dvorac takav osećaj prijatnosti koji nastaje ovde, u kućici od običnih plastičnih sandučića, skrivenoj rastinjem.

Ugledao je Sali kada je izašao iz kućice. Čutke je stajala kod ulaza, ne usuđujući se da naruši Džonove naviruće uspomene. Džon je pogleda, a nju obli rumenilo. Stidljivo je spustila pogled i blagim, baršunastim, čudesno nežnim i ustreptalim glasom izgovorila:

- Zdravo, Džoni!

Nije joj odgovorio odmah. Stajao je diveći se neuobičajeno lepom telu izrasle Sali. Laka haljinica obavijala je telo, blago lelujajući na povetarcu. Kroz haljinu su se ovlaš nazirali obrisi njenog, ne više dečijeg, već devojački ženstvenog i čvrstog stasa.

- Zdravo Sali – prekide Džoni već podužu pauzu – Ovo ti, kao i pre, održavaš ovde red?

- Da. Pa, obećala sam. Ima voća, oprano je. Posluži se. Ono je za tebe.

- Da... Za mene... Hade zajedno da jedemo.

Džon pomeri u stranu zavesu, propuštajući Sali. Ona uđe, čučnu i uzevši zdelu sa voćem, stavi je na stočić pored uramljene fotografije.

Stolica u kućici nije bilo, te Džon sede na ćilim. Protegnuvši se da uzme grozd, slučajno dodirnu rame Salino. Ona se okrete, njihovi pogledi se sretoše i Sali nekako oštro udahnu. Otkinu se od snažnog uzdaha dugme na čvrstim grudima. Džon obgrli Salina ramena i privuče je sebi. Nije se protivila. Naprotiv, celim svojim usplamtelim telom pripi se uz njega. Nije davala otpor Sali kad ju je Džon lagano i obazrivo položio na ćilim, ni dok je milovao i ljubio njene usne, grudi, a kada...

Sali je bila devica... Ni pre, ni posle sa nevinim devojkama Džon nije ulazio u intimne odnose. I sad, posle četrdeset pet godina koje su prošle od tog poslednjeg susreta, on, Džon Hajcman, odjednom je spoznao - to je bila jedinstvena, istinski savršena, što muti razum, bliskost sa ženom... Tačnije, sa devojkom, koju je on učinio ženom.

Potom su zaspali. Kada su se probudili, o nečemu su razgovarali. O čemu? Naprezao je mozak. Tako je želeo da se seti barem delića razgovora. Setio se!

Sali je govorila o tome da je život predivan. Govorila, da njen otac štedi novac i da će joj kupiti parcelu i da će, moguće, na toj parceli, ukoliko bude imala dovoljno novca, sagraditi neveliku kućicu. Sama će urediti okolinu, posaditi mnogo različitog rastinja i... živeće srećno, odgajajući svoju decu.

Džon je u tom trenutku odlučio da će pomoći Sali. »Neverovatno – razmišljao je tada – tek komadić nekakve zemlje i kućica, dovoljni su za sreću ove devojke. Takva sitnica. Ne smem zaboraviti da joj pomognem da kupi zemlju i sagradi dom«.

Zaboravio je na svoju nameru. Zaboravio sasvim Sali. Život ga je zaneo svojim čarima. Nova jahta i privatni avion donosili su radost u prvo vreme. Duže vreme ga je isključivo privlačila igra finansijske kombinatorike, oduševljavala i uvećavala na milijarde kapital očev, koji je kasnije prešao nasleđem na njega. Ovaj uzbuđujući osećaj je trajao više od dvadeset godina. Dominirao nad svim ostalim. Prošao je, kao usput, jedan brak, potom drugi. Žene nisu ostavile iza sebe nikakvog traga. Posle četrdeset godina, igra finansijske kombinatorike je prestala da mu pričinjava zadovoljstvo, i započele sve češći periodi depresije, koji su ga i doveli do duboke depresivne krize.

Sad Džon Hajcman nije bio u depresivnom stanju. Uspomene na Sali prijatno su ga uzbuđivale. I istovremeno su ga razdražavale: »Kako se to desilo? Dao sam sebi reč da ću pomoći Sali, devojci koja me je volela, da kupi parcelu i sagradi dom, i... zaboravio«. Navikavši da drži obećanja, posebno data samom sebi, shvatao je: neće proći njegov bes na samog sebe sve dok... Pritisnuo je dugme za poziv svog sekretara. Kada je sekretar ušao, sedeći na postelji Džon Hajcman, sa naporom izgovarajući reči, prvi put za pola godine progovori:

- Pre više od pedeset godina živeo sam u vili. Tačnu adresu ne pamtim. U arhivi je. U toj vili je radio baštovan. Prezmena se ne sećam. U arhivi knjigovotstvenih dokumenata ćete ga naći. Baštovan je imao kći. Zvala se Sali. Ustanovite gde sada živi Sali. Obaveštenje mi je potrebno do sutra ujuro. Ako obaveštenje budete imali ranije, dostavite mi ga bez obzira koliko je sati. Izvršite.

Sekretar je pozvonio u zoru. Kada je ušao u kabinet, Džon Hajcman je sedeo u kolicima, kod prozora. Bio je odeven u tamno sivo trodelno odelo, očešljan i obrijan.

- Ser, baštovan je otpušten pre četrdeset godina i uskoro je umro. Pre smrti je uspeo da kupi dva hektara zemlje napuštenog ranča u državi Teksas. Na toj parceli je počeo da gradi kuću, satirao se od posla na gradnji i umro. Njegova kći Sali je dovršila gradnju kuće i sada živi u njoj. Evo adrese. Sa više informacija zasad ne raspoložemo. Ali ako naredite – prikupićemo sva potrebna obaveštenja.

Džon Hajcman uze list iz ruku sekretara, pročita ga pažljivo, zatim uredno presavi tabak, spusti u unutrašnji džep sakoa i reče:

- Helikopter mora biti spreman za poletanje kroz pola sata. Treba da aterira na desetak kilometara udaljenosti od kuće u državi Teksas. Na

mestu sletanja, neka me čeka auto. Automobil bez obeležja klase, bez obezbeđenja, samo šofer. Izvršite.

*****

U tri sata po podne, Džon Hajcman je polako, hramljući i oslanjajući se na štap, išao po dobro utabanom putiću od tucanika, prema omanjoj, utonuloj u zelenilo, porodičnoj kući. Ugledao ju je prvo s leđa. Starija žena je stajala na malim merdevinama i prala prozor. Džon Hajcman se zaustavio i posmatrao ženu prelepe sede kose. Osetila je pogled i okrenula se prema njemu. Neko vreme je pažljivo posmatrala stojećeg na putiću starca, potom odjednom saskoči sa merdevina i potrča prema njemu. Trčala je lako i sve u svemu, žena uopšte nije delovala staro. Zaustavila se na metar od Džona i tihim uzbuđenim glasom prozborila:

- Zdravo, Džoni – istog trena spustivši pogled, obema rukama je pokrila obraze koji su buknuili.

- Zdravo, Sali – izusti Džon i učuta. Bolje reći, govorio je, ali u sebi: »Kako si lepa, Sali, predivne su ti blistave oči, i sitne borice u uglovima njihovim, ista si kao pre, prekrasna i mila«. A naglas reče:

- Ovde sam u prolazu, Sali. Saznao sam da živiš ovde. Odlučio sam da te posetim. A možda bih mogao i da prenoćim, ako ti ne smetam.

- Mnogo mi je drago što te vidim, Džoni. Svakako, ostani da prenoćiš. Sad sam sama a sutra će mi dovesti unuke na nedelju dana. Dvoje ih je – unukica - devet godina, i unučić – njemu je već dvanaest. Hajdemo u kuću, odvarom ću te napojiti. Znam kakav ti je odvar potreban. Hajdemo.

- Znači, bila si udata, Sali? Imaš decu.

- I sada sam udata, Džoni. A rodio nam se jedan sin. A unučića je dvoje – odgovori razdragano Sali. – Ako ti odgovara, sedi za stočić u senici, a ja ću ti doneti odvar.

Džon Hajcman sede u plastičnu fotelju na verandi kuće, a kada Sali donese veliku čašu sa nekakvim odvarom, upita je:

- Zašto si rekla da znaš kakav mi je odvar nužan, Sali?

- Zato što je otac moj za tvog oca trave skupljao, sušio, potom odvar pravio. Pomagao je tvom ocu odvar. Trave da skupljam sam naučila. A moj tata je govorio da i ti imaš isto tu naslednu bolest.

- Ma, kako si doznala kad ću doći?

- Nisam znala. Onako, skupljala sam, za svaki slučaj. A šta se u tvom životu izdešavalo, Džoni? Čime se baviš?

- Svakojako je bilo. Bavio sam se razno-raznim poslovima, ali ne bih sad o tome. Lepo je ovde kod tebe, Sali, divno je, cveća imaš mnogo, baštu.

- Da, lepo je, mnogo mi se dopada ovde. Samo vidiš, sa desne strane su gradnju započeli, to će biti fabrika za preradu đubreta, a levo takođe hoće fabriku nekakvu da grade... Da se preselim predlažu.

Ma, umoran si od puta, očito dalekog, Džoni. Vidim da si jako umoran, namestiću ti krevet pored prozora otvorenog, lezi, odmori se. Samo odvar popij do kraja.

Džon Hajcman se sa velikom mukom skidao. Zaista je iscrpljen. Atrofirani mišići, pola godine nepokretno ležećeg tela, jedva su ga držali na nogama. Teškom mukom se pokrivši, smesta je zaspao. U poslednje vreme bez pilula za spavanje uopšte nije mogao da zaspi. A ovde, u trenu...

Jutro nije video zato što se probudio tek u podne. Istuširao se i izašao na verandu. Sali je spremala ručak u letnjoj kuhinji, a pomagali su joj dečak i devojčica.

- Dobar dan, Džoni. Očigledno si dobro spavao. Podmlađen deluješ. Evo, upoznaj se sa unučićima, ovo je Emi, a ovog momka zovu Džordž.

- A ja sam Džon Hajcman, dobro jutro! – pruži ruku dečaku.

- Eto, upoznali ste se. Dok Emi i ja spremamo ručak, vi bi, muškarci, po vrtu mogli da prošetate, da ogladnite – predloži Sali.

- Spreman sam da vam pokažem vrt – reče Džordž Hajcmanu.

Starac i dečak su šetali po divnom vrtu. Dečak je rukom pokazivao razno rastinje i bez prestanka pričao o njihovim svojstvima. Hajcman je bio zadubljen u svoje misli. Kada su došli do kraja bašte, dečak saopšti:

- A iza ovog bagrema su moje odaje, baka mi ih je napravila.

Hajcman razmaknu grane i ugleda... Na malom proplanku iza bagrema stajala je njegova kućica. Od istih plastičnih sandučića za rasade. Samo je krov bio urađen drugačije. I zavesa koja je zatvarala ulaz, druga. Hajcman pomeri zavesu, malo se nagnu i zakorači u kućicu. Sav nameštaj je bio pređašnji, samo je na stočiću stajala fotografija Salinog unuka. »Tako i treba – sad kućica ima drugog domaćina i druga je fotografija«. Hajcman uze fotografiju u ruke i da bi bar nešto rekao, izgovori:

- Dobro izgledaš na ovom snimku, Džordži.

- Ma, to nije moja fotografija, čika Džone. Na ovoj fotografiji je dečak s kojim se baka u detinjstvu družila. On, kao što se vidi, naprosto liči na mene.

*****

Džon Hajcman se trudio da ide po putiću vrta što je moguće brže. Čopao je, oslanjao se o štap i posrtao.

Prišao je Sali teško dišući, i zaplićući jezikom upitao:

- Gde je sad on? Gde je sada tvoj muž, Sali? Gde?

- Smiri se, molim te, Džone, ne smeš se toliko uzbuđivati. Sedi, molim te – tiho izgovori Sali. Tako se desilo, Džone, da sam još u detinjstvu obećala jednom veoma dobrom dečaku da ću mu biti žena...

- Ma to je bila igra – skoro je kriknuo Džon skočivši iz fotelje – dečija igra!

- Neka je i tako. Znači, smatraćemo da ja nastavljam da se igram. I da te neozbiljno smatram svojim mužem – izgovori Sali i prigušeno dodade: ...mužem i voljenim.

- Džordž veoma liči na mene u detinjstvu. Znači li to da si rodila posle one noći? Rodila si?

- Da, rodila sam našeg sina, Džone, on liči na mene. Ali ima vrlo jake tvoje gene, i naš unuk je – tvoja kopija.

Džon Hajcman je pogledavao čas Sali, čas dečaka i devojčicu koji su postavljali na verandi sto. Nije više mogao da govori, u mislima i osećajima je bila potpuna zbrka. Potom je, neznano zašto, izgovorio strogim glasom:

- Moram hitno da otputujem. Do viđenja, Sali.

Načinivši dva koraka po putiću, okrete se i priđe ćutke stojećoj Sali. Džon Hajcman se sa velikim naporom oslanjajući na štap, spusti pred Sali na jedno koleno, uze joj ruku i lagano poljubi:

- Sali, imam veoma važnih i hitnih poslova. Iz ovih stopa moram da odem.

Ona položi ruku na njegovu glavu, blago ga pomilovavši po kosi:

- Da, svakako da moraš da ideš kad imaš važne poslove, probleme. Ako ti bude teško, Džoni, dođi u naš dom. Naš sin sada rukovodi malom firmom sa lepim nazivom »Lotos«, koja se bavi pejzažnom arhitekturom. On nema posebno obrazovanje, sama sam ga naučila, i on stvara izuzetne projekte, te skoro da uopšte nema pauze između naručilaca. Novčano me pomaže, posećuje svakog meseca. A ti, verovatno, imaš problema sa novcem? I pomalo sa zdravljem. Dođi, Džone. Znam kako da te lečim, a i novca će biti dovoljno.

- Hvala ti Sali... Hvala... Moram uspeti! Moram...

Koraćao je putićem ka izlazu, utonuo mislima u svoj plan. A Sali je posmatrala udaljavajuću figuru i u sebi šaptala: »Vrati se, ljubljeni!«. Ponavljala je tu rečenicu kao zakletvu i posle jednog sata. Zaboravila je na unuke, i nije primetila kako više od pola sata kruži helikopter nad njenom parcelom sa malenom kućicom i predivnim vrtom.

*****

Helikopter Džona Hajcmana se još nije ni spustio na krov firme, a najbliži pomoćnici i sekretari su se već nalazili u sali za savetovanja, grozničavo proveravajući cifre, pripremajući se da daju izveštaje šefu. Već su se odvikli od sastanaka u njegovom prisustvu. I sad su čekali šefa nekako uzdrhtalo i sa strahom.

Hajcman uđe, svi ustadoše. Progovorio je pre nego što je stigao do svoje fotelje na čelu stola:

- Sedite. Nikakvih obračuna. Slušajte pažljivo, ništa neću ponavljati. Vreme ne čeka. Dakle, u državi Teksas ima jedna kuća, evo adrese. Naređujem da se otkupi sva zemlja uokolo, u radijusu od sto milja. Pokupujte sva preduzeća koja se nalaze na toj zemlji, čak i ako budemo morali da platimo trostruku cenu. Ko odgovara za kupoprodaju nekretnina, može da napusti salu i istog trena neka započne posao. Ako bude bilo potrebno, uključite sve svoje agente. Izvršenje ovog posla ne sme da traje više od nedelju dana.

Jedan od pomoćnika skoči i žurnim korakom krete prema izlazu.

Džon Hajcman nastavi:

- Sve građevine i fabrike koje se nalaze na ovoj zemlji moraju biti demontirane u roku od najviše mesec dana, čak iako za to treba angažovati stotine građevinskih firmi. Na njihovom mestu za mesec dana treba da bude zasađena trava.

Poslednjem koji je ostao u sali, Džon Hajcman reče:

- U državi Teksas postoji mala firma lepog naziva »Lotos«. Zaključite sa njom ugovor na pet godina. Poverite toj firmi projektovanje naselja, na svoj kupljenoj zemlji oko kuće u Teksasu. Traženu od strane firme sumu, udvostručite. Izvršavajte.

Posle dve nedelje Džon Hajcman je istupio pred auditorijumom od hiljadu i po ljudi. U sali su sedeli, uz pomoć zavoda za zapošljavanje, stručnjaci pejzažne arhitekture, botaničari, agronomi. Svi su želeli da dobiju posao. Tim pre što je u reklami bila navedena suma iz ugovora, koja je bila dva puta veća od uobičajene.

Hajcman je izašao na scenu i progovorio na njemu svojstven način – odlučno i čak prilično oštro:

- Saglasno pokazanim vam ugovorima, svakome od vas će biti besplatno dodeljena na doživotno korišćenje parcela, veličine dva hektara. Biće vam ponuđeno nekoliko projekata montažnih kuća po vašem izboru, i na račun kompanije će biti izgrađene na svakoj parceli, na mestu koje vi odaberete. U toku pet godina, kompanija će vam isplaćivati navedenu ugovorom sumu, svakom odraslom članu porodice. Vaš zadatak je – da uredite dobijenu na doživotno korišćenje teritoriju. Da posadite bašte i cvetnjake, da napravite veštačka jezerca i putiće. Da sve bude lepo i dobro urađeno. Kompanija će platiti vrednost rasada i bilo kog semenog materijala, po vašem zahtevu. Sve sam rekao. Ako nema pitanja – ko želi može da potpiše ugovor.

A u sali sa hiljadu i po ljudi potpuni muk. Niko nije ustao sa svog mesta, niti se uputio prema stočićima za kojima su sedeli sekretari - sa pripremljenim za potpisivanje ugovorima. Posle minuta apsolutne tišine, s mesta ustade stariji čovek i upita:

- Recite, ser, ta oblast, u kojoj vi predlažete da se naselimo, smrtno je zaražena?

- Ne – odgovori jedan od Hajcmanovih pomoćnika. – Ta oblast se, naprotiv, odlikuje savršenom ekološkom čistoćom, i ima obilje plodne zemlje.

- Onda odgovorite pošteno, kakav eksperiment imate nameru da sprovedete nad ljudima? – skočila je sa mesta mlada žena. – Mnogi među nama imaju decu, i ja, na primer, neću da podvrgnem svoje dete neznanu kakvom eksperimentu.

Sala zatutnja, počeli su da se prolamaju uzvici: »avanturisti«, »bezdušnici«, »izrodi«. Ljudi su poustajali sa svojih mesta i počeli da napuštaju salu. Hajcmanovi pomoćnici su pokušavali nešto da objasne, da odgovore na neka pitanja, ali uzalud. Hajcman je u beznađu posmatrao ljude koji su napuštali salu. Shvatao je: sa njihovim odlaskom, ruši se njegova nada. Ili čak i više od... Toliko je želeo da obraduje Sali i učini nešto dobro za svoga sina i unuke. Želeo je da ne bude pored ušuškane Saline kuće dimnjaka koji obavijaju dimom celu okolinu. Već da cvetaju uokolo bašte i žive prijatni susedi. On je kupio zemlju, po njegovom nalogu su odneli smrdljive dimnjake. I posejali su travu. Ali, zemlja može da se poboljšava samo ako na njoj budu smešteni dobri ljudi. A oni odlaze. Nisu razumeli. Ma, i kako da razumeju, kako da poveruju. Stop! Hajcmanu iznenada pade na pamet: ma oni ništa ne znaju, zato i ne veruju! A šta ako im istinu... Džon Hajcman ustade i tiho, još neodlučno, prozbori:

- Ljudi! Shvatio sam. Moram da objasnim razloge ovakvog delovanja kompanije. Ali ih je nemoguće objasniti. Nikako nije moguće. Zato što ja... Shvatate li, razlog za... tačnije, svi ti ugovori nose moj lični pečat. Ili, kako bih vam rekao...

Hajcman se spetljao i nije znao kako da nastavi. Ali ljudi stadoše. Stajali su u prolazima, na izlaznim vratima iz sale. I, pažljivo su ga posmatrali. Čitali su, a on nije znao kako da nastavi dalje. Ipak se sabrao i produžio:

- U detinjstvu sam... U mladosti sam... Zavoleo jednu devojkicu. Ali tada nisam znao da sam je zavoleo. Bio sam oženjen drugim ženama. Bavio se biznisom. Nisam se video sa tom devojkicom pedeset godina. Nisam je ni zapamtio. Nedavno sam je se setio. Shvatio da je jedina osoba koja me je iskreno volela. I sada me voli. A ja o tome nisam znao. Čak je se nisam ni sećao. I spoznao sam da bih samo nju, jedinu, mogao da volim. Sreo sam se sa tom devojkicom. Ona je, razume se, već u godinama. Ali je za mene ostala ista, kakva je i bila. Obožava vrt. Sve savršeno radi. I ja sam poželeo da oko nje bude krasota. I dobri susedi. Bolje je kada dobri, srećni susedi žive pored. Ali, kako to učiniti? Bavio sam se biznisom i uštedeo određenu sumu novca. Kupio sam zemlju, podelio je na parcele, osmislio ove ugovore. To sam učinio zbog svoje voljene. A može biti da sam to učinio zbog sebe? – poslednju rečenicu je Džon Hajcman izgovorio bukvalno kao da pita samog sebe, te je nadalje govorio ne primećujući pred njim stojeće ljude, kao da razmišlja naglas, sam sa sobom. – Mi živimo zbog nečeg – zbog čega? Stremimo nečemu – čemu?

Uskoro ću umreti – šta će ostati iza mene? Samo trulež i ništavilo. Ali, sada više neću da umrem dok ne ostvarim svoj projekat. I ostaviću iza sebe nešto večno, ostaviću vrt za svoju voljenu. Ostaviću vrtove. Isprva sam hteo prosto da unajmim mnogo radnika ili da zaključim ugovor sa velikom firmom koja se bavi pejzažnom arhitekturom. Da zaključim ugovor da vode računa njihovi zaposleni o rastinju. Ali sam onda shvatio: beživotna nekako ispada ta lepota, ako nije nečija. Zato sam i odlučio da učinim tako da bude svojina. Zato vam i dajem parcele i kuće, a za uzvrat samo lepotu zahtevam oko svoje ljubljene. Niste poverovali u istinitost predloženih u ugovoru uslova. Niste razumeli koji je cilj, čemu teži predlagač ovakvih ugovora. Sada znate.

Džon Hajcman učuta. Čitali su i stojeći u sali ljudi. Prva je prekinula tišinu žena koja je više od svih iskazala svoje nepoverenje. Pre svih je brzo prišla nizu stolova ispred bine poređanih sa rasprostrtim ugovorima, i zamolila jednog od sekretara da upiše njeno prezime i potpisala ugovor, čak ga i ne čitajući. Onda se okrenula prema ljudima u sali i rekla:

- Da, ja sam potpisala. Prva sam potpisala. Time ću ući u istoriju. Zato što sam prva. Samo se zamislite: ni jedan muškarac, ma koliko bogat bio, nije pružio veći dar svojoj voljenoj od ovog čoveka na bini. Više od ovoga je nemoguće učiniti.

- Čak ni da osmisli nešto više od ovoga, niko nije mogao. Za celu, poznatu nam istoriju čovečanstva! – viknu iz sale druga žena.

- Volim vas! – viknu treća.

- Hoću parcelu pored vaše voljene, kako se zove? – upita četvrta.

- Ona se zove... – počeo Hajcman, pa nastavi: - Možda ne treba ona da zna. Neka misli da je sudbina tako htela.

Ljudi iz sale se u zajedničkom oduševljenju uputiše prema stolovima ispred bine. Napravio se red. Ljudi su se razdragano šalili i nazivali jedni druge ne drugačije nego sused, komšinica, ali je većina, posebno žena, bacala blistave zaljubljene poglede na stojećeg na bini čoveka.

Džon Hajcman je prvi put u životu osetio na sebi energiju dobrote, Ljubavi i iskrenog ushićenja, izviruće iz mnoštva duša ljudskih. Energiju lekovitu, sve savlađujuću - svaku nedaću i bolest. Silazio je sa bine više ne hramljući. Nekoliko meseci je i sam živo učestvovao u uklanjanju fabrika sa kupljene zemlje, razmatrajući svaku sitnicu projekta celog naselja oko Saline kuće, verzije izgleda pejzaža pojedinačnih parcela i kompletne infrastrukture.

Kada je posle godinu dana ponovo prišao kapiji Saline kuće, uokolo, dokle god je dopirao pogled, ljudi su već sadili male sadnice velikih vrtova. I oko Saline kapije je bilo zasađeno nekoliko mladica sa brižljivo prekrivenim korenim sistemom. Sali, kao da je osetila njegov dolazak, potrčala mu je u susret.

- Džone, kako je lepo što si došao! Divno! Zdravo, Džone!

Pritrčala mu je, hitra i strastvena, kao devojka. Uхватила ga je za ruku, povukla da popiju čaj i sve vreme bez prekida razdragano čavrljala:

- Znaš li, Džone, kakvo se čudo dešava uokolo! Tako sam srećna! Izuzetno srećna. Neće više biti pored doma našeg čađavih odžaka, već će biti valjani susedi. Ključa život uokolo! Ključa! Ako imaš neke nevolje sa poslom, nemoj se sekirati. Baš te briga za sve. Živi ovde. Sad smo bogati, naš sin je veoma povoljan, štaviše, izuzetno povoljan ugovor dobio. On sad ovde rukovodi celim projektom oblasti. Uzeli smo još malo zemlje. Tamo će sin naš novi dom sebi izgraditi. A ti i ja ćemo ovde, ako poželiš, živeti.

- Poželeću – odgovori Hajcman i dodade – hvala ti, Sali, za poziv.

- A zašto biste živeli u staroj kući? - razleže se iza Hajcmanovih leđa glas. Okrete se i ugleda svog sina. Odmah je shvatio da je to njegov sin. A mladi muškarac je nastavio:

- Kako shvatam, vi ste moj otac? Kada mi je Džordž pričao kako ste mislili da je fotografija maminog druga iz detinjstva njegova, odmah sam shvatio ko je dolazio. A i mama svoja osećanja nije naučila da skriva.

Ja, razume se, ne gajim prema vama takva osećanja kao mama, ali sam spreman da za svoje srećne roditelje platim izgradnju nove vile.

- Hvala, sine – prigušeno izgovori Džon. Želeo je da priđe i zagrlji svog sina, ali se iz nekog razloga nije usudio. Mladi muškarac je koraknuo prema njemu, pružio ruku, predstavivši se:

- Džon.

- Divno! Sjajno! Eto, upoznali ste se. Kad se upoznate поближе, tad ćete se dopasti jedan drugom, a sad hajde da popijemo čaj – reče Sali.

Ponovo je za stolom Sali neprekidno, uzbuđeno pričala o čudnim zbivanjima koja se dešavaju poslednjih meseci.

- Ma, samo zamisli, Džone. Samo zamisli. Ovde takvu priču pričaju, koja nalikuje na najlepšu bajku na svetu. Bajku, koja se na javi događa. Zamisli, Džone, ljudi pričaju da je svu tu zemlju uokolo kupio jedan čovek. Potom je taj čovek pozvao najbolje umetnike pejzažne arhitekture, agronome, baštovane, i svakome je dao besplatno na doživotno korišćenje po nekoliko hektara zemlje. Naložio im je da naprave prelepim svoje parcele. Sve mladice i seme besplatno im je stavio na raspolaganje, i uz to će im još pet godina davati platu za uređenje parcela. Zamisli, još će im i plaćati. Ceo svoj kapital, do poslednjeg centa je uložio taj čovek u ovaj projekat.

- Ma, možda ne sav – odvrati Hajcman.

- Ljudi kažu – sav. I znaš li zbog čega je sve to učinio?

- Zbog čega? – mirno upita Hajcman.

- U tome i jeste sva lepota događanja. On je to učinio da bi u toj krasoti živela njegova voljena. Ona se, kažu, takođe bavi pejzažnim uređenjem. Negde ovde će biti i njena vila takođe. Samo niko ne zna gde je i ko je ona. Možeš li da zamisliš, Džoni, šta će biti kada ljudi saznaju ko je ona?

- Šta?

- Ma, kako šta? Svi ljudi će istog časa hteti da je vide, pa čak i da je dotaknu, kao boginju. Ja bih, na primer, želela da je dodirnem. A ona je, verovatno, nekako neobična. Možda po spoljašnjosti neobična, a možda – u Duši. »Ni jedna žena na svetu nije u stanju da nadahne muškarca na tako čudesan i divan postupak« - govore svi. Te će tako svi ljudi želeti da vide i čak dodirnu takvog muškarca i njegovu izuzetnu ženu.

- Bez sumnje će želeti – složio se Hajcman i dodao: - Pa šta nam sad valja činiti, Sali?

- Zašto »nama«? – iznenadila se Sali.

- Zato nama, što ta čudesna žena, zbog koje se sve uokolo događa - jesi ti, Sali.

Sali je netremice buljila u Džona pokušavajući da pojmi izgovoreno. Nešto shvativši, ona ispusti šolju iz ruke, ali na zvuk razbijene šolje niko nije obratio pažnju. Džon Hajcman se okrenuo tek na zvuk pale stolice, kada je naglo, u oduševljenju, skočio sa svoga mesta njegov sin. Džon-mlađi priđe ocu i toplim baritonom uzbuđeno izgovori:

- Oče! Oče! Mogu li da te zagrlim?!

Džon Hajcman je prvi zagrlio sina i osetio kako lupa njegovo srce. Džon-mlađi je, grleći oca, ushićeno šaptao:

- Takvu silinu izjave Ljubavi bez reči o Ljubavi, svet još nije čuo. Ponosim se tobom! Očaran sam tobom, oče!

Kada su se otac i sin okrenuli prema Sali, ona je još uvek pokušavala da pojmi ono što se desilo. Iznenada joj na obrazima buknu rumenilo, bukvalno joj izglađujući bore. Iz očiju potekoše suze. Sali, zbunjena zbog suza, brzo priđe Džonu-starijem, uhvati ga za ruku i povuče prema izlazu. Džon-mlađi je posmatrao kako njegovi roditelji držeći se za ruke, najpre lagano koračaju po putiću u pravcu bagrema, iza koga je bila njihova dečija kućica, a onda iznenada potrčaše prema bagremu, kao šiparci.

Posle deset godina, podmlađeni Džon Hajcman je sedeo u klupskom restorančiću sa ostalim muškarcima iz naselja i kroz smeh objašnjavao:

- Ma, neću se kandidovati ni za kakvog predsednika i nemojte me nagovarati. Nije stvar u godinama. Zemljom se može upravljati, iako niste predsednik. Iz vrta sopstvenog se zemljom može upravljati. Eto, vi ste pokazali sopstvenim primerom kako treba istinski život stvarati, i cela Amerika se sad u vrt rascvetali preobražava. Ako se ovako nastavi, možda ćemo i Rusiju dostići.

- Dostići ćemo! Dostići ćemo! – potvrdi ušavša Sali – Samo sada, idemo kući, molim te, Džoni. Dete bez tebe neće da zaspi – i onda mu, već u uvo dodade: a ni ja...

Po senovitoj mirisnoj aleji koračali su prema svom domu, držeći se za ruke, dvoje više ne starih ljudi – Džon i Sali. U proleće im se uvek

činilo da njihov život tek počinje. Kao što je započinjao istinski život u celoj Americi.

*****

Vrlo lep kraj tvoje priče – rekoh Anastasiji kada je završila svoju priču o budućnosti. – I sve tvoje priče isključivo ulivaju nadu. Ali, da li će se desiti u stvarnosti nešto slično? Na javi?

- Neumitno će se desiti, Vladimire. Ovo nije izmišljena priča, već projekcija budućnosti. Nisu važna imena i mesta zbivanja u njoj. Važne su suština, ideja i vizija! Ako je pozitivne osećaje izazvala moja priča, onda će ljudi neizostavno isprojektovati suštinu budućnosti. Detalji sopstveni, od mnoštva ljudi u projekciju uneti, doneće ogroman smisao i veličanstvenu spoznaju.

- Kako se sve to događa?

- Vidiš, sve je jednostavno. Dopala ti se priča?

- Meni? Da!

- I želiš da se u budućnosti dogodi?

- Želim, razume se.

- Pa ako o njoj ispričaš ljudima, šta misliš, da li će još neko poželeti da slično ovome doživi na javi?

- Mislim da će poželeti.

- Eto vidiš: znači, poželeće i oni koji svoju ulogu u istoriji ne vide samo kao ulogu pukih posmatrača – već kao aktivnih učesnika.

- Da, čini se da je tako. Ali mi je malčice žao što si tako divne slike opisala o stranim poslovnim ljudima, a ne o ruskim.

- Vladimire, o ruskim već prikazuje sam život prekrasne stvarne slike. Tačnije se može reći, mnogi od njih već stvaraju Božansku večnost. I sam bi mogao da ispričaš o tome.

- Sam? Ma, kako da ne! Zaista znam mnoge ruske poslovne ljude koji su uzeli, ne po jedan, već po nekoliko hektara zemlje i izgrađuju na njima svoja imanja. Onakva, o kakvim si govorila. Samo, priče njihove nisu tako romantične.

- O svakome, ko je promišljeno sa zemljom došao u dodir, treba napisati značajne stranice. Neiscrpna će ta priča biti. Obrati pažnju, evo samo jedne priče - prepoznaj u njoj tebi poznata imena.

RODIĆU TE, ANĐELE MOJ

Preduzetnik Viktor Čadov se probudio u praskozorje. Pored njega na širokoj postelji, spavala je njegova mlada ljubavnica. Tanka tkanina prekrivača prekrivala je stasitu žensku figuru.

Svaki put kad su se zajedno pojavljivali na banketima ili u hotelu otmenog letovališta, njene obline su privlačile ili zavidne, ili pohotne poglede muškaraca.

Uz to je Inge – tako se zvala uspavna lepotica – imala očaravajući osmeh i ostavljala je na okolinu utisak da je pametna i obrazovana žena. Viktoru se dopadalo da se sastaje sa njom, zato je kupio još jedan četvorosoban stan, opremio ga najsavremenijim nameštajem, dao Inge ključeve i ponekad, ako bi dozvoljavao njegov izuzetno razvijen posao, ostajao sa njom noć ili dve. Bio je zahvalan toj dvadesetpetogodišnjoj ženi za predivne noći i odnose, ali nije imao nameru da se ženi. Nije osećao prema Inge neku osobitu ljubav. Takođe je shvatao: njemu je trideset osam, a njoj dvadeset pet godina. Razume se, proći će još nekoliko godina, i požeće mlada žena da ima mlađeg ljubavnika. A s njenom spoljašnjošću i pameću, to neće biti teško. I naći će ona sebi mladog i još bogatijeg, i to – zahvaljujući njemu. Jer, oženivši se njom, on će je uvesti u krug uticajnih biznismena.

Inge se okrenula prema njemu osmehujući se u snu. Pokrivač koji je skliznuo, ovlaš je obnažio zavodljive ženske grudi savršenog oblika. Ali Viktor Čadov nije osetio, kao obično, uzbuđenje pri pogledu na njeno poluobnaženo telo. Oprezno je prekrivio pokrivačem usnulu Inge. Tiho, trudeći se da je ne probudi, ustade iz postelje i pođe u kuhinju.

Skuvao je i popio kafu. Upalio je cigaretu i kao u polusnu, počeo da šeta gore-dole po prostranoj kuhinji-trpezariji.

San! Neobičan san koji je sanjao te noći, uznemirio je njegova osećanja. Baš osećanja a ne um. Sanjao je Viktor da hoda po nekakvoj senovitoj aleji i napregnuto razmišlja o svrsishodnosti sledećeg poslovnog ugovora. Ispred i iza njega telohranitelji, čije ga je prisustvo razdraživalo i nije mu dozvoljavalo da se u punoj meri usredsredi. Da sabere misli mu je još smetala i neprekidna buka automobila iza ograde parka. Odjednom, iščezli su telohranitelji, utihnula je buka motora. Začuo je poj ptica, opazio kako je prelepo jesenje lišće i cvetni bokori. Zaustavio se uživajući u njemu nastalim blaženim osećajima. I bilo mu je dobro, kao nikad u životu. Tad je ugledao: izdaleka po aleji trči njemu u susret mali dečkić. Sunce mu je sijajući s leđa stvaralo oreol, i činilo se da po aleji u susret njemu trči maleni anđeo.

Sledećeg trena mu je sinulo: u susret mu trči njegov maleni sin. Dečak je trčao iz sve snage. Viktor sa radosnim predosećajem čučnu, raširi za zagrljaj široko ruke, te je i njegov sinčić raširio u trku za zagrljaj rukice. Odjednom mališan, ne dotrčavši do Viktora, na oko tri metra od njega stade. Osmeh je nestao sa dečijeg lišca, i ozbiljan pogled detinjih okica izazva kod Viktora pojačano lupanje srca.

- Ma, dođi kod mene! Dođi da te zagrlim, sine.

Tužno se osmehnuvši, mališan odgovori:

- Nećeš moći to da uradiš, tata.

- Zašto? – zapanji se Viktor.

- Zato – žalosnim glasom odgovori mališan. – Zato, tata, nećeš moći da me zagrliš, jer je nemoguće zagrliti svoje nerođeno dete. Jer, nisi me rodio, tata.

- Onda, priđi ti meni i zagrli me, sine. Priđi.

- Nemoguće je zagrliti oca koji te nije rodio.

Mališan je pokušao da se osmehne kroz suze, a po rumenom obrašćiću lagano se slivala suzica. Potom se mališan okrete i oborene glavice polako krete po aleji.

A Viktor je klečao nemajući snage da se pokrene s mesta. Mališan je odlazio. I zajedno sa njim, nestajao je iz Duše prijatan i blažen osećaj. Nekako izdaleka počela je ponovo da se pojačava buka motora. Viktor nije mogao ni da se pokrene, ni da govori, ali, skupivši poslednji atom snage, kriknu:

- Ne odlazi! Kuda ćeš, sine?

Mališan se okrete i on ugleda drugu slivajuću suzicu.

- Odlazim u ništavilo, tata. U ništavnu beskonačnost. – Mališan se sav skvrči, počuta, a onda dodade: - Žalostan sam, tata, što ne rodivši se, neću uzmoći da te ovaplotim iznova kroz sebe.

Spuštene glavice, maleni anđeo se udaljivao od njega, te uskoro iščeze, kao da je nestao u zracima sunašca...

San se završio, a sećanje na prekrasna blažena osećanja je ostalo. Ona, kao da su ga pozivala da nešto preduzme.

Viktor je popušio i treću cigaretu, oštro ju je i odlučno ugasio, te ušao u spavaću sobu bučno govoreći:

- Probudi se, Inga. Probudi se!

- Ne spavam. Ležim jednostavno. Uživam. I razmišljam: kud si nestao? – odgovori ležeća na postelji lepotica.

- Inga, želim da rodiš. Mogla bi da mi rodiš sina?

Ona, zbacivši čaršav, skoči iz postelje. Potrča, obisnu mu se oko vrata, privinu se uz njega svojim prelepim gipkim telom i strastvenim šapatom izgovori:

- Najprijatnija i najlepša izjava ljubavi je – kada muškarac moli ženu da mu rodi dete. Hvala ti, ako nije šala.

- Nije šala – odlučno odgovori on.

Navlačeći kućnu haljinu, Inga odgovori:

- Ako nije šala, ako je ozbiljno, to je nepromišljena odluka. Pre svega, hoću da moje buduće dete ima oca, a ti si oženjen, dragi moj i voljeni.

- Razvešću se – reče Viktor, iako je već treći mesec bio razveden od žene, ali to nije rekao Ingi iz niza razloga.

- Kad se razvedeš, onda možemo da porazgovaramo o detetu. Ali ću ti odmah reći, Viktor: čak iako se razvedeš, još nije vreme o deci govoriti. Pre svega, treba mi još godinu dana da završim postdiplomske studije. Drugo – meni se to učenje toliko smučilo, da bih želela kad završim - godinu-dve da se zavilavam, putujem po finim letovalištim i da se zabavim. A dete... Deca svemu tome mogu da učine kraj, jednom i zauvek – polušaljivo i poluozbiljno je obrazlagala Inge.

- Dobro, šalio sam se – prekide njena objašnjenja Viktor. – Moram da idem, imam važan sastanak. Kola sam već pozvao. Zdravo.

Otišao je, ali ne na sastanak, niti je bilo kakva kola pozvao. Lagano je koračao po pločniku i proučavao hitajuće u susret žene. Posmatrao ih je novim, i za njega samog neuobičajenim pogledom. Birao je ženu koja bi bila vredna da mu rodi sina. Sa kojom bi pozeleo da ima dete.

Odmah su otpale moderno našminkane devojke koje su ranije privlačile njegovu pažnju. Apsolutno je odbacivao sve poluobnažene, u minićima svake vrste ili u pripijenoj odeći, kojom su isticale i pokazivale sve svoje obline.

»Jasno je zbog čega one to čine, šta im se mota po glavi. Pa još i uman izraz lica pokušavaju da sklepuju na brzu ruku – primećivao je u sebi. Primamljuju muškarce raznim delovima svoga tela, možda će neko i zagristi mamac. I zagrišće neko, svakako, samo ne zato da bi decu zajedničku imali. Takav mamac je za mušjaka, a ne za priplodnog mušjaka. Hajde, vrckajte zadnjicama, blesavice. Neću dozvoliti da se moj sin od nekakve tamo vrckavice rodi«.

Dve devojke koje su mu dolazile u susret pušile su usput, a jedna je držala u ruci otvorenu flašu piva.

»Ma, tek ove uopšte nisu za rađanje dece. Samo idioti mogu od ovakvih dete pozeleti«.

Još je Viktor obratio pažnju na to, da među ženama i devojka koje mu dolaze u susret, ima vrlo malo potpuno zdravih. Jedne su pogrbljene, druge su sa takvim izrazima lica kao da imaju grčeve u stomaku, kod trećih su vidljivi znaci gojaznosti ili bolesne mršavosti.

»Ne, sa ovakvima se deca ne smeju rađati – mislio je Viktor. – Neverovatno, ali je očito da svaka od ovih žena mašta da dojuri princ u belom mercedesu, a osnovno za te prinčeve ne mogu da urade. Nisu u stanju da rode zdravo dete, kad ni same nisu baš zdrave.«

Viktor nije pozvao svog šofera, već je stigao do svoje kancelarije trolejbusom, sve vreme razgledajući žene i nastojeći da odabere među njima vrednu da mu rodi sina. Ali uzalud.

U toku dana i u pauzama za ručak, ostajući sam u svom kabinetu, nije prestajao da razmišlja o ženi koja će mu roditi sina.

Ponekad se u njemu pojavljivao osećaj kao da bira ženu koja će rađati njega samog. Na kraju krajeva je došao do zaključka: idealnu majku za svoga sina neće naći, nju treba stvoriti. Za to bi trebalo naći više-manje zdravu mladu ženu, prijatne, ili barem ne odbojne spoljašnosti i dobrog karaktera. Stvoriti joj uslove da se bavi sportom, kao i uslove da popravi zdravstveno stanje u najboljim sanatorijumima. Ali je najvažnije – poslati je u najbolju školu u kojoj bi mogla da stekne znanja o pripremama za trudnoću, nošenju deteta, samom rađanju i predškolskom odgoju.

*****

Pred kraj radnog dana pozvao je k sebi advokata firme, Valentinu Petrovnu, ženu punu životnog iskustva.

Predložio joj je da sedne i počeo izokola.

- Imam za vas, u neku ruku čudno pitanje, Valentina Petrovna. Ono je, razume se, lično, ali za mene izuzetno važno. Jedna moja rođaka me je zamolila da saznam... Ona, uglavnom, treba da se uda i želi dete. Molila me je da saznam gde kod nas u zemlji postoji dobra škola u kojoj bi se vršila obuka - kako je najbolje nositi dete u vreme i do kraja trudnoće, kako ga rađati i vaspitavati potom. I šta bi trebalo da čini otac.

Valentina Petrovna ga je pažljivo saslušala, neko vreme je ćutala, a potom rekla:

- Kao što znate, Viktore Nikolajeviću, imam dvoje dece i uvek sam volela da čitam literaturu o porođaju i odgajanju dece, ali, da postoji kod nas ili u inostranstvu takva škola, nisam nikad čula.

- Čudno. Svemu uče ljude, a to, najvažnije pitanje, ni u školama, niti na fakultetima čak i ne dotiču?! Zašto?

- Da, čudno... – složila se Valentina Petrovna – nekako o tome nisam ni razmišljala, a sad se i meni čini čudnim takvo stanje stvari. Pitanja o uvođenju predavanja u školama o seksualnim odnosima, u Državnoj Dumi se koliko-toliko razmatraju, a pitanje učenja kako pravilno rađati i vaspitavati decu, nikad nije ni pomenuto.

- Znači da je svaki bračni par primoran da eksperimentiše sa svojim detetom?

- Ispada tako. Da se eksperimentiše. Postoji, naravno, mnoštvo svakojakih kurseva, na kojima obučavaju roditelje kako da se ponašaju na porođaju, o tome, kako da se odnose prema novorođenčetu, ali pošto nema nikakvih naučnih dokaza o procesu rada tih kurseva, ustanoviti koji od njih zaista vrede i pomažu, a koji štete, praktično je nemoguće – odgovorila je.

- Da li ste vi išli na te kurseve, Valentina Petrovna?

- Mlađu kći sam odlučila da rodim kod kuće, u kadi, uz pomoć babice. Sada mnogi to rade. Smatra se da je za dete mnogo bolje da dođe na svet u domaćim uslovima, u prisustvu rođaka. Kažu, novorođenče

oseća kada se prema njemu odnose sa ljubavlju, a kada ravnodušno i nemarno, kao što uglavnom uvek biva u porodilištima. Jer, tamo je pokretna traka.

Razgovor sa Valentinom Petrovnom nije ohrabrio Viktora, već ga je, naprotiv, doveo u mučno stanje potištenosti. Dve nedelje je sve slobodno vreme razmišljao o problemu rađanja dece. Dve nedelje je, dok bi šetao po gradu, odlazio u elitne restorane, barove, pozorišta, stalno piljio ocenjivački u lica žena. Čak je i u selo odlazio, ali ni tamo nikoga odgovarajućeg sebi nije našao.

Jednom prilikom je stigao u svom džipu sa zatamnjenim staklima pred pedagoški fakultet, i posmatrao prolazeće mimo njega devojkice. Posle tri sata stajanja, obratio je pažnju na izašavšu kroz glavni ulaz mladu devojkicu. Kratka, čvrsto stegnuta pletenica, vitko telo i, kako se njemu učinilo, prilično pametno lice. Kad je prolazila pored džipa prema autobuskoj stanici, Viktor je spustio prozor i pozvao je:

- Devojkice, oprostite, molim vas, druga sam svog ovde čekao i nisam dočekao. Da li biste mogli da mi pokažete kuda je do centra grada najlakše da stignem, a ja ću vas onda kući odvesti, ako budete hteli.

Devojkica je ocenjivački odmerila džip i mirno odgovorila:

- Što da ne. Pokazaću vam.

Kada je sela na prednje sedišta i kada su se upoznali, Ljusja reče, pokazujući na kutiju cigareta:

- Imate dobre cigarete, mogu li da zapalim?

- Da, izvolite, zapalite – odgovori Viktor i obradova se zvonu mobilnog telefona. Poziv je bio besmislen, ali je on, isključivši telefon, napravio zabrinuto lice i obavestio Ljusi koja je žudno uvlačila dim cigarete:

- Okolnosti su se promenile. Moram hitno na poslovni sastanak. Molim vas, izvinite.

Izbacio je Ljusju sa cigaretom, odlučivši da neće dozvoliti da truju dimom njegovog sina.

Te dve nedelje se Viktor nije viđao sa svojom ljubavnicom, niti joj je telefonirao. Odlučio je: kad neće da rađa, kad hoće samo da se provodi i po elitnim letovalištima putuje, nije mu potrebna.

Svakako, bilo je izuzetno prijatno provoditi vreme sa njom - lepom i pametnom, ali su se sada njegovi životni planovi iz korena izmenili. »Ostaviću joj stan, ipak je ta žena ulepšavala neko vreme moj život« - odlučio je Viktor, i uputio se ka fakultetu na kom je studirala Inga da bi joj dao svoj komplet ključeva. U vožnji ju je pozvao mobilnim telefonom:

- Zdravo, Inge.

- Zdravo! – odgovori poznati glas – Gde si sad?

- Stižem kolima do tvog fakulteta. Da li uskoro završavaš?

- Već deset dana ne idem na fakultet i čini se, u doglednoj budućnosti neću ni ići.

- Nešto se desilo?

- Da.

- Gde si sad?

- Kod kuće.

Kada je Viktor, otvorivši svojim ključevima vrata ušao u stan, Inge je u kućnoj haljini ležala na krevetu i čitala neku knjigu. Pogledala ga je:

- Kafa i sendviči su u kuhinji – rekla je ne ustajući i ponovo se udubila u čitanje.

Viktor ode do kuhinje, srknu dva gutljaja kafe, popuši cigaretu i spusti ključeve na sto. Potom priđe vratima spavaće sobe i saopšti i dalje čitajućoj Ingi:

- Putujem, možda na duže ili zauvek. Stan ti ostavljam. Zbogom. Budi slobodna i srećna.

I uputi se prema izlazu. Inga ga sustiže već kod samih vrata:

- E, pa ne može tako... Sačekaj, nevaljalče – krotko izgovori i povuče ga za rukav. – Odlaziš, znači. Ceo život si mi preokrenuo, a sad, zbogom?

- Čime sam tvoj život preokrenuo? – začudi se Viktor. – Sa tobom mi je bilo dobro, ali i tebi, mislim, nije bilo loše. Stan ćeš sad imati sopstveni, garderobe gomilu. Živi i raduj se, kao što si htela. Ili još i novac hoćeš?

- Zaista si – podlac. Zar se tako pljuje na Dušu nečiju? Stan, garderoba, raduj se...

- Ma, dobro, Bog s tobom. Ne pravi scene – imam važnog posla. Zbogom.

Viktor dohvati kvaku. Ali ga Inga ponovo zadrža uhvativši ga za ruku:

- Ne ide tako, dragi, sačekaj. Reci mi, molim te, tražio si da ti rodim dete? Molio?

- Molio sam, a ti si odbila.

- U početku sam odbila. Onda sam razmišljala dva dana i pristala. Magistraturu sam odbacila, prestala da pušim, vežbam ujutru, a sad sam još i knjige o životu, o deci nabavila, ne mogu da se odvojim: proučavam kako je bolje radati, a ti meni: »zbogom«. A ja jedino tebe zamišljam kao oca našeg...

Postavši svestan onoga što je čuo, Viktor strastveno zagrlji Inge, prigušenim šapatom ponavljajući:

- Inge, Inge...«.

Potom je podiže u naručje i ponese u spavaću sobu. Brižno je, kao najveću dragocenost spusti na krevet i počeo užurbano da se svlači. Strasno, kao nikada pre, zagrljio je ležeću na postelji Inge, ljubio joj grudi, ramena, pokušavajući da skine s nje kućnu haljinu, ali mu je Inga iznenada pružila čutljivi otpor odgurujući ga od sebe:

- Smiri se. Molim te. Radi se o nečem drugom. Jednom rečju, nikakvog seksa danas neće biti. Ni sutra, ni za mesec dana – obavesti ga Inga.

- Kako neće biti? Pa rekla si da se slažeš da rodiš!?

- Rekla sam.

- A kako ćeš moći da rodiš bez seksa?

- Seks treba da bude potpuno drugačiji. U osnovi drugačiji.

- Kako to?

- Pa, tako. Reci mi, dragi moj, budući obožavani oče: zašto želiš da ti se rodi dete?

- Kako to misliš? – u nedoumici sede Viktor na postelju. – Svi znaju zašto. Nema tu nikakvih tajni.

- Jasno govoriš. Ali ipak, hajde da utvrdimo, šta želiš i koju varijantu biraš. Da li hoćeš da se tvoje dete rodi kao posledica, kao usputni rezultat tvojih, ili naših zajedničkih telesnih zadovoljstava? Ili hoćeš da ugledaš željno iščekivan plod naše Ljubavi?

- Mislim da detetu ne bi bilo milo da bude usputni rezultat.

- Znači, plod Ljubavi. Ali, ti nisi zaljubljen u mene. Ja ti se, naravno, dopadam, ali to još uvek nije Ljubav.

- Da, Inge, ti mi se veoma dopadaš.

- Eto vidiš. I ti se meni veoma dopadaš, ali to još uvek nije Ljubav. Moramo da zaslužimo Ljubav jedno drugog.

- Ti si se, očigledno, načitala nekih čudnih knjiga, Inge? Ljubav je takvo osećanje, koje samo dolazi neznano otkuda. I odlazi neznano kud. Zaslužiti se može poštovanje, ali Ljubav...

- A mi treba da zaslužimo baš Ljubav jedno drugog, i pomoći će nam u tome naš sin.

- Sin! Osećaš da će biti baš sin?

- Zašto »biti«, on već postoji.

- Kako to postoji? – skoči Viktor – Znači, već imaš dete? Krila si to, znači. Čiji je on? Koliko je star?

- Od tebe. I nije mu još nikoliko.

- Onda znači, njega još nema?

- Ima ga.

- Slušaj, Inge, uopšte te ne razumem. Govoriš nekako čudno. Možeš li nekako jasnije da pričaš?

- Pokušaću. Evo: ti, Viktor, pozeleo si dete i počeo da maštaš o njemu. Potom sam ja pozelela i takođe počela da razmišljam o njemu. Sad je već poznato: ljudska misao je materijalna. Što znači - ako zamišljamo svoje dete, ono već postoji.

- I gde je ono sada?

- Ne znam. Možda u nekakvoj drugoj, neshvatljivoj nam dimenziji. Možda u nekoj vaseljenskoj galaksiji trčkara bosim nožicama po zvezdama i razgleda plavu Zemlju, na kojoj mu predstoji u materijalno da se ovaploti. Možda upravo sada mesto bira gde da se rodi i u kakvim uslovima, i nekako želi da nas o tome obavesti. Zar ne čuješ, ne osećaš njegove molitve?

Viktor je posmatrao Inge širom otvorenih očiju, kao da je vidi prvi put. Nikada nije tako rasuđivala. Bilo mu je nejasno: da li se šali ili ozbiljno govori. A ona rečenica »možda on sada mesto bira gde da se rodi«, naterala ga je da se zamisli.

Rađaju se ljudi na raznim mestima: biva i u avionu, i na brodu ili u automobilu. Mnogi se rađaju u porodilištima, neki kod kuće, u kadi. Rađaju se kako se desi, ali gde bi deca želela da se rađaju? Evo, na primer, on, Viktor, da je imao mogućnost izbora, gde bi želeo da se rodi? U Rusiji ili u najboljem porodilištu u Engleskoj, Americi? Ni jedna od varijanti ga nije baš posebno privlačila.

Inge je prekinula Viktorova razmišljanja:

- Ja imam jasan plan naše zajedničke pripreme za susret sa sinom.

- Kakav je to plan?

- Slušaj me pažljivo, dragi moj. – Inge je govorila odlučno kao nikada pre, čas sedajući u fotelju, čas šetajući po sobi. – Prvo moramo u potpunosti dovesti u red svoje fizičko stanje. Od ovog trenutka nećemo više pušiti, niti piti alkohol. Sprovešćemo čišćenje organizma, u prvom redu bubrega i jetre, uz pomoć odvara i gladovanja. Metod sam već odabrala.

Od ovog trenutka pa nadalje, pićemo samo izvorsku vodu – to je vrlo važno. Već mi donose svaki dan po pet litara izvorske vode... Istina, to je dva puta skuplje negoli u radnji, ali ništa zato, izdržaćemo.

Svaki dan su nam neophodne fizičke vežbe da bi mišići ojačali i krv brže strujala kroz krvotok. Još nam je neophodan svež vazduh i pozitivne emocije, što nije lako ostvariti.

Viktoru su se dopali njena odlučnost i plan, te on, ne doslušavši do kraja, izjavi:

- Kupićemo najbolje sprave za vežbanje, pozvati najbolje masere. Svaki dan ću slati jednog od svojih šofera po izvorsku vodu. Po vazduh će takođe šofer odlaziti u šumu, napumpaće ga kompresorom pod pritiskom u rezervoare, i onda ćemo ga lagano ispuštati u stanu. Samo ne znam gde da nađem ili kupim pozitivne emocije. Možda da otputujemo u neko dobro letovalište, kao na svadbenu putovanje? Baš na svadbenu.

Raspoloženje Viktorovo se podizalo iz minuta u minut. Ono se popravljalo i zbog Inginog odlučnog, ozbiljnog i promišljenog pristupa rađanju deteta, i zato što želi da rodi dete baš sa njim. I zbog toga što će u snu njegovom viđenog budućeg sina, roditi ne neka proračunata, vetropirasta žena, već Inge koja se tako ozbiljno i odgovorno prema tome odnosi. Kako je samo pozeleo da učini nešto veoma prijatno za Inge, koju je već smatrao majkom svog budućeg sina! Viktor ustade, brzo obuče odelo, priđe Inge i svečano izgovori:

- Inge, udaj se za mene!

- Razume se da hoću – istim tonom odgovori Inge, zakopčavajući kućnu haljinu. – Naš sin treba da ima zvanične roditelje. Samo, na svadbenu putovanje u fino letovalište nećemo ići, to ne odgovara mom planu pripreme za rađanje deteta.

- A šta odgovara? Gde još možemo da se »naoružamo« pozitivnim emocijama?

- Treba da obiđemo okolna sela i nađemo mesto koje će nam se svideti. Da se dopadne i tebi i meni, što znači i našem sinu kada ga oseti.

Kupićemo u tom mestu hektar zemlje, i ti ćeš izgraditi malenu kućicu, u kojoj treba da se desi začće našeg deteta. Boraviću u tom mestu svih devet meseci, možda samo na kratko odlazeći odatle. Zasadićemo na svojoj zemlji nov mladi vrt. Našeg sina neću rađati u porodilištu, već u našem malenom domu - našeg zavičajnog imanja.

Viktor nije mogao da poveruje da je ona Inge – mlada žena koja ostavlja utisak na svakoga, koja je toliko volela da posećuje elitne klubove i letovališta na glasu, u stanju da tako naglo izmeni svoj način života. S jedne strane, njemu su godile Ingeine zamisli zato što je mislila na njegovo dete, ali s druge strane – nema li u tim zamislama elemenata nenormalnosti? Čuo je od jednog svog poznanika da postoje knjige koje pripovedaju o čudnoj pripremi za rađanje deteta. Poznanik mu je pričao i o važnosti sopstvenog hektara zemlje za svaku porodicu, i poklonio mu knjigu u zelenom povezu, pod nazivom »Zavičajna knjiga«. Nije stigao da je pročita, ali je čuo da te knjige izazivaju burnu reakciju u društvu. Pročitavši ih, ljudi počinju da menjaju svoj način života.

Iznenada mu se pogled zaustavi na naslaganim knjigama sa zelenim koricama, koje su stajale na noćnom ormariću. On priđe i pročita naziv serije: »Zvoneći kedri Rusije«. Bila je, između ostalih, i »Zavičajna knjiga«. Viktor je shvatio: sve čudne ideje o pripremi za rađanje deteta i samog porođaja, Inge je pokupila iz tih knjiga i namerava da ih odlučno sledi. Nije mu bilo jasno: da li je to dobro ili loše.

Uznemiravala je neobična bespogovorna čvrstina Ingina. Bukvalno, kao da je neko nevidljiv izmenio njene poglede na postojeći život, na svet. Ali, da li su je nabolje izmenile te knjige, ili su je učinile u neku ruku čudnom? – neprestano je sebi postavljao to pitanje Viktor, te je počeo da spori sa njom:

- Znam, Inge, dohvatila si se ideja iz ovih knjiga. Čuo sam o njima. Neke one oduševljavaju, a poneki govore: u njima je mnogo bajkovitog, nedokazivog. Možda ne bi trebalo slepo verovati svemu što je u njima napisano? Sama promisli, zašto bismo uzimali neku parcelu, gradili na njoj omanju kućicu i izopštili se od sveta, sadeći drveće?

Moje finansijsko stanje nam dozvoljava da kupimo odličnu porodičnu vilu sa uređenom okolinom, bazenom, travnjacima, puteljcima i baštom, ako baš to želiš.

- Kupiti je, svakako, moguće mnogo toga, čak i imitaciju ljubavi. Ali ja želim da baštu posadimo sami – iz nekog razloga veoma uzbuđeno ispali Inge. – Samo mi, sami! Zato što hoću da kažem svom sinu kad poodraste: evo, ovu jabuku, sine, i krušku i višnjicu, sama sam zasadila i zalivala, dok si bio još beba. Učinila sam to za tebe. Bio si tako malen, i drvca su bila malena. Sad si ti izrastao, i ona su porasla i počela da donose plodove za tebe. I celo prostranstvo oko tvog malog zavičaja, trudila sam se da učinim prijatnim i lepim za tebe.

Žustro izlaganje Ingino bilo je uverljivo i dopalo se Viktoru. Čak je i zažalio što ga niko u životu nije mogao odvesti u takav vrt i reći: »Ovaj vrt su za tebe posadili i odnegovali tvoji roditelji«. Da, svakako, Inge je u

pravu, a ipak, zašto govori samo o sebi, kao da on ne postoji? – pomislio je Viktor i pomalo uvređeno upitao:

- A iz kog razloga ćeš samo o sebi pričati odrastajućem sinu?

- Pa, ti ne želiš da rasađuješ baštu – spokojno odgovori Inge.

- Šta znači: »ne želim«? Još kako želim, ako je to za budućnost nužno.

- Onda, ako ćemo zajedno sve raditi, ispričaću našem sinu: ovaj vrt smo za tebe tata i ja zasadili.

- Upravo tako – smirio se Viktor.

*****

Dva meseca su sve slobodne dane krstarili po okolini grada, tražeći mesto za stvaranje svog budućeg zavičajnog imanja. Najzanimljiviji je to posao, i u tom trenutku se Viktoru činilo da nema ničeg važnijeg u životu od traganja za jedinstvenim mestom u svetu, koje treba da bude Duši na volju, što znači i budućem sinu.

Jednom se zaustaviše na kraju napuštenog seoceta, smeštenog na tridesetak kilometara od grada.

- Evo ga – tiho izgovori Inge, izašavši iz kola prva.

- I ja nešto osećam ovde – odgovori Viktor.

Potom su još jednom došli na to mesto, proveli tamo ceo dan, razgledali zemljište, razgovarali sa mesnim žiteljima. Doznali su da zemlja nije baš plodna: blizu su podzemne vode. Ipak, kod Viktora to nije izazvalo nesigurnost, već je kod njega sve više jačao osećaj da je ta zemlja, rastuće na njoj malene breze, nebo i oblaci nad njim – sve to njegovo najrođenije. Njega i njegovog budućeg sina. Injinih i njegovih unuka i praunuka. A ne baš plodna zemlja nije nikakva nevolja – on će je učiniti plodnom.

Sređivanje dokumenata oko kupovine dva hektara zemlje nije uzelo mnogo vremena, i već posle četiri meseca stajala je na parceli prelepa, kao iz bajke, kuća od drveta.

U nevelikoj kućici bila je sauna, biohemijski WC, hladna i topla voda koja je stizala pravo iz bunara iskopanog na parceli. A na prvom spratu – udobna spavaća soba, sa čijeg se prozora pružao divan pogled na jezero i šumu.

Celo uređenje kućice osmišljavala je Inge, kao i nasade na parceli. Zajedno su sadili kedre, jele, borove po obodu parcele, mladice voćki. Svako veče hitao je Viktor svome domu, na svoje imanje budućnosti, po kom je trčkarala i uređivala domaćinstvo buduća mati njegovog deteta.

Sve žene koje je Viktor znao ranije, nisu naprosto potisnute u drugi plan, već više nisu ni postojale. Nešablonski prilaz Inge prema rođenju detetovom, stvorio je u njemu nova osećanja. Ona nisu bila još potpuno shvatljiva, i možda nisu bila nalik na uobičajenu ljubav, ali je

nepokolebljivo znao da nikada neće moći sa njom da se rastane i da samo ona...

Samo sa njom može stvoriti budućnost. Zajedno su putovali u Moskvu na kurseve posvećene rađanju dece u kućnim uslovima. Jedna Ingina čudnovatost zbunjivala je Viktora: odlučno je odbijala da stupi s njim u intimne odnose, pozivajući se na to da njihovo dete mora da se rodi ne kao posledica telesnih zadovoljstava, već iz sasvim drugog razloga, nemerljivo uzvišenijeg i značajnijeg - želje čovekove.

Pretera ga autor ovih zelenih knjižica - nije nego: ne zbog telesnog zadovoljstva! Ma, zar je moguće drugačije?

Ali jednom, dok je ležao na postelji pored Inge, i više ne očekujući nikakav intiman odnos, utonuo u misli o budućem sinu, dotakao je njene grudi, a Inga se iznenada pripila uz njega i zagrlila ga...

Ujutro, dok je Inge još spavala, Viktor pođe prema jezeru, a svet oko njega je bio već potpuno drugačiji: čudesan i razdragan.

To što se dogodilo te noći, nikada ranije nije doživeo ni sa Inge, niti sa drugim ženama. To nije bio uobičajeni intimni odnos. To je bio nadahnuti zanos stvaranja. Proizlazi, rađaju se i umiru ljudi. Ali, za ceo život ne doživевši ovo, oni propuštaju u svom životu možda najvažnije! Ali on nije propustio to najvažnije zahvaljujući Inge. I nova, topla, čak prljeća osećanja, izbila su prema jedinstvenoj u njegovom životu ženi - Inge.

*****

Svih devet meseci svoje trudnoće Inge ja provela na imanju, tek pokatkad odlazeći do grada. Planirala je gde će stajati dečija kolica, krevetac, pa je čak i mali travnjak, po kom će praviti prve korake njihov maleni sin, primorala Viktora da rasadi. Porođaj je počeo nedelju dana pre predviđenog termina. Očigledno se žurio njihov budući sin da se pojavi u prekrasnom zemaljskom prostranstvu.

Iz obaveštenja dobijenih na kursu o rađanju dece, Viktor je saznao šta treba da radi otac pomažući pri porođaju, ali je jedino razumno što je uspeo da preduzme bilo: da pozove poznatu babicu i hitnu pomoć - za svaki slučaj. Inge je morala sama da napuni kadu vodom, da pripremi peškire, da meri temperaturu vode, a on se muvao po sobi, prisećajući se šta bi to važno on trebalo da učini, ali nikako nije mogao da se seti.

Inga, ne očekujući nikakvu pomoć od muža, sama se uvukla u kadu. Kontraksije su se nastavljale, ali je ona, kada bi dobila napone, naprosto ispuštala svojim lepim glasom radosne i svečane tonove.

Napokon se Viktor prisetio, iz mnoštva ispričanog na kursevima, o pozitivnim emocijama. Pogledao je na dasku pod prozorom i opazio da se rascvetao cvet posađen Ingom. Dohvatio je saksiju sa tim cvetom, utrčao s njim u kupatilo, uzbuđeno ponavljajući:

- Pogledaj, Inge, tvoj cvet je procvetao! Procvetao je tvoj cvet! Procvetao, samo pogledaj!

Tako se i zatekao sa tim cvetom, kada se pojavilo u kadi maleno telašce njegovog sina.

Babica je stigla kada je Inge već položila na stomak to majušno telašce. Ugledavši Viktora sa saksijom u rukama, brzo upita:

- Šta vi radite?

- Sina rađam – odgovori Viktor.

- Aaa... – sa razumevanjem odobri babica. – Onda stavite na dasku svoju saksiju i donesite mi...

»Treba svim muškarcima reći...« - razmišljao je Viktor, po ko zna koji put oblećući oko kućice.

»Istinska i večna Ljubav dolazi samo onda, kada zajedno sa voljenom rađaš dugoočekivano dete«.

KAKAV POSAO

Ma i poslovi. Prolazi život, a mi čak i ne pokušavamo da razjasnimo suštinu društvenog uređenja. A to je jedno od glavnih pitanja u životu. Mene to pitanje odavno uznemirava. Želeo sam da Anastasija pregleda dokumenta o izgradnji imanja koja sam doneo sa sobom, a takođe i moje obraćanje Predsedniku Rusije, kao i pripremljene od strane čitalaca zakonske nacрте.

Međutim, mislio sam, mislio, i odlučio da ih Anastasiji ne dajem: nekako nisam želeo da je uznemiravam. Tim pre, ako je zatrudnela, neophodne su joj pozitivne, a ne negativne emocije.

Na kraju krajeva, ceo paket donetih dokumenata dao sam deki i zamolio ga da mi kaže svoje mišljenje.

- Auh – izusti deka, primajući iz mojih ruku težak paket, te primeti:

- Šta ti je, Vladimire, hoćeš da sve ovo pročitam?

- Da, želim da čujem vaše mišljenje o nastaloj situaciji.

- A šta će ti ono?

- Da bih mogao da se snađem i latim daljeg posla.

- Ma, o delovanju svom sam treba da odlučuješ, bez bilo kakvih saveta i uplitanja.

- Znači, nećete da čitate?

- Ma, dobro, pročitacu, inače ćeš se još i uvrediti.

- Neću se uvrediti. Kakvog smisla ima da čitate sa tako očiglednom mrzovoljom?

- Smisla? Smisao je u tome da se vreme uludo ne gubi na nepotrebno.

Deka je seo na travu ispod kedra, otvorio paket i počeo bez žurbe da premeće listove. S vremena na vreme bi se njegov pogled zadržao na nekoj strani. Katkad bi letimično bacio pogled i prosto okretao sledeću stranicu. Posle izvesnog vremena reče:

- Vladimire, moram sve pažljivo da pogledam, prošetaj dok to obavim.

Odmakao sam se na dvadesetak metara od deke i počeo da šetam gore-dole u iščekivanju kada će završiti čitanje mnome donetih dokumenata i za almanah pripremljenih članaka. Sa tim tekstovima bih želeo da upoznam i vas, uvaženi čitaoci.

Razgovor s predsednicima

Recite mi, molim vas, poštovana gospodo predsednici, premijeri i kancelari, ko zbilja upravlja državama?

Na prvi pogled takvo pitanje deluje čudno, čak će i đak, odgovarajući na njega, reći: »Zemljom upravljaju predsednik, vlada i дума«.

Ali, takav odgovor kazuje samo o razmerama obmane ljudskih masa. I to ne samo u našoj zemlji. U toj laži žive kako obični ljudi, tako i sami vladari. Uz pomoć logičkog razmišljanja nju je moguće i treba je razvejati. Oni koji su se rodili na Zemlji, a nisu u stanju da spoznaju iluzornost, umreće ne proživевši svoj život, zato što je njihov takozvani život čista iluzija.

Dakle – razvejati! Hajde da pre svega ustanovimo, šta je to »upravljanje zemljom«. Najvažnije je, a može biti i jedino, upravljanje društvenim procesima i pojavama koje se dešavaju u ljudskom društvu. Glavnim čovekom te uprave smatra se predsednik.

Pa hajde da pitamo:

- Gospodine predsedniče, recite, molim Vas, vi upravljate razvojem narkomanije u našoj zemlji?

- Ne – odgovoriće predsednik – ne upravljam tim procesom.

- A silovitim razvojem prostitucije?

- Ne, ne upravljam.

- A razvojem korupcije, podmitljivosti?

- Ne, ne upravljam.

- A izumiranjem naroda?

- Šta vam je? Ja ne upravljam izumiranjem.

Može se postaviti vrlo mnogo pitanja na koje će biti dat odgovor: »Ne, ne upravljam«. Drugi odgovor je nemoguće dati, zato što bi drugi odgovor označio vladara kao zločinca.

Tako i proizlazi: u društvu se događaju izraziti, ogromnih razmera procesi, koji utiču na život svakog čoveka, a vrhovni vladar i cela armija njemu potčinjenih činovnika sa tim procesima nema nikakve veze! Pa onda, čime oni upravljaju?

Ako se pažljivo udubimo, oni nehotice, ni sami ne sluteći, upravljaju prikrivanjem istinskih vladara, koji, kao što shvatate, imaju zbog čega da se kriju.

Uzgred budi rečeno, ni teoretski, ni praktično, nikakav predsednik, kancelar ili premijer - ne mogu biti rukovodioci država. Oni samo prenose tuđu volju, prihvatajući je kao svoju, i to mogu naučno da potkrepe dokazima naučnici-psiholozi, na primer.

Možemo to da pojмимо i mi svi zajedno, pažljivo ispitavši svoj život.

Zar na naš život ne utiče neko u obdaništu, školi, na fakultetu? Ushtevši – vaspitavaju u nama komuniste, a ako žele – fašiste ili demokrate, kao sada.

I kroz to vaspitanje - ulivanje u glavu, podstiču društvene procese.

»Zbilju moramo ustanovljavati isključivo sobom« - rekla je Anastasija. Velike i tačne reči. Ali, da bi se shvatila stvarnost, treba razmišljati. A za razmišljanje, postojeći način života vremena ne ostavlja, te se zato i koristimo tuđim, nametnutim nam određenjem pojma stvarnosti.

A šef države vremena za razmišljanje ima kudikamo manje od običnih ljudi. Njegov dnevni raspored je podeljen na sate i minute, i uglavnom ga nije on sam napravio.

Poznata istorijska prošlost isto tako govori o nemogućnosti upravljanja državom za sve prividnim vladarem.

Poznato je da su u Drevnom Egiptu faraona vaspitavali žreci, i prirodno je da je njima unapred bila poznata većina budućih odluka faraona. Ali su mu i u vreme njegove vladavine neprestano davali savete. Činjenica je, faraon je samo razlašavao tuđu volju.

Na Istoku su vladari isto tako imali na dvoru mudrace i savetovali se sa njima.

I žreci Drevnog Egipta, i istočni dvorski mudraci, i naši volhvi* vedruskog perioda, nisu sebe opterećivali državničkim poslovima. Njihov glavni zadatak je bio analiza i promišljanje.

Nedostatak takve mogućnosti kod današnjih vladara i članova parlamenata, uskraćuje im priliku da delotvorno utiču na procese koji se događaju u društvu, oduzimajući im vlast.

To mi je potvrdio jedan poznati deputat u tri saziva, doktor nauka, profesor. Ali mi je potvrdio tek kad je napustio mesto poslanika i stekao mogućnost da razmišlja i analizira.

To je potvrdila skandalozna situacija, objavljena u štampi, pošto se deputat sadašnje Dume obratio Ustavnom sudu sa predstavkom - zamenik šefa administracije Predsednika otvoreno je savetovao grupi deputata državne Dume da ne umuju, već da rade ono što im se kaže.

Kako god delovalo paradoksalno, zamenik šefa administracije je bio, možda intuitivno, bliže istini od svih. Njemu je lakše da brzo i uspešno donosi odluke sam, nego da gleda kako tapka u mestu oko tih odluka gomila, koja nema ni prilike da razmišlja. Da je to tako, potvrđuju sadašnje, ušavše u Dumu partije, koje nemaju ni koliko-toliko razuman i jasan narodu program.

Stanje sa već objavljenim idejama i programom Anastasijinim, najjasnije pokazuje nemoć postojećeg sistema za donošenje samostalnih odluka.

Program Anastasijin je podržalo mnoštvo ljudi, i kako je pokazalo istraživanje, u velikoj većini su to ljudi koji vode trezven život i skloni su razmišljanju. Masa ljudi u raznim krajevima zemlje, savlađujući teškoće, krenula je u njegovo ostvarivanje. A na državnom nivou, postoje ljudi koji nisu u stanju čak ni da pojme šta se desilo u narodu.

---

*volhv – mag, čarobnjak, vrač – kod starih Slovena

I ne samo to, počelo je protivljenje, i upravo je ono osvetlilo uticaj spoljnih sila na Rusiju, i otkrilo činjenicu da zemlja ni na koji način nije vođena sopstvenom vladom.

Razume se, ovaj otpor nije na nivou žreca koji utemeljuju programe za vekove i milenijume. On, jednostavnije i određenije rečeno, jeste proizvod sadašnjeg sistema svetskog poretka, u kom je Rusiji dodeljeno mesto sirovinske dopune Zapadu i tržišta za nekvalitetne proizvode.

Pod Zapadom se ne sme podrazumevati stanovništvo Evrope i Amerike. To je grupa multinacionalnih kompanija i finansijera, zainteresovanih za svoje profite.

Kao što svi možemo da se uverimo, poslednjih decenija se njihovi planovi intenzivno ostvaruju, a naši šefovi države ostvarenje tih planova, blago govoreći, nisu sprečavali. To je još jedna jasna potvrda nedostatka istinske vlasti.

Jedini otpor pustošenju države i istrebljivanju znatnog dela njenog stanovništva - pruža Anastasijin program.

»Ma - opravdano može da primeti većina čitalaca – zašto Vi onda nastavljate da se obraćate onima koji nemaju vlast i nisu u stanju da ma šta promene?«. Odgovoriću:

Prvo – Uvaženi čitaoci, ne obraćam se samo vlasti, već u prvom redu vama, u nadi da ćemo zajedničkim naporima uspeti da spoznamo stanje u kom smo se našli. U nadi da će to stanje biti izneto vašim rečima u vašim Zavičajnim knjigama. To neizostavno treba uraditi. Inače, nezavidna budućnost čeka ne samo nas, već i našu decu.

Drugo – Pamtim Anastasijino pitanje: »Ko je kriv za neopažanje istine, onaj koji je saopštava ili onaj ko je ne poima?«. Razmišljam: u tome što nema dovoljne podrške od strane države onima koji su počeli da izgrađuju svoja imanja, ima i moje krivice. Nisam uspeo da izložim ideju, činovnicima razumljivim jezikom. Reklo bi se, jedan je - ruski jezik, ali ga razni slojevi stanovništva na različite načine upotrebljavaju i smisao rečima daju drugačiji.

Dakle, razumljivim činovnicima jezikom, ja ne vladam.

U administraciji Predsednika, Vladi i Dumi, isti su, kao i mi ljudi. Oni takođe imaju decu, žene, unuke, za koje oni, kao i svi roditelji, žele ničim nepomućenu budućnost. I ukoliko oni uzmognu da pojme stanje, steći će istinsku vlast, te će moći suštinski da utiču na pozitivne tokove u društvu. Ali gde, kako naći reči koje su kadre da zaustave uskomešanu taštinu? Treba tragati za njima! Inače, doći će novi političari, ali će i oni upasti u isti sistem koji blokira njihovu misao. Zato se i obraćam vama, moji čitaoci, sa molbom: hajde da zajedno tragamo za rečima koje su razumljive različitim slojevima društva.

Zato se ponovo, braneci svoje gledište, obraćam našem Predsedniku i Vladi.

*****

Predsedniku i Vladi Ruske Federacije

Nesumnjivo da ste Vi, kao vrhovni vladar Države Ruske, više nego bilo ko zainteresovani za procvat naše zemlje. Kao i svaki šef države, želeli biste da dobijete priznanje naroda i da ostavite najblistaviji pečat o periodu svog rukovođenja, koji je utemeljio osnove za procvat države i njenog naroda.

Isto tako, i svaka ruska porodica želi da sredi svoj život. Život dostojan ljudskog postojanja. Svaka majka rodivši dete, mašta o njegovoj srećnoj budućnosti, shvatajući da je ona moguća samo u slučaju da se država u celini kreće prema pravednom i prognoziranom dobrom smeru.

Vi nastojite da osposobite za to sve državne institucije, Vladu, ministarstva, lokalne vlasti. Ipak, bez obzira na iskrenost Vaše želje i napore državnog aparata, u zemlji i dalje postoje korupcija, narkomanija, prostitucija, maloletnička delikvencija i mnoge druge negativne pojave.

Pogoršava se ekološko i demografsko stanje. Raspadaju se porodice. Broj stanovnika se svake godine smanjuje. Narod naprosto izumire.

Sve što Vi radite veoma je važno: ojačavanje vertikale vlasti, reorganizacija državnog aparata, reforma armije, jačanje ekonomije. Svi pokazatelji u zemlji su u plusu, dinamika je pozitivna, ali ljudi to ne osećaju. Ljudima naše zemlje – susedima, prijateljima, kolegama sa posla, rođacima, roditeljima i deci – sve je teže da shvate jedni druge, da nađu nežne i lepe reči, da izgrađuju svoje odnose na bazi poštenja, čestitosti i poverenja. Strah od sutrašnjeg dana, strah za budućnost svoje dece se ne smanjuje. Zar to nisu glavni pokazatelji?

Borba sa negativnim pojavama se vodi sve energičnije, ali se negativno ne smanjuje. Zašto? Zašto se želje naroda i nastojanja Predsednika ne poklapaju sa stvarnošću?

Nije li vreme svima nama, da pogledamo istini u oči i da izvedemo zaključak: borba se vodi samo sa posledicama, a ne sa uzrocima koji su ih iznedrili. Nije li vreme da otvoreno priznate činjenicu postojanja u našoj zemlji tuđe ideologije, shvatajući da su mnogi negativni procesi podstaknuti određenim snagama. Vi, kao kadrovski aktivan čekist*, ne možete to da ne znate.

Tim silama narodi su obmanuti do te mere, da počinju neadekvatno da poimaju stvarnost. Najprostiji primer je reklama. I stručni psihoanalitičari, kao i obični ljudi shvataju: masovna reklama nije ništa drugo do mehanizam koji moćno utiče na psihu čovekovu. Uz pomoć tog mehanizma, moguće je primorati narode mnogih zemalja da u

---

*čeka – politička policija ustanovljena u SSSR-u posle Oktobarske revolucije. Reorganizovana 1922. pod skraćenicom GPU, 1936. - kao NKVD, i 1946. – kao MVD – ministarstvo unutrašnjih poslova

ishrani koriste štetne po zdravlje proizvode, da nose neudobnu odeću, da glasaju za određene političare. I taj mehanizam divovskog uticaja na mase, nalazi se, tobože, u Vašim rukama, u rukama Vlade zemlje. Da li je zaista tako? Ni najmanje! Taj mehanizam ima druge gospodare. Za pokušaje da se zavede red po ovom pitanju, odmah pljušte optužbe o kršenju ljudskih prava na slobodu govora. Te optužbe pokreću oni koji u stvari i ne pomišljaju da se narodu dozvoli sloboda govora. Sredstva masovnih medija se zapravo nalaze u rukama finansijskih magnata.

I čudovišnu laž ulivaju celim narodima, skrivajući se iza ciničnih objašnjenja: oni koji se reklamiraju, plaćaju sve što se dešava na televiziji, sve zanimljive programe, koje - »vi tako volite da gledate!«. Ali, nikakvi reklameri ne plaćaju rad televizije. Oni samo isporučuju televiziji deo od naroda prikupljenog novca, ugrađujući taj trošak u cenu svoje robe, na ime otplate reklama na televiziji, radiju, javnim vozilima i ulici. Na taj način, ceo narod plaća rad televizije, kupujući prehrambene proizvode pune hemikalija i nekvalitetnu robu široke potrošnje. Narod plaća bezvredne i otvoreno prostačke televizijske programe i serije, gajeći sliku manijački brižnog neandertalca.

*****

Nauka slikovitosti, i u čijim je rukama ideologija zemlje

U svim vremenima ideologije država su se stvarale uz pomoć mehanizama uticaja na ljudsko društvo kroz slike, kroz skrivena drevna znanja nauke slikovitosti. Neki od ljudi nauke mogu nas opomenuti kako, tobože, takva nauka ne postoji. Ona postoji. I njeno postojanje se iskazuje ne htenjem naučnika, već samom suštinom čovekovom. Čovek je tako sazdan - on misli, a misli stvaraju sliku.

U poslednje vreme postojanje nauke slikovitosti često povezuju sa Drevnim Egiptom. Istoriji su poznate činjenice: uz pomoć žrecima stvaranih slika, oslobađale su se države ili otimala vlast nad čitavim narodima.

Sličnim znanjima su pokušavale da ovladaju specijalne službe hitlerovske Nemačke. U sovjetskom periodu – trinaesto specijalno odeljenje KGB-a.

Sadašnji politički tehnolozi Zapada, a sad već i naši, intuitivno koriste elemente te nauke. Otud i izrazi: »stvoriti imidž«, »slika života«, »slika mentaliteta«, »slika kandidata«.

Za političke tehnologe nije bitno kakvi su unutarjni porivi kandidata, kakav je čovek, da li je dobar stručnjak. Za novac i uz pomoć sredstava masovnih komunikacija, politički tehnolozi uobličavaju sliku

koja se mora dopasti narodu. I glasaju ljudi na izborima ne toliko za čoveka, koliko za sliku stvorenu političkim tehnolozima. Još malo će vremena proći, i glasaćemo za gumenog deputata i predsednika od kaučuka.

Najveće majstorstvo političkih tehnologa najvišeg ranga jeste uobličavanje slika država i celih naroda.

Kroz mnogovekovnu istoriju ljudskog roda, mnoštvo je primera upravljanja državom uz pomoć slika. Kao najizrazitiji primer rada političkih tehnologa visokog ranga, »savremenih žreca«, savremenom čoveku mogu da posluže zbivanja koja su se događala sa našom zemljom i njenim narodima u poslednjem stoleću.

Raspao se Sovjetski Savez – jedna od najmoćnijih imperija na svetu. Ali, šta je prethodilo stvaranju SSSR-a i kasnijem njegovom raspadu?

Pre formiranja SSSR-a bila je stvorena privlačna slika buduće socijalističke, a zatim i komunističke države. Spahije i fabrikanti su počeli da se predstavljaju kao krvopije radnog naroda. Još je vladao u Rusiji car. Monarhija se činila nesalomiva. Ali je u isto vreme već delovala slika koja je privlačila svoje sledbenike, i oni su pronalazili sve moguće načine za uništenje monarhije i stvaranje nove države. Po novoj slici.

Raspadu SSSR-a takođe je prethodilo stvaranje slike SSSR-a kao totalitarne države i svestrano se razmatrala potreba za stvaranjem nove – srećne, slobodne i demokratske države zapadnog tipa. Vlada i lideri države počeli su da se prikazuju u ulozi krvožednih ugnjetača slobode i naroda. Socijalističko uređenje je – neprihvatljivo i u čorsokaku. Likovi komunista, stvoreni režiserima, glumcima i slikarima na kojima su se vaspitavala pokoljenja, odgurnuti su u stranu. A šta umesto toga?

Nastali vakuum počele su da ispunjavaju slike uspešnih poslovnih ljudi, kriminalaca, prostitutki, holivudskih lepotica. Mladež nastoji da ih podražava u navikama i načinu života. Merilo sreće i blagostanja bezuslovno postaje materijalno bogatstvo. Ko je i kako do njega došao – to se ne računa i niko se ne okrivljuje. Celom narodu je objavljena preka potreba stvaranja razvijene demokratske države, ali su se pri tom prećutkivali nesavladivi problemi, postojeći u inostranstvu: narkomanija, užasna korupcija, katastrofalno stanje ekologije, psihičke depresije, pad nataliteta i mnogo čega drugog.

Žene odbijaju da rađaju kada ne vide budućnost za svoju decu.

Narodi demokratskih zemalja ne vide blistavu budućnost, ali je savremenim žrecima neophodno da predstave demokratiju u vidu jedino prihvatljivog uređenja za ljudsko društvo. Zašto? Zato što je u uslovima sadašnje demokratije najlakše upravljati. Lakše od svega je sakriti se iza slobode govora, slobode biznisa, slobode izbora i podmetati narodu rog za sveću. I radi se to ne slučajno, već sa određenim ciljem, sa predumišljajem. Prema kojoj slici osećate simpatiju, takvi ćete i postati. Tim političkim tehnolozima je dobro znano šta će se nadalje dešavati sa

celim narodom. Ustanoviti inicijatore kataklizme koja se dešava u Rusiji, nije teško uopšte. Dovoljno je obratiti pažnju kuda stalno otiču dragocena ljudska i materijalna bogatstva.

Posle revolucije 1917. godine, ogromna lavina emigracije iz Rusije odnela je na Zapad veliki kapital, istorijske vrednosti i tradiciju, a najvažnije je - ljudsko blago.

Posle raspada Sovjetske imperije i reforme, privlačna slika uspešnih civilizovanih zemalja odnela je i nastavlja da odnosi naša materijalna i intelektualna bogatstva.

Ali najtužnije je – sadašnja slika, uobličena za našu državu, pozvana je da uništi zemlju i narode koji žive u njoj. Za to upšte nije potrebna vojna intervencija. Deluje sila mnogo veća od materijalnog oružja. Dejstvuje slika. Stvoren je plan koji bi već danas mogli da definišu analitičari. On je vrlo jednostavan. Pokušajmo da promislamo.

Šta mi sada gradimo? Kuda idemo? Politički tehnolozi govore: »Mi izgrađujemo razvijenu demokratsku državu zapadnog tipa. Dakle, kada je izgradimo, svi ćemo biti bogati i srećni«. »Ali – razumno primećuju milioni građana – ako na zemlji već postoje razvijene, demokratske i srećne države, nije li jednostavnije da iz ovih stopa odemo tamo?«. I otišli su milioni ljudi u Nemačku, Izrael, Ameriku, i nastavljaju da odlaze, isporučujući tim zemljama intelektualni i materijalni kapital. I - postaju tamo robovi. Slika dejstvuje!

A šta da rade oni što su ostali u Rusiji?

»Da izgrađuju demokratsku državu i postanu bogati« - kaže slika. Ali - šta za tu izgradnju treba da uradi službenik Državne automobilske inspekcije? Prodavac u radnji? Činovnik iz administracije? Mnogima nije jasno: kako postati bogat primajući platu od tri do pet hiljada rubalja? A mnogi su već, na neki način, bili vešti - voze skupe automobile, grade raskošne vile, posećuju skupa letovališta. Nekako su uspeli...

I počinje da smišlja lukavstva cela zemlja. Prodavci i kupci, seljaci i činovnici, oficiri i vojnici, učitelji i studenti. A oni, koji poznaju nauku slikovitosti, podsmevaju se ovakvim naporima: »Hajde, krenite u hajku na vampire, i onda ćete stvarati službu bezbednosti unutar službe bezbednosti«. Mi se borimo ne sa uzrocima, već sa posledicama. Slika je već odradila svoje. Ona je u stanju da se nesmetano uvuče u umove političara i generala, činovnika visokog ranga i običnih ljudi. Za nju – sliku, ne postoje pogranične straže, zatvorena vrata kabineta. Ona će odvući rusku devojkicu iz zabitog sela u prekomorsku zemlju, primamivši je tobožnjim srećnim životom, i primoraće je onda da se bavi prostitucijom na Kipru, u Izraelu ili Njujorku. Radi tog, takozvanog srećnog života, prisiliće činovnika da uzima mito, a milicionera – da uđe u sporazum sa kriminalcem. Ona – slika – golema je energija. A naši političari stalno ponavljaju i ponavljaju, učvršćujući pogubnu za zemlju sliku: »razvijene demokratske zemlje«, »civilizovani Zapad« !

Ljudi uviđaju: sa zemljom se događa nešto vrlo loše, te se zato odnose sa razumevanjem kada Vi, Vladimire Vladimiroviću, nastojite da

zavedete red. Samo, kako da to uradite? Samo ojačavanje vertikale vlasti nedovoljno je. Vi ste učvrstili vertikalu vlasti, ali samim tim Vi učvršćujete ne samo svoju vlast, već i vlast slika.

Hiljade činovnika je dobilo veću vlast, ali... Obrevši se pod uticajem slike, oni, ne shvatajući to, delovaće po volji slike. Na volju onome, ko ju je stvorio. A tvorci slike su već završili posao, sudbina Rusije je unapred odlučena. Njihovo delanje je postalo razulareno, otvoreno i krajnje bezočno. Radi učvršćenja svoje vlasti, podržavajući imidž poguban za zemlju, u Rusiju su poslali posebno obučeni stručnjaci. Zvanično izjavljujem da na teritoriji Rusije dejstvuju specijalno obučeni ljudi u čiji zadatak ulazi praćenje, i u slučaju potrebe - ispravljanje ideoloških komponenti države. Vama je to, mislim, takođe poznato.

Hajde da razmislimo: zašto je poslednjih godina u umetničkoj literaturi, na filmu i televiziji naše zemlje tako malo pozitivnih slika? Slika, kadrih da privuku ljude i da ih povuku za sobom, koje bi im pomogle da stvaraju lepšu budućnost za svoju decu. Mi to još pamtimo i živimo sa tim slikama, a naša deca?

Nas ubeđuju da to traži većina: svi ljudi žele da vide samo holivudske lepotice, teme o obračunima kriminalaca, informacije o krvavim događajima. Laž! Neće to ljudi! Nama kažu: ako nećeš – nemoj gledati, ne sviđa ti se – nemoj slušati. Vele – to je sloboda izbora. Nije baš tako. Bolje reći, uopšte nije tako. Izbora u stvari nema! Ni kod dece, ni kod odraslih, a tim pre izbor nemaju ni starci. I ako ne budeš u životu tvrd, ciničan i bezdušan čovek – put ka slikovito opisanoj sreći i blagostanju ti je zatvoren. A drugog puta nema. Zar nije tako oko Vas? Ili oko nas? Sva ta raskalašna orgija nameće se stručno. Već su odavno prestali da rade svi skriveni mehanizmi izbora. Pesnici, pedagozi-novatori, režiseri i pisci koji su se usudili da stvaraju pozitivne slike Rusije, žestoko se proganjaju. Za njih je naprosto sve zatvoreno.

»Rade to, između ostalog, i pod vidom borbe sa sektaštvom - zapadne stručne službe«. Ovakve izjave se mogu čuti iz usta ne samo oficira ruskih specijalnih službi, već i iz usta društvenih i političkih javnih radnika, viših činovnika administracije Predsednika Ruske Federacije – Vaše administracije. Tako je, na primer, zamenik šefa administracije, Surkov, u svom intervjuu jednim novinama rekao:

»Protiv Rusije se vodi tajni rat onih krugova iz Amerike, Evrope i Istoka koji proučavaju našu zemlju kao mogućeg protivnika. Oni smatraju svojom zaslugom, skoro bez prolivene kapi krvi, kolaps Sovjetskog Saveza, i pokušavaju da pojačaju uspeh. Njihov cilj je – uništavanje Rusije i popunjavanje njenog ogromnog prostranstva mnogobrojnim nesposobnim za rad, tobože državnim formacijama«.

Slične tvrdnje su potpuno logične, zbog toga što snage koje su uništile SSSR postoje i dalje, i potpuno je prirodno da se, pobedivši na određenoj etapi, neće smiriti već će neizostavno nastaviti uspešne napade.

Ovde je osobito važno ne samo utvrđivanje činjenica, već shvatanje mehanizma preko kog se vrši razarajuće delovanje.

Mi već znamo: raspad SSSR-a se dogodio ne pod pritiskom oružane intervencije, već zbog ideološkog obrađivanja stanovništva. Ideologija – eto glavnog mehanizma uz čiju je pomoć moguće uništiti ili ojačati bilo koju državu. A bilo koja ideologija može uticati na mase, ako postoji dobro razrađen i vođen način delovanja. Ideologija postoji, ali nije naša: kroz nju rade ne naše slike. A kud se dedoše naše? Mi smo ih uništili!

U SSSR-u, pored ideoloških instituta i centara za vršenje prenosa, ideoloških ogranaka CK KPSS i Ministarstva kulture, novinara, postojala je i ogromna mreža, u koju su bili uključeni dvorci i domovi kulture, rejonski i seoski klubovi.

Ove ustanove su omogućavale milionima mladih sugrađana da se besplatno bave u amaterskim društvima umetničkim delovanjem. U njima su se držala predavanja, održavali sastanci. Uvodila se u mase i objašnjavala, od države prihvaćena ideologija.

Na početku perestrojke, kada je zamenjena ideologija, mreža tih ustanova je likvidirana ukidanjem finansiranja.

Teško je i zamisliti da bi šofer automobila na auto putu, uvidevši iznenada da ide u pogrešnom smeru, umesto da okrene i pođe u potrebnom smeru, počeo da rastavlja svoj automobil na delove. A upravo to se desilo u zemlji. Kada je društvo odlučilo (ne bez pomoći određenih snaga, naravno) da ne idemo kuda treba, umesto da okrenemo i iskoristimo već postojeći mehanizam, mi smo ga jednostavno bez ustezanja uništili. A šta smo dobili u zamenu?

Osnovni zadatak u duhovnom vaspitavanju stanovništva, pre svega mladeži, trebalo je da bude poveren Ruskoj Pravoslavnoj Crkvi. Međutim, sve je više dokaza da treba vaspitavati pre svega veći deo samog sveštenstva.

Ruska Pravoslavna Crkva, kao institucija duhovnosti, tragično nije opravdala u nju polagane nade. Zašto? Naprosto - za svega nekoliko godina, koristeći državnu podršku, moguće je otvoriti dvadeset hiljada crkava, dok su za vaspitavanje dvadeset hiljada visoko duhovnih sveštenika, istinski kadrih da obodre i vaspitaju ljude, potrebna stoleća i određeni uslovi.

Ali ne takvi uslovi u kojima država šakom i kapom deli privilegije i finansijska sredstva - što samo navodi na zlo, privlačeći zaverenike i probisvete. U takvim okolnostima izvlače korist ne duhovni, istinski pastiri, već oni koji su prepredeniji i bliže finansijskim jaslama. Pobeđuje ne ona parohija kojoj je na čelu visoko duhovni iguman, već ona u kojoj je neko umeo da dobije više novca.

Jer, proces privlačenja parohijana i uzdizanje njihove duhovnosti – dugotrajan je i nastavlja se godinama. Te tako, kрпи sebi sveštenu mantiju seoski sveštenik, pošto nije u stanju da kupi novu, dok se u isto vreme drugi vozi u skupim stranim kolima.

O gramzivosti i srebroљubivosti koje su već zahvatile sveštenike Ruske Pravoslavne Crkve, govori i Presvetli Patrijarh Moskovski i cele Rusije, Aleksej II. 15. decembra 2004. godine, u sali crkvenih sabora Katedrale sabornog hrama Hrista Spasitelja, na godišnjem zasedanju Eparhijskog sabora grada Moskve, rekao je:

»Danas smo prisiljeni da ispitamo niz negativnih pojava. To su: sveukupna statičnost crkvenog života, pomanjkanje dinamike u parohijskom životu, mala posećenost bogosluženja u hramovima, odsustvo religioznih interesovanja kod mladog pokoljenja.

Uznemirujući znaci odumiranja pravoslavne svesti, snižavanje duhovnosti i duhovno slepilo, ispoljavaju se u sve većoj komercijalizaciji mnogih strana parohijskog života... Materijalna zainteresovanost je sve češće na prvom mestu, potiskujući i ubijajući sve živo i duhovno. Neretko hramovi, nalik na trgovačke firme, trguju »crkvenim uslugama«.

Ništa tako ne udaljava ljude od vere, kao koristoljublje sveštenika i služitelja hramova. Nije bez osnova što se srebroљublje naziva gnusnom, ubistvenom strašću i adskim grehom, i jednako je verolomstvu u odnosu na Boga«.

Patrijarh je zabranio da se naplaćuju obavljanja crkvenih svetodejstava – obredi pričešća, venčanja, poslednja pomast i opela – i da se trguje »uslugama« Crkve. Ali, pokoravaju li se sveštenici zabrani, kako je naložio najviši crkveni jerarh, ako su već prekršili najuzvišenije – zapovesti Božije?

*****

Ruska Pravoslavna Crkva, ruska li je?

Uza sve to, na Rusku Pravoslavnu Crkvu izvršile su možda najjači pogubni uticaj zapadne specijalne službe. I to se moglo predvideti, razume se, da je nekome bilo stavljeno u zadatak da to očekuje. Mi shvatamo: promenama u našoj zemlji uvek prethodi ideološka obrada. Da li su odseci zapadnih specijalnih službi, koji su odgovorni za promene u Rusiji potrebne njihovim gazdama, mogli da zanemare tako važnu instituciju kao što je Ruska Pravoslavna Crkva? Svakako da ne! Inače njihov rad ne bi bio profesionalan. Tim pre što su im okolnosti za ideološke diverzije išle na ruku, više nego povoljno. Obuzete unutašnjom reorganizacijom, naše službe su, blago rečeno, bile zauzete unutrašnjim previranjima i čišćenjima koja se, mislim, i dan danas nastavljaju.

Nemoguće je proceniti sve operacije zapadnih specijalnih službi, sprovedene u svim strukturama Ruske Pravoslavne Crkve. Ali je jedna od njih imala velikog odjeka u društvu. Njene pogubne posledice osetili su i osećaju i dalje milioni Rusa, uključujući i sveštenike Crkve.

Ovde se misli na strukturu, osnovanu pod krovom Ruske Pravoslavne Crkve, koja je prikačila etikete, kako svetskim, tako i religioznim organizacijama Rusije, izazivajući kod njih mržnju prema Ruskoj Pravoslavnoj Crkvi.

»Sektoborci« su dejstvovali u ime Crkve i čak, kako oni izveštavaju, uz blagoslov Patrijarha Alekseja II. Kao odgovor na njihovo delovanje, ljudi koji su se ranije odnosili prema Crkvi čestito, ili su čak posećivali crkve budući da su kršteni, naprosto su počeli da skidaju svoje krstiče sa vratova.

Još jedna podmuklost »sektoboraca«: baveći se razobličavanjem njima izmišljenih »sekti«, oni su faktički kritikovali i ismejavali Rusku Pravoslavnu Crkvu.

Na taj način je Crkvi zadat ozbiljan udarac.

Kasnije su odlučili da rukovode i najvišim organima državne vlasti Ruske Federacije.

Prihvativši dušom i srcem ideju prekrasne budućnosti Rusije prikazane u mojim knjigama, ljudi iz raznih regiona Rusije su se obraćali, i nastavljaju da se obraćaju lokalnim administracijama, sa zahtevima da se njihovim porodicama dodele parcele radi stvaranja zavičajnih imanja.

I izvanredno je: prvi put ljudi mole ne privilegije, ne »dodatke«, već neveliki delić prirode svoje zemlje, na kom će sami stvoriti sebi uslove za istinski život, a ne za puko preživljavanje.

Moglo bi se pomisliti da u narodu nastali poriv, može biti samo pozdravljen, i da taj zanos nije trenutan. Poslednje četiri godine svedoče o tome da je želja tih ljudi promišljena i neprolazna. Ideja zahvata razne slojeve stanovništva: učenike, naučnike, preduzetnike, učitelje, doktore i penzionere, vojnike i političare, slikare, pesnike i pisce. Među njima su i akademici, i gubernatori, i žene predsednika bivših sovjetskih republika.

Uz pomoć tih ljudi mogla bi se rešiti mnoga socijalno-ekonomska pitanja u zemlji, brzo izmeniti demografsko stanje, problemi prehrambene bezbednosti, zaposlenosti stanovništva i zdravlja nacije. A najvažnije je – osloniti se na ogromnu snagu naroda, koji, stvarajući svoje prostranstvo, učvršćuje zemlju koju voli i državu koja mu je pružila takvu mogućnost.

Ali, očigledno se nekome uopšte nisu dopale iznikle u ruskom narodu pozitivne težnje.

*****

Okupatori na delu

U izvršne organe vlasti RF, pa čak i u opštinske i gradske uprave, stigla je direktiva da se čitaoci mojih knjiga smatraju sektašima i

teroristima, te prema tome – treba se suprotstaviti bilo kakvim njihovim poduhvatima, a posebno onim ljudima koji hoće da izgrade svoje zavičajno imanje u seoskim oblastima.

Javnim glasilima je stigla instrukcija, do pretnje otpuštanja novinara - ne iznositi ništa o tim poduhvatima. A ako se čak i spomene, onda samo kao o »zabludelim«, koji pozivaju sve u šume, nazad u prošlost.

Radnike kulturnih ustanova – sprečavati u preduzimanju koraka vezanih za knjige i ideje, u njima izloženim.

Od čitalaca pristizuća obaveštenja, jasno svedoče o tome da na teritoriji naše zemlje deluje neka zajednica, koja ima svoje agente u državnim i crkvenim strukturama i sprovodi svoju destruktivnu politiku.

Ovo nije samo moja tvrdnja. O tome govore i profesionalni analitičari, koji su se upoznali sa prikupljenim materijalima.

Pojavio se čak i termin: »kult Anastasije«. A šta ili ko se podrazumeva pod tim rečima? Ja – kao pisac? Moja knjiga pod nazivom »Anastasija«? Junakinja knjige po imenu Anastasija? Milioni čitalaca knjiga? Ili njihovo nastojanje da ovaploste ideju Anastasijinu o predivnoj i u blagostanju živećoj Rusiji? Proizlazi - svi i sve istovremeno.

Tužno je posmatrati kako strani, tako i kod kuće odgajani đakoni, ni u kom slučaju hrišćanske vere, okupiravši Pravoslavnu Crkvu, utiču na činovnike državnog aparata. Hrišćanstvo je za njih samo zgodno pokriće. Po njihovom delovanju više je nego očigledno da su daleko od hrišćanskog morala. Njihove metode su stare. Istim takvim metodama laži i nasilja, uništavala se kultura Drevne Rusi i ukorenjivala narodu tuđa ideologija. Pisao sam o tome u svojim knjigama. Odmah su počeli da me optužuju za paganstvo. Ma, šta je to optužba za paganstvo? To nije ništa drugo nego optužba: želiš da znaš istoriju svoje zemlje, kulturu svojih praroditelja.

Ipak, ima i izuzetno radosnih, ohrabrujućih događaja. Život sve češće stvara okolnosti u kojima se njihova rđava dela bukvalno osvetljavaju nevidljivim zrakom. A on ih dovodi, može se reći, u smešan položaj. Procenite sami.

»ZAVIČAJNA KNJIGA«

i

»PORODIČNA HRONIKA«

2002. godine izdavačka kuća »Dilja« izdaje narednu knjigu iz serije »Zvoneći kedri Rusije« pod nazivom »Zavičajna knjiga«, u kojoj se saopštava: »Našoj izdavačkoj kući je postala bliska i razumljiva ideja o »Naslednoj knjizi«. Puštajući »Zavičajnu knjigu« u štampu, odlučili smo da hitno počnemo pripreme za izdavanje »Nasledne knjige« - za vođenje ličnog porodičnog letopisa«. Ubrzo posle izdavačke kuće »Dilja«, 2003. godine, izdavačka kuća »Ruski Dom« izdaje knjigu pod nazivom »Porodična hronika«, čiji je jedan od sastavljača arhimandrit Tihon Ševkunov.

Sa rečima preporuke, na početku knjige su istupili Predsednik Rusije V.V.Putin i Patrijarh Moskovski i cele Rusije Aleksej II.

»Porodična hronika – nije prosto priča o nekoliko ljudskih sudbina ili čak i celom rodu. To je povest cele države. Sudbina Rusije – to je istorija porodica koje po redu prelaze iz pokoljenja u pokoljenje.

Takva znanja su neophodna da bi svaki građanin Rusije spoznao svoje korene, svoju pripadnost i učešće u istoriji naše velike Domovine«.

Predsednik Rusije V.V.Putin

»Atmosfera porodice, domaćeg ognjišta, međusobnih odnosa sa najbližima, uspomena na svoje pretke i sećanje potomaka – sve to ima ogroman značaj za moralno jačanje ličnosti, što znači - i države. Nije slučajno da se u mnogim narodima kaže da ljubav prema Domovini počinje od porodice«.

Patrijarh Moskovski i cele Rusije
Aleksej II

Prva je obelodanila ovu ideju Anastasija:

»Vrlo malo dana će proći, i stvaraće naslednu knjigu, svojom rukom stranice ispunjavajući, milioni očeva i majki. Biće ih mnoštvo golemo – knjiga rodoslovnih. I u svakoj – Istina, izviruća iz srca, za decu svoju. Lukavstava u knjigama tim neće biti. Pred njima će istorijska laž pasti«.

Anastasija

Nećemo ulaziti u pojedinosti, kako je i zahvaljujući kome izdavačka kuća »Ruski Dom« sledila izdavaštvo kuće »Dilja«. Važno je ostvarenje same ideje. Sad vidimo: ideja je podržana od Predsednika Rusije, Patrijarha i Predsednika Državne Dume koji je »Porodičnu hroniku« uručivao učenicima na Dan znanja.

I šta sad da rade bedni klevetnici? Da priključe u sektaše i Predsednika, i Patrijarha i Predsednika Dume? A usput i bivšeg Predsednika Ukrajine koji je potpisao ukaz o »Seljačkom domaćinstvu«, saglasno kom se Ukrajinacima ustupa ne po jedan, već po dva hektara!

Pa još i gubernatora Ajackova, koji je rekao u intervjuu nacionalnoj televiziji o anastasijevcima: »U njima je budućnost zemlje«, i predložio svojim činovnicima da uzmu zemlju i izgrađuju svoja zavičajna imanja.

I gubernatora Kemerovske oblasti, Tuljejeva, koji dodeljuje zemlju za naseljavanje.

I Vrhovnog muftiju Rusije Talgata Tadžudina, koji je na pitanje dopisnika studija »Stvaranje«: »Kakav je Vaš odnos prema seriji knjiga »Zvoneći kedri Rusije?« - odgovorio:

»Volim te knjige. Čitam ih i mnogo toga iz njih za sebe izvlačim. Osećam da čitajući te knjige, čovek učvršćuje svoju veru u Boga. Jer, vera u Boga ima potrebu za svakodnevnim preispitivanjem. A za to ne treba samo oči da budu otvorene, već što je mnogo važnije – srce mora biti otvoreno. Srce je zato i dato – da se voli, a knjige Vladimira Nikolajeviča Megrea pomažu da se voli Bog. Megre donosi tu Istinu do ljudi kroz reči Anastasijine. Moguće da za teologe postoje neka sporna pitanja, možda će neko reći da sve to zvuči kao hipoteza, ali vera u Boga, i još više – Ljubav prema Bogu – najpre se sakuplja zrnice po zrnice, a potom postaje bezmerna. I čovek i pre odlaska na drugi svet, još na ovom svetu postaje srećan. A knjige »Zvoneći kedri Rusije« pomažu nam u tome«.

A pre ovih zbivanja, očito pod pritiskom intriga i zastrašivanja - sve tih istih »sektoboraca«, jedan od pravoslavnih arhiepiskopa je (neću ga imenovati, da ga ne uvedem u istoriju) potpisao pismo, u kome je pretio da će isključiti iz crkve sve koji budu čitali i rasprostranjivali knjige iz serije »Zvoneći kedri Rusije«.

Tako je arhiepiskop »izopštio« iz Crkve i samog Patrijarha, koji je podržao ideju o stvaranju »Porodične hronike« i koji je, zajedno sa Predsednikom, potpisao svoje obraćanje. Pretpostavimo da Patrijarh moje knjige u rukama nije ni držao, to uopšte nije važno, jer u knjigama nije papir sa štampanim slovima važan, već ideje u njima izložene. Jedna od ideja je podržana, i ubeđen sam da će uskoro na državnom nivou biti podržane i ostale. A zasad...

Možda je vreme da se obrati pažnja organima za zaštitu prava građana i države – ko su u stvari ti takozvani »sektoborci«, kojim metodama i intrigama oni dejstvuju, tako udobno se smestivši pod svodove Ruske Pravoslavne Crkve? Jasno je da ni u kom slučaju nisu

tamo zbog molitvi! Raspaljivanje međuverske netrpeljivosti, diskreditacija organa državne vlasti – to je ono čime se oni bave.

Glupo je čak i pretpostaviti da bi se neka grupa »sektoboraca« silno uzrujavala zbog mog vlastitog duhovnog formiranja. Njihovo činjenje jasno svedoči o tome da oni izvršavaju naručeni posao – da se ne dozvoli da u Rusiji dođe do bilo kakvih pozitivnih promena. Njihov ideološko diverzantski rad očevidno se razotkriva i na sledećem primeru.

*****

Jevrejsko pitanje

U poslednje vreme se opet, već po ko zna koji put u poslednjem milenijumu, raspaljuju strasti po jevrejskom pitanju.

Sve češće se govori o jačanju ekstremističkih raspoloženja u Evropi i Rusiji, između ostalog i protiv Jevreja. Kongres jevrejskih zajednica koji se odvijao u Evropi, povezo je to stanje sa porastom muslimanskog stanovništva u evropskim zemljama, a ono je, tobože, agresivno raspoloženo prema Jevrejima. Ali, mnoštvo opipljivih istorijskih primera svedoči o tome da se agresivnost može podstaći. A to se sad čini vrlo energično u određenim krugovima. Provokatori se mogu nalaziti i među samim Jevrejima.

Stiče se utisak da je primljena porudžbina za organizaciju pogroma. Jevrejski pogromi nekome vrlo odgovaraju, misli se na materijalnu korist, između ostalog. Ekstremističkim organizacijama pogromi materijalnu korist ne mogu doneti, pre će biti da im nanose samo štetu. Ali zato zemlje u koje, spašavajući se od pogroma, nahrupi deo jevrejske finansijske oligarhije zajedno sa svojim kapitalom kako bi ozakonili svoje mnogomilijardne prihode i dobili međunarodnu nepovredivost – imaju ogromnu korist.

I zarad svoje dobiti, spremni su da izlože udaru obične, i ni u čemu krive Jevreje koji žive na teritoriji Rusije. Tako je bilo ne jednom kroz istoriju napaćenog jevrejskog naroda.

Zašto je nužan pogrom? Logika je jednostavna. U društvu raste nezadovoljstvo zbog oligarha i finansijskih mahera. Po zvaničnim statističkim podacima, oko 70% stanovništva zemlje smatra da ih treba po hitnom postupku ekonomski likvidirati i suditi im. Predsednik, Vlada, javno Tužilaštvo Rusije, oslanjajući se na zakon, pokušavaju da sprovedu istragu o delatnostima niza oligarha. Deklarisali su se za borbu protiv korupcije i da, u svakom slučaju u naredne četiri godine, oligarsi mogu da izgube svoje kapitale. U takvim okolnostima oni, prirodno, nastoje da napuste Rusiju. Ali, imaju problem kako da legalizuju na Zapad preneti kapital. Najsigurniji način je – podstaći takav pogrom da se potrese cela svetska zajednica. Posle je sve lako. Našavši se u vreme pogroma u nekoj

od zapadnih zemalja, finansijski magnati se proglašavaju političkim izbeglicama i, prirodno, dobijaju politički azil i legalizaciju kapitala, sačuvavši, makar i delimično, kontrolu nad resursima i fabrikama, preko svojih zamenika ili ovlašćenih lica.

Ovde je neophodno obratiti se svim Rusima i u prvom redu organizacijama koje sebe smatraju patriotskim. Ni u kom slučaju ne podležite provokaciji i ne zatvarajte oči pred razaranjem sinagoga. Uvalićete se u dobro razrađen scenario koji niste vi stvorili.

Ne smeju se optuživati svi Jevreji za smutnje i rđava dela. Među Jevrejima, kao i među Belorusima, Ukrajincima, Rusima, postoje razni ljudi. Kao dokaz, reći ću sledeće: istupajući na konferenciji čitalaca u Kazanu gde su prisustvovali ljudi raznih nacionalnosti, uključujući i mnogo muslimana, pročitao sam glavu iz knjige jevrejskog pisca i pesnika Jefima Kušnera: »Revolucija bez krvi«. Pre nego što ću je pročitati, rekao sam da je to jevrejski pisac koji živi u Izraelu, ali piše o Rusiji, njenoj budućnosti. Pročitao sam poglavlje, a kada sam završio, salom se prolomio aplauz.

Muslimani su aplaudirali jevrejskom piscu i pesniku.

Kako i zašto se to dogodilo? Zašto su muslimani koji se smatraju agresivnim, iskreno aplaudirali jevrejskom piscu?

Pa zato što on u svojoj knjizi govori o predivnoj budućnosti Rusije, povezujući je sa idejama izloženim u knjigama »Zvoneći kedri Rusije«. Poziva ruske vlasti da usvoje programe, utemeljene na tim idejama.

Odmah ću reći, on nije jedini Jevrejin koji prihvata i podržava Anastasijino poimanje, izloženo u knjigama.

U Izraelu postoji klub koji čine čitaoci knjiga o Sibirki Anastasiji. Izraelci pišu pesme na ruskom jeziku i ivritu* o junacima knjiga serije »Zvoneći kedri Rusije«. Sve u svemu, stičem utisak da će na čelo pokreta za ovaploćenje tih ideja, na kraju krajeva stati Jevreji, i da će povesti za sobom narode mnogih država.

U svakom slučaju, obavešten sam o tome da su upravo u Izraelu već izdvojena ne mala sredstva za izgradnju čistih ekoloških naselja. »Oh, prepredenjadi su oni. Preotimaju rusku ideju« - reći će neki posle.

Ma ne otimaju oni ništa, već spašavaju. Hajde, recite molim vas, ko sprečava ruske vlasti da ostvare u knjigama izložene ideje? Jer, upravo su se njima obraćali i obraćaju, evo već skoro pet godina, zajedničkim i pojedinačnim pismima Rusi iz bližeg i daljeg inostranstva.

Dolazimo u komičan položaj. Niz analitičara potvrđuje pojavu nacionalne ideje u ruskom narodu, a ostvarivanje njeno će, po svemu sudeći, započeti u Izraelu. Ko je kriv?

I uopšte, rasprave o jevrejskom pitanju, barem one koje sam bio u prilici da pročitam na tu temu, izuzetno su primitivne. Skoro sve se

-----
*ivrit – modernizovan hebrejski jezik, službeni jezik u Izraelu; piše se aramejskim pismom – M. Vujaklija – »Leksikon stranih reči i izraza«

svode samo na obično utvrđivanje činjenica: »Jevreji su prigrabili novinarstvo raznih zemalja«; »Televizija je svuda odreda jevrejska«; »Većinu finansijskih tokova kontrolišu Jevreji«...

Sve je to nesumnjivo tako, uključujući i današnju Rusiju. Ali, to je samo utvrđivanje činjenica i ništa više od toga. Mnogo bi bilo interesantnije razjasniti: zašto je ovakvo stanje u različitim zemljama, uz postojanu zavist, evo, već mnogo stoleća?

Odmah ću reći sledeće: Jevreji su naprosto u obavezi to da čine, a mi smo dužni da im se potčinjavamo, pri tom, na zakonodavnom nivou.

Procenite sami: državna Duma Ruske Federacije je usvojila zakon, po kome se u našoj zemlji četiri religije smatraju osnovnim. Dve od njih su – hrišćanstvo i judaizam.

Iz poimanja hrišćanske religije sledi da je čovek-hrišćanin rob Božiji. Bogatstvo se ne odobrava. U Sankt-Peterburgu se sa prozora hotela u kom pišem ove redove, vidi ogromna pravoslavna saborna crkva Vladimirske Bogorodice, na čijoj fasadi je velikim zlatnim slovima ispisano: »Primi, Bogorodice, molitve roba tvog«.

Iz poimanja judaizma sledi da je čovek-Jevrejin izabranik Božiji, njemu pripadaju bogatstva, zemlje, zelenaštvo se podržava.

Svima je poznato kakav ogroman uticaj vrše religije na psihu, oblikovanje ličnosti i način života čovekov.

Tako, bićemo dosledni u logici svojih daljih razmišljanja. Najviši zakonodavni organ naše države prihvatio je te dve koncepcije, čime je odlučio - ko će biti rob, a ko vladar.

I hajde da više ne zavaravamo jedni druge, ako smo mi zakonu pokorni građani - saglasno zakonima usvojenim našom vlašću - prihvatimo kao apsolutno pripadajuću, vlast Jevreja nad nama.

Ponekog takvo stanje neće zadovoljiti. Neko će smatrati ovu tvrdnju apsurdnom. Ali hajde da ne zatvaramo oči pred životnom zbiljom: treba videti uzroke pojava, a ne da kukumavčimo srčuci tupavom istrajnošću posledice.

Ako se nekome ne sviđa nastalo stanje, hajde da zajedno tražimo izlaz iz njega.

Izlaz može biti ideja prihvaćena sa jednakim oduševljenjem i od strane muslimana, hrišćana, židova i predstavnika drugih konfesija.

Takva ideja postoji. Ona će popraviti stanje, u njoj je budućnost. Opipljive činjenice i životne situacije svedoče o tome.

*****

Hajde da stvaramo

Predsednik Ruske Federacije, u Poslanici Saveznoj skupštini postavio je zadatak da se za deset godina udvostruči unutrašnji bruto

proizvod. Pa šta da se radi, zadatak kao zadatak. Treba preduzeti mere za njegovo ostvarenje. I u prvom redu ushititi narod, pošto upravo on mora da odradi udvostručenje pokazatelja bruto proizvoda. A šta se dogodilo pošto je vrhovni funkcioner sadašnje države dao taj zadatak?

Počeli su da se događaju neverovatni događaji.

Umesto da se bar pokuša ispunjenje postavljenog zadatka, jedni funkcioneri su počeli da pričaju o nerealnosti njegovog ispunjenja, dok su ostali govorili da bi ga ipak trebalo ostvariti. I tačka! Više ništa. Na te razgovore se traćilo vreme: kao rezultat, 2004. godina se završila jedno – rast bruto proizvoda bio je svega 6,4%.

Sve vreme od trenutka postavljanja zadatka, o njemu se govorilo u štampi sa vrlo zanimljivim podtekstom: »ostvariv – neostvariv«, i nadalje nikakvog, čak ni pokušaja ostvarenja.

Ova okolnost i pokazuje: u Rusiji je došlo do potpunog kolapsa vlasti. I šta god da radiš, ako hoćeš – biraj, ako hoćeš – postavljalj činovnike – naređenja se pod raznoraznim izgovorima ispunjavati neće.

Zamislite ovu okolnost: glavnokomandujući naređuje: »pripremite se za napad«, a njegovi pomoćnici – generali i pukovnici – umesto da razrađuju plan napada, počinju da diskutuju: »moguć li je on ili ne?«. Kao rezultat, poraz je neminovan. Što se i dogodilo.

Ali, može biti da je zadatak postavljen Predsednikom zaista bio besmislen? Ne možemo o tome da sudimo dok ne pokušamo da razmotrimo. Ma, zaletecu se i reći: on je izvodiv!

Naslućujem nedoumicu čitalaca: kakve u ovome međusobne veze imaju Ruska Pravoslavna Crkva, »sektoborci«, zapadne tajne službe, i zadatak postavljen Predsednikom da se udvostruči bruto proizvod? Ne žurite. Uzajamna veza je više nego bliska.

Hajde da razmislimo: kome odgovara udvostručenje bruto proizvoda? Razume se, Rusiji. Kome ne odgovara? Naravno, Zapadu, koji posmatra Rusiju samo kao tržište svojih, ne uvek kvalitetnih proizvoda.

I zapadne specijalne službe su se, kao i uvek, pokazale na visini zadatka, »preskaćući« i činovnike i Predsednika Rusije. Izloživši ih podsmehu već na početnoj stepenici – postavljanju zadatka. Ipak, hajdemo po redu.

Da bi se udvostručio bruto proizvod u celosti, trebalo je tačno ukazati na grane privrede, one – u kojima je nužno znatno povećanje proizvodnje, kao i one – u kojima je povećanje nepoželjno. Na primer, ne treba povećavati proizvodnju vina, votke i duvanskih proizvoda: Rusija se i tako već davi u votki i guši u duvanskom dimu. Ne sme se udvostručiti proizvodnja oružja, izgradnja novih kazina, niti dozvoliti udvostručavanje oticanja sirovinskih resursa.

Ako je tako, onda se ostalim granama privrede stavlja u zadatak ne dvostruka, već trostruka ili četverostruka proizvodnja. Te grane nisu ni označene ni na koji način, te prema tome, zadaci im nisu čak ni postavljeni!

Zašto postavljati zadatke, pomisliće neko, kad se spor vodi oko toga može li se udvostručiti proizvodnja? A sad iznebuha – četverostruko više? Učtetvorostručiti je nemoguće!

A ja kažem, moguće je! Moguće je čak i bez dodatnih investicija.

Hajde da, na primer, uzmemo seosko domaćinstvo čija se proizvodnja smanjuje iz godine u godinu, i to već ugrožava nacionalnu bezbednost. O tome govore viđeni političari, deputati Državne Dume i neki vladini činovnici.

Ne govore badava: danas se u zemlju uvoze neke životne namirnice i do 40%. Takvo stanje dovodi u opasnost nacionalnu sigurnost. I... Šta nas čeka? Evo šta.

Do 2005. godine očekuje se smanjenje seoskog stanovništva za 25%, što će još više zaoštriti problem. A još tačnije, zemlja će biti dovedena u potpunu zavisnost kada Vlada, u zamenu za prehrambene proizvode, bude prinuđena da daje ne samo prirodne resurse, već i rakete - inače će je stanovništvo rastrgnuti!

Znači, neophodno je izmeniti položaj agrarno-industrijske celine: udvostručiti, utrostručiti obim proizvodnje. Međutim, postupak utrostručenja ne može biti ostvaren na uobičajeni način u kome se svi predlozi uglavnom svode na nužnost dodatnih subvencija. Niti je jasno kome bi trebale biti upućene te subvencije, ako radno sposobnog seoskog stanovništva ima sve manje i manje. A ukoliko je tako, nikakve najnovije tehnologije, niti savršena tehnika neće više pomoći, jer naprosto - više nema ko da radi.

Znači, prvostepeni zadatak je ustanovljen: neophodno je da se na selu pojave za rad sposobni ljudi. Milioni ljudi. Desetine miliona. I da pri tom s ljubavlju žele da dođu u dodir sa zemljom. A ako se oni ne pojave, o svemu drugom je potpuno besmisleno govoriti.

Međutim, za mnoge činovnike je pojava tih ljudi – ravna čudu. Oni u to čudo ne veruju, niti bi poverovali, čak iako se desilo.

Da, gospodo, čudo se dogodilo!

Zahvaljujući samo jednom čoveku – sibirskoj usamljenici Anastasiji.

Neka se neverovatnim, pa čak i nemogućim nekome učine njene reči, ali, one su delotvorne. One su probudile u srcima i Dušama ljudi polet neprolazni.

Desetine hiljada ljudi u raznim regionima zemlje pozelelo je da sredi svoj život u poljoprivrednom kraju. Da izgrade tamo svoja imanja i presele se tamo za stalno. Broj tih ljudi se povećava iz godine u godinu.

Oni stvaraju svoje regionalne društvene organizacije i zahtevaju: *DAJTE NAM ZEMLJU!* Mi smo spremni da se bavimo njom.

Ti ljudi su se udružili u sverusku društvenu organizaciju koja je utemeljena 5. juna 2004. godine na osnivačkoj skupštini u gradu Vladimiru. Taj sastanak je pokazao da se prvi put na postsovjetskom prostoru pojavila narodna snaga, kojoj nema ravne danas. Mesta u sali

nije bilo dovoljno, pošto je stiglo mnoštvo ljudi koji nisu bili delegati, već su želeli da barem čuju i doznaju šta se događa.

Skupština je odlučila da utemelji, i osnovala je narodni pokret »Zvoneći kedri Rusije«, čiji je osnovni zadatak podrška ideji zavičajnih imanja. Narodni pokret nije ni opozicija, ni vlast, ni partija. On, naprotiv, stupa u vezu sa svima govoreći: »Hajde da stvaramo«.

Nastao je narodni pokret koji ima tačno određen, jasan, narodu razumljiv i podržan od naroda program.

Šta može da dobije država Rusija pri ostvarenju samo jedne tačke iz tog programa? Spolja gledano, vrlo proste tačke, u kojoj se govori o jednom hektaru zemlje. U konačnom rezultatu zbiva se sledeće:

- * značajno poboljšanje ekološkog stanja;
- * obnavljanje plodnosti zemljišta;
- * rešenje pitanja zagarantovanog snabdevanja visokokvalitetnim proizvodima stanovništva zemlje;
- * znatno - dvostruko ili trostruko povećanje plata u svim sferama nacionalne ekonomije i bez inflacionog stanja;
- * munjevita promena nabolje demografske situacije; ozdravljenje i podmlađivanje stanovništva;
- * rešava se problem odbrambenih moći zemlje;
- * prekid oticanja kapitala iz zemlje, i obrnuto, njegov dotok u Rusiju; povratak intelektualnih resursa;
- * značajno smanjenje sledećih godina, a u bliskoj budućnosti i potpuno iskorenjivanje korupcije, kriminala i terorizma;
- * ujedinjavanje u jedan moćni savez svih zemalja iz bližeg okruženja, kao i zemalja bivšeg Varšavskog pakta – Poljske, Češke, Slovačke, Mađarske, Bugarske i svih Pribaltičkih država;
- * prekid naoružavanja i tesna saradnja Rusije, Amerike i istočnih muslimanskih država.

Nisam jedini koji je došao do ovih zaključaka, njih potvrđuju u svojim diplomskim radovima studenti (primer – diplomski rad budućeg pravnika Tatjane Borodine), o njima govore u svojim radovima naučnici (na primer – doktor ekonomskih nauka, deputat u tri saziva Zakonodavne skupštine, profesor Viktor Jakovljević Medikov).

Pišu u samostalnim izdanjima brošura profesionalni naučni istraživači i obični ljudi.

Nastojacu da navedem ovde kratka obrazloženja i dokaze po nekim tačkama.

Dakle, zamislimo: zemlja je pristupila ostvarenju predloženog Anastasijom programa.

Svakoj porodici koja želi, dodeljuje se besplatno na doživotno korišćenje po jedan hektar zemlje, s pravom prenosa po nasleđu, za izgradnju na njoj svog zavičajnog imanja. Proizvodnja ostvarena na imajnu, kao i sama zemlja, ne podležu nikakvim porezima.

Rezultat ovoga biće sledeće:

***značajno poboljšanje ekološkog stanja**

Kako se pokazalo u praksi, ljudi koji su već dobili zemlju za zavičajna imanja, prvo počinju da raseđuju: nekalemljeno divlje drveće, otprilike po 200 sadnica svaka porodica; grmlje, zelenu ogradu i bobičasto voće - oko 2000 komada i plodonosnih stabala voća - oko 50 komada.

Po mišljenju analitičara, prema minimalnim proračunima, u slučaju da se program prihvati na državnom nivou i uz pravilna tumačenja, porodica koje će hteti da stvaraju svoja zavičajna imanja u Rusiji će u prvoj etapi biti oko deset miliona.

A to znači da će već za godinu ili dve od početka primene programa, bez ikakvih dodatnih subvencija, biti posađeno 2 milijarde divlje rastućeg drveća, 20 milijardi sadnica grmlja, 500 miliona stabala voća. A to je tek početak procesa!

***obnavljanje plodnosti zemljišta**

Kako je poznato iz prakse, prvo što ljudi koji su dobili zemlju ne na kratkoročni zakup, već na doživotno korišćenje, jeste da odmah započnu rad na obnovi zemljišta. To se radi ne samo uz pomoć unosa organskog đubriva, već prirodnijim načinom - sejanjem prvih godina rastinja za pročišćenje zemlje.

***rešenje pitanja garantovanog snabdevanja visokokvalitetnim proizvodima stanovnika zemlje**

Prisetite se »borbe za prinose« u sovjetskom periodu. Prisetite se kako su studente, čak i čitava preduzeća odvozili na žetve u kolhoze i sovhoze. I ja sam učestvovao u ovakvim masovnim poduhvatima: plevio sam i vadio luk na poljima sovhoza blizu grada.

Međutim, izobilje kvalitetnih proizvoda u zemlji nismo mogli opaziti. Starija pokoljenja svakako pamte: u prodavnicama se prodavao napola truo krompir i neugledno povrće.

Potom je došlo do pokreta vikendaša. Počeli su ljudima da daju po šest ari zemlje. I, čudo se dogodilo. Svima su poznati statistički podaci. Stanovništvo zemlje je nezavisno, bez ikakvih ministarstava i resornih kancelarija, obezbedilo 80% proizvodnje povrća (nažalost, sada su počeli vikendašima da otežavaju uslove: povećana je cena putarine, povećan je porez na parcele, poskupela je električna energija). I to sa samo šest ari, gde je nemoguće napraviti bar koliko-toliko pristojno imanje, napraviti

cisternu za vodu, i posaditi visoko rastuće drveće koje će nadubriti zemljište. Pri tom su ljudi uglavnom dolazili i radili slobodnim i prazničnim danima, bez dovoljno iskustva i znanja.

Hektar zemlje dozvoljava potpunije imanje. Uz njegovo pravilno organizovanje, proizvodni troškovi se snižavaju za oko trideset posto. Ne odmah, naravno, i ponoviću: uz pravilan rad od početka. Na taj način, uz već postojeće iskustvo, teorijski proračuni potvrđuju - realizacija ponuđenog programa u potpunosti može da zadovolji potrebe zemlje u apsolutno svim neophodnim životnim namirnicama.

A sad o njihovom kvalitetu. Treba li govoriti da čovek, odgajajući životne namirnice kojima se hrani njegova porodica, neće dodavati u zemlju hemijska sredstva za zaštitu bilja, niti hemijsko đubrivo. Neće uzgajati mutirane proizvode. Sva ta gadost stiže u našu zemlju spolja, i kupuje je stanovništvo isključivo zato što nedostaje životnih namirnica. Uz dovoljne količine, na prvo mesto će odmah izbiti kvalitet. Nadam se da sam bio dovoljno ubedljiv?

*znatno, dva do tri puta, povećanje zarada u svim oblastima nacionalne ekonomije uz bezinflaciono stanje i sniženje cena u državi na svu vrstu robe široke potrošnje; smanjenje socijalne napetosti

Neko može da pomisli: kakva može da bude veza između ostvarenja programa »zavičajnih imanja« i povećanja zarada, recimo, prodavca, šofera trolejbusa, medicinske sestre ili učitelja? A ona postoji! Pri čemu je neposredna, najdirektnija.

Procenite sami. Većina preduzeća je sada privatizovana i nalazi se u privatnim rukama. Oni, koje mi nazivamo oligarsi, imaju basnoslovne profite, a na račun čega? Uglavnom na račun minimalnih plata koje daju radnicima. A kakvog smisla ima povećavati tu platu, recimo, sa pet hiljada na dvadeset, ako ljudi i tako stoje u redu da dobiju posao? Ljudi naprosto nemaju gde da se denu.

Sasvim drugačije stanje nastaje kada porodica, imajući sopstveno imanje, dobija od rada na njemu otprilike oko deset hiljada mesečno (što je dokazano u praksi), uz minimalne troškove za život. Ne treba plaćati komunalije, trošiti novac na svakodnevno putovanje do posla i natrag, a takođe ni na ishranu u gradskim restorančićima. Da bi privukli nekog čoveka koji živi na imanju da radi u fabrici, ili nekoj drugoj privatnoj proizvodnji, morala bi mu se ponuditi plata, minimum jedan i po do dva puta veća od zarade koju ostvaruje na imanju, pa mu još kompenzovati troškove putovanja i ishrane.

Danas oligarh, privatizovavši fabriku ili preduzeće koje se bavi naftnom proizvodnjom, može živeti čak i u londonskom zamku (što se i događa), a da ima prihod od milion dolara mesečno – dok u isto vreme, radnici koji mu omogućavaju tu zaradu, ne dobijaju ni hiljaditi deo.

Takvo stanje ne može trajati beskonačno. Ono će neizbežno dovesti do revolucije, oduzimanja vlasnicima njihovih firmi, i smenjivanja vlade

koja je dopustila ovakvu nepravdu. Izlaz je jedan: deliti sa radnicima pravedno. Dobrovoljno to oligarh neće prihvatiti, a silom prilika - hoće.

Mi govorimo o uzajamnom odnosu vlasnika imanja i sopstvenika industrijskog preduzeća. Ali će i ljudima koji su ostali da žive u gradskim stanovima, biti prinuđeni da povise plate, kako bi ih zadržali na radnim mestima. Jer se sad i kod njih pojavljuje mogućnost izbora: nastaviti rad, preživljavajući u gradskim uslovima, ili započeti izgradnju drugačijeg života.

I poslednje pitanje iz ove tačke: zašto neće biti inflacije i povećanja cena?

Inflacija je – uvek posledica, izazvana određenim, specijalno osmišljenim procesima. Rast cena je samo rezultat. Uzrok je – udaljavanje čoveka od prirodnog načina života. Lako je povećati cene benzina i životnih namirnica, kada ljudi nemaju u vlasništvu ni jedno, ni drugo. Oni su u potpunosti zavisni. Ali, pokušajte da dignete cene jabuka čoveku koji ima sopstvenu baštu. Apsurdno. Benzin? Ma, i ovde ima granica. Danas su cene benzina toliko visoke, da je obrađivati zemlju od dva-tri hektara neuporedivo isplativije uz pomoć sopstvenog konja, koji, uzgred budi rečeno, i đubrivo daje prvoklasno.

***brza promena na bolje demografske situacije; ozdravljenje i podmlađivanje stanovništva**

Kao što je poznato, demografsko stanje u zemlji je katastrofalno. Čak ni ova reč ovde nije sasvim odgovarajuća. Ako se u zemlji, u mirnodopsko vreme, svake godine stanovništvo umanjuje za skoro milion ljudi – to je čudovišno! Vođe ovakve zemlje treba da kriju svoja imena od stanovništva i od potomaka. Razgovori o neophodnosti promene ovog stanja su samo žalosno, bespomoćno blebetanje! Od toga se ništa ne menja. Povećanje materijalne pomoći porodiljama svakako je nužno, ali materijalna pomoć, isto tako, suštinski ništa ne menja.

Višemilenijumska istorija pokazuje: žene uvek prestaju da rađaju kada ne vide jasnu budućnost za svoju decu. Pre svega treba pokazati, određeno i jasno, budućnost razvoja celog društva i posebno svake porodice, kao osnovne ćelije u njemu.

Vladimirski Fond »Anastasija« sproveo je anketu u porodicama koje se spremaju da izgrađuju svoja zavičajna imanja. Među više od dve hiljade ispitanika, hiljadu devetstotina devedeset i pet je odgovorilo da će rađati decu. Želeli bi da imaju troje i više.

Oni, koji ne mogu da začnu decu iz zdravstvenih razloga, nameravaju da usvoje decu iz domova. Zašto se ovo događa? Pa zato što čovek koji stvara prekrasnu živu oazu, shvata da stvara nešto večno, i želi da se i njegova deca raduju životu.

Što se tiče ozdravljenja i podmlađivanja nacije, hajde da se ponovo obratimo praksi. Pogledajte kako se vraćaju u život i podmlađuju vaše deke i bake, kada odlaze u proleće u vikendice. I treba li dokazivati da će trudna žena, hraneći se ekološki čistim proizvodima, pijući čistu vodu i

udišući čisti vazduh, rađati zdravu decu? Neuporedivo više zdrave dece negoli sadašnje trudnice.

*rešavanje pitanja odbrambenih moći zemlje; značajno smanjenje naoružanja idućih godina, a već u bliskoj budućnosti potpuno iskorenjivanje korupcije, kriminala i terorizma

Borbena spremnost, moralni duh današnjih oružanih snaga, uključujući i unutrašnju vojsku i policiju, zaustavivši se na nultoj tački, srlja ka predznaku minus. Ni za koga nije tajna kako je problematično vojnim odsecima da ispune plan regrutacije mladih. Izbegavanje vojne obaveze među mladima se više ne smatra brukom, već odvažnošću. Ko je bogatiji, nastoji da se otkupi, a oni siromašniji – »pokose se sami«, sve do nanošenja samom sebi teških telesnih povreda.

Na jedvite jade odvlače u vojsku regrute iz najsiromašnijih slojeva stanovništva. Od ozbiljnog protivnika takva armija nikog i ništa nije u stanju da zaštititi. I ne samo to, ona je potencijalno opasna za samu zemlju koja je izdržava.

Hajde da razmotrimo: koga je danas pozvan da brani vojnik Ruske Armije? Domovinu – slediće šablonski odgovor. Ali je danas pojam Domovine tako rastegljiv, da mnogi s naporom mogu i da zamisle - šta je to Domovina. Do nedavno su se ruski oficiri i vojnici zaklinjali na vernost SSSR-u, koji je bio Domovina. Odjednom su se granice promenile i deo te teritorije, pokazalo se - uopšte nije Domovina. Na toj teritoriji razmeštene vojne formacije, nazvane su okupatorskim. Ostaje zaštita ljudi na sačuvanoj teritoriji, pod nazivom »Rusija«. Ali, kojih ljudi? Činovnika, onih što uzimaju mito, oligarha? Svoje porodice? A ako je vojnik ili oficir iz siromašne porodice, od koga bi on trebalo da je štiti?

Propaganda na državnom nivou već više od deset godina uporno ponavlja – mi izgrađujemo »civilizovanu demokratsku državu zapadnog tipa«. Sad zamislite: kako mogu da stupe u borbu ruski vojnici sa armijom NATO-a ili Amerike, ako im je već uliveno u glavu da su oni civilizovani, razvijeni, a mi smo, prema tome, nerazvijeni i necivilizovani? Apsurd. Psihološka besmislica ili namerno smišljena, veoma pametna taktika? Čudotvornim lekom za izlazak iz nastalog ćorsokaka smatra se profesionalna armija. Tek to je još veći apsurd. Profesionalnu armiju, kako je poznato, čine plaćenici koji uzimaju u ruke oružje i pucaju za novac, u koga god se naredi. Pokoravaju se naredbama onog, ko više plati.

Istoriji su poznate mnogobrojne činjenice, kada su vlade izbegavale da vrata u zemlju armiju, sastavljenu od plaćenika. Tako je bilo u Drevnom Rimu, a postoji slična opasnost i u SAD. Lokalno, ta opasnost postoji i u Rusiji.

Profesionalna armija mora neprekidno da ratuje i poželjno je, ne na teritoriji države koja je izdržava. Ukoliko se armija vraća u svoju zemlju, nju će neizbežno tražiti snage koje su protiv postojeće vlasti. Ili će se raspasti na mnogo manjih grupa, od kojih će se jedan deo pretvoriti u razbojničke

formacije. Nezaposleni naoružani plaćenici uglavnom ne postoje. Ako im i ne daju posao, oni ga nalaze sami, po svojim specijalnostima. Uz to, armiju sastavljenu od ljudi koji služe samo za novac, vrlo je lako otkupiti.

I tako, zamislite stranu vojnu bazu, smeštenu u Gruziji, Turkmeniji ili Ukrajini. Njihovi vojnici primaju tri hiljade dolara mesečno, a naši samo pet stotina. Ma što da zamišljate!? Postoje već stvarni unutrašnji primeri. Pogledajte samo koliki broj visokokvalifikovanih, profesionalno osposobljenih oficira bivšeg KGB-a, radi sada na zaštiti komercijalnih objekata, uključujući i strane banke.

Pa, gde je izlaz? Postoji jedan jedini. Mora se učiniti tako da ruski vojnici, oficiri i generali imaju šta da štite.

* Svaki poručnik Ruske Armije, unutrašnje vojske i policije pri dobijanju zvanja poručnika, istovremeno sa dobijanjem malene zvezdice na epoleti, treba da ima pravo na dobijanje hektara zemlje za stvaranje svog budućeg zavičajnog imanja

Parcela treba da se daje ne u »zabačenim«, već od države posebno određenim - najboljim oblastima, predviđenim za naseljavanje. Oficir u okviru te oblasti može sam da odabere svoj hektar. I da zasadi, došavši na kraće odsustvo, sam ili zajedno sa roditeljima, mladu baštu, da iskopa veštačko jezerce, i da odredi mesto za izgradnju porodične kuće.

I premda dobija premeštaje po službenoj dužnosti u različitim oblastima, pa čak i drugim zemljama, iako zasad živi u oficirskom domu, kasarni ili čak pod šatorom u poljskim uslovima, svaki oficir Ruske Armije mora da zna: tamo, na odabranom po Duši svojoj mestu, rascvetava se u proleće vrt njegovog malog Zavičaja, njegov vrt! I devojka kojoj se on dopadne, bacivši pogled na zvezdicu na njegovim epoletama, znaće: njen ljubljeni ima budućnost, ima Zavičaj, ima očinsko gnezdo za njihovu buduću decu.

Iako će morati privremeno da deli ne baš lake uslove oficirskog života sa svojim voljenim, svejedno, makar nekoliko puta godišnje će provesti kraći odmor na svojoj maloj Domovini, maštajući i planirajući buduće imanje. Odrediće gde će iskopati jezerce, gde će biti postavljen dom.

I ako budu primorani da provedu mesec dana svoga odmora pod šatorom, svejedno će uzmoći da osete ni sa čim uporedivu radost sna, prekrasne budućnosti svoga roda.

Premda su još mala drvca budućeg vrta i jedva primetna zelena ograda imanja, ona ipak postoje, i rašće, rasvetavaće se, iščekujući njih - svoje utemeljivače.

* Ako žena oficira zatrudni, država je dužna da u roku od tri meseca postavi na ukazanom mestu na njihovoj zemlji neveliku kuću, po projektu koji su odabrali budućí

roditelji, sa svim udobnostima (savremena tehnologija omogućava da se to uradi)

I provešće žena ruskog oficira poslednje mesece svoje trudnoće u sopstvenom domu. Možda će biti u toj kući njeni roditelji. Možda će biti sama, družeći se sa prijatnim susedima. Ali je najvažnije – biće oko nje i u njoj toliko neophodne pozitivne emocije. Jer, biće oko nje prostranstvo male Domovine. Zavičaja njenog, i voljenog.

I neće poći da rodi dete u tuđu zemlju, niti u inkubator, koji, iz nekog razloga, nazivaju »porodilište«. Rodiće žena oficira dete na svom imanju, kao što već čine mnoge žene. Iako pod budnim okom doktora, ali kod kuće, u poznatoj, prijatnoj i blagonaklonoj sredini, a ne na krevetu za porođaje koji je slušao kuknjavu i jauke stotina porodilja.

***Dete ruskog oficira treba da se rodi isključivo na svom sopstvenom zavičajnom imanju**

Iako se u tom trenutku mladi oficir nalazi negde daleko – čuće, neizostavno će čuti, osetiti prvi radosni krik svog deteta – i neće proći ni jedan neprijatelj u njegovu veliku Domovinu. On – mladi poručnik, ruski oficir, neće pustiti neprijatelja. Zato što u srcu njegove velike Domovine postoji njegova malena, ali najmilija, rođena, mala Domovina. U kojoj njegova ljubljena, u rascvetaloj bašti, drži za ručicu njegovog malenog sina, koji pokušava da načini svoje prve koračiće u životu.

Društvo! Naše društvo od kog se sastoji država, već danas može da učini da mlada mama – žena ruskog oficira – ne razmišlja kako da nabavi hranu za svoje dete. Ona mora biti obezbeđena. Makar i ne onako kao žene oligarha. Ma, i nisu joj nužne beznačajne novotarije kao što su skupi automobili. Ona će imati mnogo više – Ljubav i budućnost. Najvažniju stvar ona čini – preporuča Zavičaj. To je njen glavni posao, glavni zadatak. I društvo treba da joj da platu, ravnu plati njenog muža. To je malo, razume se, za njeno veličanstveno stvaranje, ali neka ovakav korak bude početak dobre volje društva i države.

Takva mogućnost postoji već i sada, samo ne treba vući za nos ljude »višim ekonomskim razlozima«.

Naftonosna cev zaliva Rusiju dolarskim pljuskom. I što taj pljusak bar jednom kapljicom ne stigne do ruskog oficira, njegove žene, deteta i njihove male Domovine?

Ko je osmislio ovakav poredak, krijući se iza tobožnjeg čudotvornog leka od svih nevolja – demokratije?

Zar je to demokratija, kada siromašni vojnici ili oficiri Rusije moraju da štite bogataše, njihove vile na Rubljovskom putu, i masu sličnih njima u drugim oblastima zemlje? Nije to demokratija, već bunilokratija!

I ukoliko se ne izmeni to bunilo, nećemo imati zaštitnike i čuvare. Neće imati zaštitu ni običan građanin, niti predsednik, a tim pre ni sitni ili veliki oligarsi.

Korupcija, narkomanija, kao i auto-inspekcija o kojoj već i vrapci cvrkuću kako ubira namete od vozača, nestaće sa lica zemlje ako se uništi ovo bunilo.

Ma recite, zašto bi radnik državne auto-inspekcije morao da stoji na putu i udiše svojim plućima svu prašinu i sve izduvne gasove iz auspuha automobila prolazećih mimo njega, kako skupih, tako i onih u raspadajućem stanju? Kao da su svi oni pametni, a on budala?! Stoji i osigurava im bezbednost, dobijajući za to bednu platu.

A ako on ne bude uzimao namete od posednika tih automobila, izvrgnuće ga ruglu njegovi rođaci, smatrajući ga zaista nenormalnim. Saseći će ga žena, okrenuće se deca od oca koji nije u stanju da im kupi čak ni tako moderan džins.

I služba mu zarad sopstvene zaštite ne pada teško. A ako ga otpuste s posla – nije veliki gubitak. Taj posao, i ako bi se pošteno trudio, neće obezbediti život njegovoj porodici. Znači, treba tražiti drugi. Koji? Koji to posao, a da ostane pošten i pri tom bude materijalno obezbeđen?

Te evo ga, stoji u prašini i usputnom smradu uzimajući namete. Društvo ga baš mnogo ne osuđuje, a plaća. Šta da se radi, svi postajemo takvi, razmišlja okolina. I to je strašno! Što se na to navikavamo i prestajemo da maštamo o mogućem drugačijem stanju!

Navikavamo se na buljuke prostitutki, masu dece siročadi, i kriminalce.

A do skora je za čoveka koji živi u ruskom selu najstrašnija bila javna osuda svojih seljana: »Ona je uličarka«, »On je loš domaćin«.

Eto, to vreme treba da se vrati. Neizostavno će se vratiti vreme kada najprijetnija za Rusa postane ocena okoline: »On je dobar čovek«, »On ima pažljivu i vaspitanu decu«, »Predivno je njegovo imanje«. E, tada neće biti nikakvog kriminala, korupcije i narkomanije. To vreme će neizostavno doći.

*****

Na klupici u senovitom vrtu sedi prosedi stariji čovek, i obazrivo miluje rusu glavicu, privinute na njegovim grudima trogodišnje unučice. A jedanaestogodišnji unuk je skinuo sa naslona klupe generalski koporan i pokušava da ga proba. Dve velike generalske zvezde na epoletama koporana, a bile su nekada dve sasvim sitne poručničke zvezdice.

Ali to nije najvažnije, razmišlja general posmatrajući unuke. Glavno je – stvorio je i sačuvao za svoje unuke taj vrt, jezerce i celo predivno prostranstvo svog zavičajnog imanja, svoje male Domovine u srcu Rusije. Sačuvao je Rusiju. I doživljava uspon Ona! Njegova Domovina! Sveži vetrić pirka i raznosi miomirise svojih vrtova po celom svetu. I međuplanetarni vetrovi svečano objavljuju o procvatu Zemlje drugim svetovima. I sjaje belom predivnom svetlošću zvezde na nebu i snevaju da dočekaju goste sa Zemlje, mudre i svetle kćeri i sinove Božije.

Tako će biti! A zasad... Čujete li poručnici kako zvoni na uzbunu srce Zemlje Ruske?! Kako umoljava: uzmite me sebi po malčice i posadite

vrtove. Odnegovaću svakome od vas rajska prostranstva i podariti večnost!

Čujete li? Neizostavno će te začuti!

* Prekid odliva kapitala iz zemlje i dotok njegov u Rusiju; povratak intelektualnih resursa

Teoretski mogu da dokažem da će se uz primenu u punoj meri Anastasijinog programa, slično ovome dogoditi. Teoretski to dokazuju poznati naučnici-istraživači i studenti-diplomci.

Po ovom pitanju se može i voditi rasprava. Nesporne dokaze može pružiti samo praksa. I ona ih pruža.

U naselja koja su već u izgradnji a nemaju čvrst pravni status, počeli su da dolaze ljudi iz bližeg i daljeg inostranstva. Ja, na primer, znam: u samo jednom od naselja blizu grada Vladimira, smeštaju se učitelji iz Turkmenije i mladi par iz SAD. Slično se opaža i u mnogim drugim naseljima u izgradnji na teritoriji Rusije, Ukrajine. Ljudi, ne dočekavši zakon o dodeli zemlje, pokušavaju da se prilagode postojećim zakonima i kupuju zemlju. Kupuju svoju Domovinu. Dužnost društva, države je – da im vrati taj novac. Inače, pašće prokletstvo na sve koji su smislili da od čoveka rođenog na zemlji, uzimaju otkup zato što je počeo da sređuje zemlju na kojoj se rodio.

Ipak, bez obzira na to, ljudi se vraćaju, iako zasad samo pojedinci. Šta će biti uz povoljan sticaj prilika, odnosno kad se primeni Zakon o dodeli svakoj porodici koja to želi parcele za zavičajno imanje, procenite sami.

*****

Pismo Predsedniku Rusije iz Nemačke

ADMINISTRACIJA PREDSEDNIKA

RUSKE FEDERACIJE

Stari trg 4, 102132, Moskva

Šalje

ANASTASIA e.V

Schuetzlerbergerstr. 43

D-67468 Frankeneck

Tel: +49 6325 955 99 39

Fax: +49 6325 18 38 59

www.anastasia -de.com

E-Mail: info@anastasia-de.com

ANASTASIA e.V.

Uvaženi Predsedniče Rusije, Vladimire Vladimiroviću Putine!

Ovo je pismo bivših građana zemlje koje više nema – SSSR-a. Iz različitih razloga, mnogi od nas su se našli u tuđini. Nemačka je postala pribežište za više od tri miliona doseljenika iz SSSR-a. Jurnuvši onamo i našavši zapadni „civilizovani raj“, mnogi od nas su spoznali da smo zajedno sa tim rajem izgubili Zavičaj, bez kog čovek uopšte nikada ne može da bude srećan u potpunosti.

Danas se u Rusiji pojavila apsolutno nova ideja, koja jamči fizičko i duhovno zdravlje čovekovo, a prihvaćena je već od mnogih ljudi raznih nacionalnosti, između ostalog i u zemljama Zapadne Evrope. Zahvaljujući toj ideji mi smo shvatili da upravo Rusija poseduje u ovom trenutku taj duhovni potencijal koji je nužan za ponovno oživljavanje skladnog čoveka i uspostavljanje usklađene države.

Podrobno se o toj ideji može doznati iz knjiga Vladimira Megrea, pod zajedničkim nazivom „Zvoneći kedri Rusije“, čiji je tiraž dostigao oko šest miliona otštampanih primeraka. Sa knjigama V. Megrea, Rusi, stanovnici Nemačke i drugih zemalja, dobili su tu novu prekrasnu nadu u preporod koji je neophodan svakom čoveku, porodici i državi.

SUŠTINA IDEJE SADRŽANA JE U SLEDEĆEM:

Svaka porodica ili građanin treba da ima pravo da dobije besplatno po jedan hektar zemlje na kom će stvarati svoju malu Domovinu, svoje zavičajno imanje, koje bi se moglo prenositi nasleđem iz pokoljenja u pokoljenje. Čovek se rodio na Zemlji i mora da ima svoj istinski komadić Domovine, stvorene i odnegovane sopstvenim rukama, rukama nekoliko pokoljenja svoga roda.

U jednom od svojih istupanja, Vi ste spomenuli da je Rusija nastala i dugo živela u selima, na zemlji, i da je to njen put. Slažemo se sa tim! Iskusiivši radosti zapadne civilizacije, vrlo jasno smo shvatili da narkomanija, prostitucija, deca bez roditelja, krađe, ubistva – jesu proizvod upravo te čuvene civilizacije. Ne govorimo čak ni o najbolnijim evropskim problemima – ekološkim i demografskim. Ceo taj buket problema dobija i Rusija, pokušavajući da ostvari reformu po zapadnom obrascu. Danas mnogima na Zapadu postaje jasno da put kojim idu zapadne demokratske države vodi u ćorsokak, da ne kažemo – ka samouništenju.

Rusija je prošla najteža viševjekovna iskušenja, koja su na kraju krajeva rezultirala osobenim duhom naroda. Zahvaljujući tome, Rusi će u vreme nejžešćih duhovnih i ekoloških kriza biti u stanju da se zaustave na ivici propasti, i da uprkos svemu iznedre ne samo novu nacionalnu ideju, već da uznesu novi život i spreče katastrofu samouništenja celog ljudskog roda.

Mi, bivši građani SSSR-a, u punoj meri smo shvatili elementaran pojam – Zavičaj. Primivši strana državljanstva ili ostavivši pređašnja, mnogi su pojmlili da su nam Duše i srca ostali u mestima u kojima smo proživeli najveći deo svog života.

Želeli bismo da se vratimo u Rusiju i započnemo izgradnju svojih zavičajnih imanja, stvarajući naselja novoga tipa. Rad, vezan za stvaranje zavičajnog imanja, dovešće do kvalitativnih promena u životu ogromne ljudske zajednice. Mi, naravno, shvatamo da mnogo toga zavisi od nas samih, našeg rada, umeća, iskustva. Mnogi od nas su stekli u Evropi nove profesije, naučili strane jezike, neki imaju svoj privatni posao. Poprilično je onih koji proučavaju iskustva zapadnih ekoloških naselja i netradicionalnog obrađivanja zemlje.

U naseljima ćemo sami graditi škole, klubove, bolnice. Posebne dotacije države verovatno neće biti potrebne, pošto među nama ima svih mogućih stručnjaka, a sredstva, materijalne uslove smo spremni i sposobni da pronađemo sami.

Ovakav rad će dovesti do kvalitativno izmenjenog života ogromne ljudske zajednice. Zemlja, do ovog trenutka nepotrebna, ostavljena, ispošćena, pretvoriće se u plodonosne vrtove, a na njoj će se roditi pokoljenje novih Rusa sa novom svešću, odnosom i pogledom na svet.

Pri tom, mi svi želimo da pomognemo svojim najrođenijima i bliskim koji žive sada u Rusiji i Nemačkoj. Ovo će takođe pomoći da se reši problem mladeži, zapošljavanja i stambenog pitanja. Već danas smo spremni da napregnemo sve snage nekoliko generacija svoga roda, a isto tako i sve svoje sposobnosti, iskustva, znanja i materijalna sredstva zarad zajedničkog stvaranja moćne, veličanstvene, ponosne Domovine – Rusije.

ZA OSTVARENJE OVE IDEJE, MOLIMO DA RAZMOTRITE SLEDEĆA PITANJA:

1. Svakoj porodici koja to želi ili samcu, dati pravo da dobije besplatno po jedan hektar zemlje u doživotnoj svojini sa pravom nasleđivanja, a bez prava prodaje – za stvaranje zavičajnog imanja.

2. Pojednostavljivanje postupka za dobijanje ruskog državljanstva licima koja žele da stvore svoju malu Domovinu i veliku Rusiju, rođenim na teritoriji RSFSR ili drugih republika bivšeg Sovjetskog Saveza, koji su u prošlosti imali državljanstvo SSSR-a.

*Sa verom i uvažavanjem,
budući građani Rusije,
Nemačka,
(sledi 160 potpisa)*

*****

Nažalost, na to pismo nije usledio nikakav odgovor iz Rusije. Čak ni pismo nekakvog činovnika nije stiglo. Ali, čuvaju Rusi koji žive u Nemačkoj poštansku potvrdu koja ih izveštava o tome da je administracija Ruskog Predsednika dobila njihovo pismo. Šta da se radi, to je već zakonomernost. Ne odgovaraju ne samo vama, već ni nama, koji živimo ovde u Rusiji. Na Internetu, na sajtu „Anastasija“, ima već ceo

odeljak pisama napisanih, između ostalog i na engleskom jeziku, Predsedniku Rusije. Pet godina ljudi pišu po jednom te istom pitanju – zavičajnih imanja, ali nema odgovora ni na jedno pismo-obraćanje. Ni na kolektivna nema odgovora, kao ni na pojedinačna.

Kako ćete uskoro shvatiti, drugačije nije ni moglo biti, s obzirom da postoje u Rusiji snage koje su postavile sebe iznad Predsednika i Vlade. One drže da su i iznad naroda, samo, mislim, nepromišljeno tako smatraju. Iznad pijanog naroda se, naravno, mogu uzdići. Ali iznad naroda, u čijem srcu već živi vizija budućnosti i žarka želja da se ostvari ta vizija, nema i ne može biti nikakve sile.

Moraću i za činovnike, i za Predsednika da vam odgovorim, dragi bivši sugrađani.

Pre svega, hvala vama koji živite sada u Nemačkoj, Americi, Izraelu, Poljskoj, Češkoj i Slovačkoj, Italiji i Francuskoj, Gruziji, Belorusiji, Kazahstanu i Mongoliji. Zahvaljujući vašim naporima, prevedene su i štampane u zemljama vašeg sadašnjeg prebivanja knjige o Anastasiji. Nisam vas poznavao, te zato nisam ni mogao da vas molim za to. Ali, znam nešto drugo. Znam kako su treperila vaša srca i kako ste obilazili izdavače i prevodioce – a kada vas nisu razumevali, pokušavali ste da prevodite i izdajete moje knjige sami. Kao, na primer, u Češkoj i Slovačkoj, Kanadi i Americi.

Kasnije su počeli da vas razumevaju! Prvi put sam to osetio u Nemačkoj, istupajući pred čitaocima u Berlinu i Štutgartu.

Nemci sa ruskog govornog područja, emigranti iz Rusije, i starosedeoci koji ne znaju ruski jezik, sedeli su u prepunim salama zajedno. Bilo ih je, otprilike, pola-pola. Znam: ne druže se baš međusobno došavši iz Rusije Nemci i starosedeoci. A ovde su sedeli zajedno i dobronamerno nastojali da pojasne jedni drugima, verovatno ne uvek razumljiv prevod sa ruskog jezika. Ranije sam smatrao Nemce pedantnom i ne baš emotivnom nacijom. Ali je život pokazao drugo. Upravo je nemački seljak, pročitavši knjigu o Anastasiji, seo u svoj auto i otputovao u Sibir. Krenuo je, ne znajući jezik, ni ruske puteve, rusku auto-inspekciju i vremenske prilike. Stigao je. Vratio se kući i doneo prijateljima darove iz Rusije.

Dakako, hvala neizmerno svima onima koji su na sopstvenu inicijativu, a ponekad i za sopstveni novac, prevodili i izdavali knjige u inostranstvu. Ali, nije stvar samo u knjigama. Najvažnije je nešto drugo. Hvala vam za poimanje i podršku ideje i vizije koje dolaze iz sibirске Rusije. Sada ta vizija nije samo ruska. Ona je u podjednako meri i vaša. Želim vam da uspete da je održite, ovaplotite i predate deci da je usavrše.

Ne zna se ko je značajnije učinio: Anastasija svojim vatrenim pripovedanjem, knjige, ili svi koji su prihvatili ideju i kao baklju je prneli.

„Ja ću ljudima Dušu celu svoju dati, kroz ljude ću istrajati Dušom svojom. Pripremi se zlobo da odeš sa Zemlje“ – rekla je Anastasija.

Mislio sam da su to tek reči. Ipak, život je pokazao – nisu obične reči.

Malenim plamičcima uzletela je njena vizija u Dušama miliona ljudi, razbacanih po raznim zemljama, ljudi različitih nacionalnosti i konfesija. Ta vizija nije više samo Anastasijina vizija. Ona je - svojina mnogih ljudi i neprolazna je. Ona je odsad zavek, za večnost!

HEKTAR – DELIĆ PLANETE ZEMLJE

Ponekad mi govore: „Ma, što stalno o hektaru vodiš brigu – postoje važnije stvari“. Ali ja smatram da nema u našem današnjem životu ništa važnije do li vratiti Zemlji njeno prvobitno cvetanje.

Zato i govorim o hektaru zavičajne zemlje, jer iza njega stoji nešto nemerljivo značajnije. Nedostaje mi ponekad pameti, intelekta, a možda i temperamenta da to objasnim, ali kad bar malčice uspem i ljudi shvate – to je pobjeda.

Tako je bilo i tada, 2003.g. u Švajcarskoj, u Cirihu. Međunarodni forum. Na njega su me pozvali organizatori i dali mi vreme za istupanje. Počeo sam da govorim o ideji iznedrenoj u Rusiji, a gledalište to nije baš prihvatilo.

Pitanje iz gledališta:

- Kako povezujete hektar zemlje sa duhovnim oblikovanjem čoveka? Možda je pitanje obrađivanja zemlje i važno za Rusiju, a u Evropi su ta pitanja odavno rešena. Ovde smo se okupili da bismo porazgovarali o duhovnosti.

Pomalo sam uznemireno počeo da odgovaram:

- Govorim o hektaru zemlje, o stvaranju na njemu zavičajnog imanja, i neki će pomisliti – to je primitivno. Treba govoriti o uzvišenim naukama, o duhovnosti, zato što je to tema ovog prestižnog evropskog foruma. Znam, rekli su mi organizatori, da sada u ovoj sali preda mnom sede poznati u Evropi pedagozi-novatori, filozofi, pisci, čija je tema radova – duhovnost, kao i drugi ne manje značajni ljudi koji razmišljaju na temu duhovnosti. Ali baš zato što sam svestan ko se nalazi sada preda mnom, ja i govorim o hektaru zemlje.

Gospodo, uveren sam da takvi pojmovi kao što su – Ljubav, duhovnost, neizostavno moraju imati svoje materijalno ovaploćenje.

Hektar zemlje na koji ja mislim, i o kome govori Anastasija – to nije običan hektar zemlje. To je prostranstvo kroz koje ćete vi biti povezani sa Kosmosom. Na to prostranstvo, pa prema tome i na vas, reagovala sve planete Vaseljene. One će biti vaši prijatelji, pomoćnici i stvorci.

Pogledajte šta se događa po zakonima prirode: običan cvetak – kamilica – neraskidivo je povezan sa Kosmosom, planetama, Suncem. Cvet otvara svoje latice kada izlazi sunce, a zatvara ih kada sunce zalazi. Oni su u uzajamnoj harmoniji. Trilioni kilometara i svetlosnih godina ne mogu da ih razdvoje. Oni su skupa – golemo sunce i maleni zemaljski cvetić. Oni znaju da samo zajedno jesu tvorci uzvišene harmonije Univerzuma.

Ali, ne reaguje samo na sunce svaka zemaljska travka. Odaziva se drugim planetama i odgovara čoveku na energiju njegovih osećanja.

Naučnici su sprovodili ovakav eksperiment: biljki - sobnom cvetu, priključivali su predajnike čije su kazaljke na uređaju beležile i najmanje energetske impulse, dolazeće iz cvetka. Naizmenično je u sobu ulazilo nekoliko ljudi. Jedan bi samo prošao mimo, drugi je prilazio i zalivao cvetić, treći je ulazio i otkidao listić. Uređaji su zabeležili: kada ulazi čovek koji otkida listić, biljka postaje uznemirena i skazaljaka uređaja se udaljava. Često se može posmatrati i ovakva neobična pojava: cveće uvene kada otputuje gazda i mi shvatamo da sve biljke reaguju na čoveka. Mogu čoveka da vole ili ne vole. Dakle, o ljubavi ili neljubavi obaveštavaju svoje planete.

A sad zamislite da imate nekakvo prostranstvo – hektar zemlje. Ne običan hektar zemlje na kom je zasađen krompir za prodaju, već hektar zemlje, na kom ste počeli da stvarate imajući određeni nivo svesti, određeni stepen duhovnosti.

Imate svoje područje na kom je mnoštvo rastinja, posađenog ne od strane iznajmljenih radnika, već neposredno vama. Svaka biljka, svaka travka se odnosi prema vama s ljubavlju, i eto, te biljke, ta živa bića su kadra da sakupe za vas sve najbolje energije Vaseljenje. Da ih prikupe i predaju vama. Rastinje se hrani ne samo energijom zemlje. Jer, vi već znate da postoje biljke koje mogu da rastu i bez zemlje.

Pre pet hiljada godina u Drevnom Egiptu su živeli žreci koji su sazdali mnoštvo religija. I ti žreci su upravljali celim narodima. Ti žreci su bili najbogatiji ljudi toga vremena. U podrumima njihovih dvoraca čuvale su se škrinje sa zlatom i dragocenostima. Oni su poznavali mnoštvo tajnih nauka, i po savet i novac njima je dolazio faraon. A svaki od visoko postavljenih žreca imao je svoj hektar zemlje na kom nije dozvoljavao da rade robovi. Ti najbogatiji ljudi, poznajući mnoštvo nauka, znali su i tajnu hektara zemlje. Na zidovima drevnih hramova Egipta, hramova žreca, bilo je napisano: „Ne uzimaj hranu od roba svog“. To je jedan primer.

Drugi primer: U Drevnom Rimu senatori su objavili ukaz po kome - ukoliko rob ume da radi na zemlji i data mu je zemlja, taj rob se može prodati drugom gospodaru samo zajedno sa zemljom - da se ne bi dozvolio tuđincima pristup onome što raste na toj zemlji. A zašto su rimski senatori davali nekim robovima zemlju? I još im davali novac da tamo izgrade sebi dom? Iz jednog jedinog razloga – da bi uzeli od njih 10% prinosa, uzgajanog i natopljenog ljubavlju i brigom čoveka koji ih je negovao. Samo od takve proizvodnje može biti koristi.

Egipatski žreci i senatori Drevnog Rima su znali kakva je hrana korisna za čoveka. Proizvodi koje mi sada jedemo, za ishranu se ni u kom slučaju ne smeju koristiti: to je „mrtva“ hrana. Ogromna je razlika između jagode koju otkinete sa žbuna i odmah pojedete, i one koja se prodaje u radnji. Nije stvar samo u tome što je uvela. Radi se o tome da u njoj nema energije. Ona ne može da hrani ljudsku Dušu. Čak i ne

govorim o tome da je naš tehnokratski svet stvorio takve vrste biljaka koje su mutanti.

Prema tome, ako nemate svoj hektar zemlje, nigde nećete naći hranu valjanu za čoveka. Možete novcem kupiti nekakvo povrće, ali znajte: to povrće nije gajeno za vas. Ono uopšte nije raslo za čoveka. Ono je odgajano za novac.

Ne postoji bolest koju ne bi moglo da izleči Prostranstvo Ljubavi, ono prostranstvo, koje ste vi sazdali svojim rukama i Dušom.

Ljudi – to su Božija deca. Biljni i životinjski svet, vazduh i okružujuće nas prostranstvo, takođe su tvorevine Božije. A sve to zajedno, nije ništa drugo do materijalizacija duha Božijeg. Ako neko sebe naziva visoko duhovnim čovekom, onda neka pokaže materijalizaciju svoje duhovnosti.

Zamislite da vas sada odozgo posmatra Bog. I vidi, kako neko vozi tramvaj, neko od dece Njegove gradi građevine, poneko stoji u radnji za tezgom – on je prodavac. Takve profesije Bog nije stvarao. To su profesije za robove. Bog nije hteo da Njegova deca budu robovi. Sazdao je čudesni svet i predao ga na potčinjenost svojoj deci. Uzmite ga i služite se njim! Ali se za to mora spoznati taj svet. Pojmiti šta je to mesec, i pojmiti šta je to travka, koja se naziva hajdučka trava - stolisnik.

I šta je to hektar zemlje? Da li je to mesto na kom čovek treba da radi u znoju lica svog? NE! To je mesto, na kom čovek uopšte ne mora da radi! To je mesto, kroz koje čovek treba da upravlja svetom. Recite, ko će veće zadovoljstvo pričiniti Bogu: čovek koji upravlja tramvajem, ili čovek koji ima makar i maleni komadić zemlje, ali ga je pretvorio u raj? Svakako drugi.

Mogu li današnji ljudi otvoriti put u Kosmos? I mogu li naučiti da osvajaju Mars, Mesec? Nemoguće! Zato što će se tamo pojaviti oružje, tamo će se pojaviti prljavština, tamo će doći do istih ratova, kao i na Zemlji. A čovek je sazdan da bi osvajao druge svetove. I to će se dogoditi tek onda kada čovek spozna i pokori Zemlju. Način osvajanja planeta vaseljenskih uopšte nije tehnički, već psihotelepatički.

Čovek mora da spozna - u čemu je istinska krasota Svemira.

Smatra se divnim vaš grad Cirihi. Možemo hiljadu puta reći da je prekrasan. A šta je istinski predivno u njemu? Da, ovde je veoma čisto, da, mnogo je, spolja gledano, imućnih ljudi. Ali, zar je divna tim asfaltom prekrivena zemlja? Zar je lepo što se tek ponegde probijaju zelena ostrvca? Zar je dobro što u centru vašeg grada umire veličanstveno drvo – kedar? Ono se guši od mirisa paljevine, guši od izduvnih gasova. Umire i guši ne samo ono. Od tih gasova guši se čovek šetajući po tom gradu.

Moramo da se zamislimo - šta napravismo na ovoj Zemlji? I bolje je govoriti vrlo iskreno. Neka svako od nas uzme po jednu malecnu parcelu zemlje za sebe, napregne svu svoju pamet i svu svoju duhovnost, pa neka stvori maleni-maleni, ali istinski raj. Pretvoriće maleni delić zemlje na velikoj planeti u rascvetali vrt, materijalizujući svoju duhovnost, kao što je to učinio Bog. Ako to učine milioni ljudi u različitim zemljama, cela

Zemlja će postati rascvetala bašta. I neće biti ratova, zato što će milioni ljudi biti zaneti uzvišenim stvaranjem. I ako krenu Rusi na Švajcarsku ili Nemačku, to će biti samo zato da uživaju posmatrajući prekrasne žive oaze, prenoseći iskustvo materijalizacije istinske duhovnosti.

Rusija, nažalost, sada nastoji da liči na Zapad. Ruski političari u svojim govorima upotrebljavaju takve izraze o zapadnim zemljama kao što su: „razvijene“, „civilizovane“, pozivajući ljude da ih dostignu po „razvijenosti“ i „civilizovanosti“. Naši političari još ne shvataju da je moguće ne samo brzo dostići, već i u velikoj meri prestići. A to se može dogoditi samo u slučaju da se potrči na suprotnu stranu.

Ni u kom slučaju ne želim da omalovažavam ili vređam vašu zapadnu civilizaciju. Pošto govorimo o duhovnosti, dužni smo da budemo iskreni jedni pred drugima. Duhovnost se ne može meriti samo materijalnim bogatstvom i tehničkim dostignućima. Ovakav jednostrani tehnokratski put razvoja čovečanstva, pouzdano ga vodi prema propasti. Vi, ovde okupljeni, to nesumnjivo uvidate, ali tada morate priznati i to, da na trkačkoj stazi ka propasti vi trčite prvi, a mi za vama. Pokušajte da se zaustavite, da promislite: šta se dogodilo sa našim svetom? Ako uzmognete da shvatite, viknite trčecim iza vas: „Stanite, ljudi, ne jurite, ovde je propast, i mi smo već na ivici njenoj! Potražite drugi put“!

Mi zajedno, osluškujući srce svoje, moramo sa reči o duhovnosti preći na njenu materijalizaciju. Jedan hektar – to je samo majušna tačka na planeti Zemlji. Ali će milioni takvih tačkica preobratiti planetu celu u rascvetalu baštu, i trilionima latica cvetnih, srećnim osmesima dece i staraca, obavestiće Vaseljenu:

- Ljudi Zemlje su spremni za veličanstveno stvaranje!

- Mi te čekamo, čoveče – odgovoriće Planete vasseljske. – Mi te iščekujemo, dostojni sine Božiji!

Početak golemog preobražaja Zemlje utemeljio je naš milenijum. Desetine hiljada ruskih porodica već se ustremilo prema svom hektaru. Otac i mati, istinski stvarajući Prostranstvo Ljubavi za svoju decu, duhovniji su od najpoznatijih mudraca koji samo govore o duhovnosti.

Neka iz zemlje iznikne duh svakog čoveka prekrasnim cvetkom, drvetom sa mirisnim plodovima, i neka se to događa na svakom hektaru naše Planete.

Posle ovih reči u gledalištu je neko vreme vladao apsolutni muk, a potom se prolomio – gromoglasni aplauz.

Nastupao sam u Cirihi i sledećeg dana. Iznova je gledalište bilo krcato. Bili su tu i naši bivši zemljaci.

Mislim da nisam baš povezano govorio, tim pre što je bilo preko prevodioca. Ali ljudi nisu izlazili, slušali su pomno, zato što sa ljudima u toj sali nisam razgovarao samo ja, već je govorila moćna snaga. Vrlo prirodna i opipljiva, a u isto vreme i posebna, hiljadama godina sačuvana u dubinama ljudske Duše – nostalgija za istinskom merom života čoveka-stvaraoca.

I tada sam pomislio: „Trebalo li dokazivati nekome da će se neizostavno vratiti u Rusiju svi lošim vetrom odleteli sinovi njeni i kćeri? Vratit će se!“. Prisjetite se reči Anastasijinih:

„U Rusiju će tog dana stići gosti. Svi oni koje je rađala kao Atlante Zemlja, vratit će se kao zabludeli sinovi. A bardovi neka posvuda prebiraju po gitarama. I starci će napisati pisma deci, kao i deca sva – roditeljima svojim. I ti i ja ćemo odjednom postati vrlo mladi. Kako će ljudi biti mladi, po prvi put“.

VLAST NARODNA

Još jedno obraćanje-pitanje bih želeo da uputim čitaocima serije „Zvoneći kedri Rusije“.

Sada se odvija proces stvaranja, vama osmišljenog, narodnog programa razvoja Države Ruske. Deo članaka se objavljuje u almanasima, deo je stavljen na Internet sajt „Anastasija“. Kako mi se čini, golema većina materijala je izuzetno zanimljiva. Ipak, jedno pitanje – o vlasti – razjašnjava se nedovoljno. A to je izuzetno važno pitanje. Hajde da zajedno o njemu razmislimo. Za početak ću vam izneti svoje zaključke.

Vlast se menja često. Samo u poslednjih sto godina ljudi su živeli i pod carem i pod komunistima, i pod vlašću nekoliko vladara-demokrata. Vlast se menja, ali se život ne poboljšava. Zašto? Da li na vlast sve vreme dolaze loši ljudi? Čisto sumnjam. Pre će biti da izgrađen sistem, bilo koje političare došavše na vlast čini nesposobnim za rad, u smislu rešavanja pitanja stvarnog poboljšanja života društva.

Uzmite, na primer, zakonodavne skupštine poslednjih saziva. Kao da glasamo za normalne porodične ljude, a dobijamo u toku njihovog rada, blago govoreći, čudne zakonske projekte. Zašto? Možda, došavši na vlast, dospevaju u drugi svet, izolovan od naroda? Stan u poslaničkoj kući, automobil sa rotacionim svetlima, kabinet u koji ne ulazi narod, privilegije sve moguće i isprazna užurbanost.

Deka Anastasijin je predložio zanimljiv projekat zakona za deputate. Svi oni treba da dobiju zemlju i da žive neizostavno u naseljima izgrađenim na toj zemlji, sa susedima iz naroda. Građanka Ukrajine, diplomac pravnog fakulteta, Tatjana Borodina, podrobno je razradila taj projekat i mislim da zaslužuje pažnju. Zato sam odlučio da objavim njegove osnovne članove u ovoj knjizi i da zamolim čitaoce – neka ga ponude svojim poslanicima zakonodavnih skupština na svim nivoima u svojim regionima.

Takođe pozivam čitaoce da obavezno uzmu učešće na regionalnim i saveznim izborima, ali da glasaju samo za one kandidate koji žive na sopstvenim imanjima.

Ma, zar samo pečat u ličnoj karti govori o pripadnosti Rusiji, jednog ili drugog građanina? Ima mnoštvo slučajeva da kandidat koji izlazi na izbore ima rusko državljanstvo i prijavu prebivališta, a da mu se raskošni posed nalazi u drugoj zemlji. Zar će on razmišljati o potrebama ruskog naroda? Pre će biti da će na potpuno drugo biti usmerene njegove misli i namere.

Ukoliko kandidat poseduje svoju malu Domovinu – svoje zavičajno imanje u Rusiji – i živi na njemu među ruskim građanima, od njega se može očekivati rad, usmeren na dobrobit tih građana i velike Domovine.

To postaje jasno mnogim ljudima. Studenti čak počinju da pišu zakone, pomažući zakonodavcima.

*****

Zakon Rusije o zavičajnim naseljima, stvaranim narodnim deputatima Rusije, svih nivoa (nacrt)

Zakon definiše pravne, socijalne i ekonomske osnove stvaranja i funkcionisanja zavičajnih naselja, stvorenih narodnim poslanicima Rusije, kao i zavičajnih imanja, a takođe obezbeđuje zvanično proglašenje u Ustavu Rusije - prava građana Rusije na zemlju, kao osnovnog nacionalnog bogatstva.

Zakon je usmeren na stvaranje punovrednih uslova za kvalitetan i plodotvoran rad narodnih deputata Rusije po pitanju: razrade, stvaranja i primene zakona Rusije, a takođe i na obezbeđivanju maksimalne povezanosti deputata sa svojim biračima.

Član 1. Osnovni termini i pojmovi korišćeni u Zakonu

U ovom Zakonu termini se koriste u ovakvom značenju:

Zavičajno imanje – Zemljišna parcela veličine od 1-1,3 hektara, ustupljena punoletnim građanima Rusije na doživotno korišćenje, s pravom prenosa po nasleđu, bez oporezivanja zemlje i prinosa sa nje;

Zavičajno naselje – Naseljeno mesto, organizovano na načelima lokalne samouprave, koje se sastoji od zavičajnih imanja i objekata društveno-kulturne i javne namene;

Doživotno korišćenje – безусловno, neograničeno vremenski, besplatno posedovanje i korišćenje zemljišne parcele;

Živa ograda – rastinje drveća ili grmlja, posađeno po obodu parcele zavičajnog imanja, kao i zavičajnog naselja.

Član 2. Zakonski propisi o zavičajnim imanjima i naseljima

Dokumenta vezana za ustupanje narodnom deputatu Rusije zemljišne parcele za stvaranje zavičajnog naselja, definisanje zakonskog režima zavičajnih imanja i naselja i njihovo funkcionisanje, regulišu se Ustavom Rusije, Zemljišnim kodeksom Rusije, važećim Zakonom, Zakonom Rusije „O zavičajnim imanjima i naseljima u Rusiji“, i drugim zakonima.

Član 3. Osnovni principi zakonodavstva iz oblasti zavičajnih naselja

Pri stvaranju zavičajnih naselja od strane narodnih deputata Rusije, deputat se mora rukovoditi sledećim osnovnim principima:

- a) poštovanje zakona;
- b) stvaranje uslova za ostvarivanje prava svih građana Rusije na zemlju, kao na osnovno nacionalno bogatstvo;
- c) besplatno, bezuslovno i vremenski neograničeno posedovanje i korišćenje zemljišne parcele, ustupljene za stvaranje zavičajnog imanja;
- d) oslobađanje vlasnika zavičajnih imanja plaćanja poreza od prodaje proizvoda odgajanih i proizvedenih na zavičajnom imanju;
- e) obaveza stvaranja jednog zavičajnog naselja za svakog narodnog deputata Rusije tekućeg saziva;
- f) ostalim principima.

Član 4. Područje delatnosti Zakona

Delokrug ovog Zakona se odnosi na narodne deputate Rusije svih nivoa, izabrane u saglasnosti sa zakonodavstvom o izborima, a takođe i na punoletne građane Rusije, koji su izrazili želju da žive u zavičajnom naselju, organizovanom na principima izloženim u ovom Zakonu.

Član 5. Ustupanje narodnom deputatu Rusije zemljišne parcele za izgradnju zavičajnog naselja

1. Svakom narodnom deputatu Rusije ovog i sledećih saziva, u toku jedne godine od dana njegovog izbora, stavlja se na raspolaganje zemljišna parcela ne manja od 150 hektara, za izgradnju zavičajnog naselja (nadalje – zemljišna parcela).

2. Pri izboru narodnog deputata Rusije po proporcionalnom sistemu o višemandatnom opštredržavnom biračkom okrugu, po izbornim spiskovima kandidata za deputate političkih partija, izbornih grupacija političkih partija, zemljišna parcela se ustupa narodnom deputatu Rusije u jednoj od oblasti Rusije po njegovom izboru.

Pri izboru narodnog deputata Rusije po većinskom sistemu u jednomandatnim izbornim okruzima, zemljišna parcela mu se ustupa u granicama tog izbornog okruga za koji je deputat bio izabran.

3. Zabranjuje se da jedno zavičajno naselje izgrađuju dva ili više narodnih deputata Rusije, a takođe i da žive u jednom naselju dva ili više narodnih deputata Rusije tekućeg saziva.

4. Zemljišna parcela se ustupa na jednom području, sa raspoloživim izvorima vode koji su u državnom ili opštinskom vlasništvu. Zemlja može biti preuzeta od lica koja imaju zemlju na doživotnom korišćenju, i predata narodnom deputatu Rusije radi izgradnje zavičajnog naselja.

5. U slučaju potrebe, zemlja može biti otkupljena od vlasnika za društvene potrebe. Sopstvenik zemljišne parcele, ne kasnije od godinu dana pre predviđenog otkupa, mora biti unapred pismeno obavešten od strane organa koji donosi odluku o otkupu zemljišne parcele. Otkup zemlje se ostvaruje uz saglasnost sopstvenika parcele. Njena vrednost se ustanovljava u skladu sa ekonomskom vrednošću i ekspertskom procenom zemlje koja se sprovodi po metodici utvrđenoj Kabinetom ministara Rusije.

6. Zemljišna parcela koja se namerava uključiti u sastav parcele za izgradnju zavičajnog naselja od strane narodnog deputata Rusije, ali se nalazi u vlasništvu fizičkog ili pravnog lica, uz saglasnost vlasnika može biti zamenjena za parcelu iste vrednosti u okviru tog regiona ili, po želji vlasnika, na nekom drugom području Rusije.

7. Građani Rusije – vlasnici parcela koje se graniče sa teritorijom zavičajnog naselja u izgradnji, i zemljišnog deoničarskog udela fizički odvojenog - imaju pravo da besplatno predaju pripadajuću im parcelu, radi izgradnje zavičajnih naselja od strane narodnih deputata Rusije, a da u novo stvaranom zavičajnom naselju dobiju pravo na doživotno korišćenje parcele radi stvaranja zavičajnog imanja.

8. Građanin Rusije, imajući u vlasništvu deo zemlje koja nije fizički podeljena, ima pravo da je pripoji u potpunosti ili delimično (površinom ne manjom od jednog hektara), zavičajnom naselju koje je stvorio narodni deputat Rusije, i da na njemu dobije pravo doživotnog korišćenja parcele za izgradnju zavičajnog imanja.

Član 6. Sastavni delovi zemljišnih parcela u zavičajnom naselju

1. Zemlja zavičajnog naselja se sastoji iz ovih vidova zemljišnih parcela:

* parcele za stvaranje zavičajnih imanja;

* parcele za stvaranje zavičajnih imanja dece narodnog deputata Rusije (rezervni fond), u broju ne većem od dve parcele po jednom zavičajnom naselju.

2. Zemljišne parcele pod objektima namenjenim društveno-kulturnim i javnim delatnostima, izdvajaju se u saglasnosti sa generalnim planom zavičajnog naselja. Površina za ove potrebe ne sme da bude veća od 7% ukupne površine zavičajnog naselja. Ova zemljišna parcela se nalazi pod upravom teritorijalnog saveta tog naselja.

3. Ostali deo zemljišne parcele se deli na parcele za zavičajna imanja, površine ne manje od 1 hektara svaka. Površina parcele može biti najviše do 1,3 hektara, zavisno od osobenosti reljefa oblasti i drugih činilaca.

4. Između zemljišnih parcela svih vidova, obavezno se stvaraju prolazi, širine ne manje od 3-4 metra, po obimu svake parcele, ustupljene za stvaranje zavičajnog imanja. Njegov vlasnik ima pravo da zasadi živu ogradu.

5. Na zemljišnim parcelama određenim za stvaranje zavičajnog imanja, građani Rusije imaju pravo da sade drveće i žbunasto rastinje (uključujući i šumske vrste), da prave veštačke rezervoare za vodu, da grade stambene zgrade i druge objekte, da izgrade pomoćne prostorije i druge objekte, uz poštovanje principa dobrosusedskih odnosa.

Član 7. Način deobe zemljišnih parcela, određenih za stvaranje zavičajnih imanja, među građanima Rusije

1. U stvaranom zavičajnom naselju, narodni deputat Rusije ima pravo da prvi, po svom izboru, dobije na doživotno korišćenje sa pravom prenosa po nasleđu, jednu zemljišnu parcelu za stvaranje zavičajnog imanja.
2. Svako dete narodnog deputata Rusije koje ima sopstvenu porodicu, ima pravo da dobije na doživotno korišćenje zemljišnu parcelu za stvaranje zavičajnog imanja.
3. Jedna ili dve zemljišne parcele u zavičajnom naselju obavezno se ustupaju deci – vaspitanicima domova za napuštenu decu i izbeglicama.
4. Do 30% preostale količine zemljišnih parcela, narodni deputat Rusije ima pravo da po svom nahođenju podeli građanima Rusije za izgradnju zavičajnih imanja.
5. Preostale zemljišne parcele moraju se podeliti građanima Rusije koji pripadaju različitim slojevima stanovništva (preduzetnici, zaposleni u socijalnim delatnostima, penzioneri, predstavnici stvaralačke inteligencije, vojnim licima, itd.) Zemljišne parcele se dele građanima Rusije putem javnog žrebanja na zajedničkom skupu budućih stanovnika zavičajnog naselja.

Član 8. Teritorijalni savet zavičajnog naselja

1. Teritorijalni savet zavičajnog naselja čine stanovnici, udruženi stalnim mestom boravka u okviru zavičajnog naselja, koje predstavlja samostalnu administrativno-teritorijalnu jedinicu.
2. Teritorijalni savet zavičajnog naselja ima pravo na osnivanje predstavničkog organa lokalne samouprave – savet zavičajnog naselja, koji se sastoji samo od žitelja tog zavičajnog naselja.

3. Narodnom deputatu Rusije je zabranjeno da istakne svoju kandidaturu za izbore, kao i da bude izabran u savet zavičajnog naselja. U slučaju izbora narodnog deputata Rusije u savet, izbori se poništavaju.
4. Radi regulisanja osobenosti ostvarivanja lokalne samouprave, teritorijalni savet zavičajnog naselja ima pravo da na skupštini lokalnog saveta ili na lokalnom referendumu, usvoji Statut teritorijalnog saveta zavičajnog naselja (u daljem tekstu – Statut). Statut podleže registraciji u rejonskim pravosudnim upravama.

Član 9. Pravni položaj zemljišne parcele za izgradnju zavičajnog imanja

1. Zemljišna parcela za stvaranje zavičajnog imanja ustupa se na doživotno korišćenje sa pravom prenosa po nasleđu isključivo državljaninu Rusije. Zemljišnu parcelu za izgradnju zavičajnog imanja zabranjeno je ustupati stranim državljanima i licima bez državljanstva, osim licima koja su dobila po utvrđenoj zakonskoj proceduri status izbeglica (ali ne više od dve porodice po jednom zavičajnom naselju koje stvara narodni deputat Rusije).

*****

Ne znam koliko sam vremena šetao dok se deka Anastasijin upoznao sa sadržajem fascikle sa dokumentim, kad iznenada začuh gromoglasan i uopšte ne starački smeh. Nastavio je da se smeje i kada sam mu brzo prišao.

- Izvanredno... Uh, nasmejao me je... Hvala ti... Hvala, Vladimire. A u početku nisam hteo da se udubim.

- Pa, ako ste pronikli u suštinu, zašto se smejete? Stanje je više nego ozbiljno. Izuzetno složeno i teško!

- Za koga složeno? - upita deka.

- Za mene, za čitaoce koji su poželeli da stvaraju zavičajna imanja o kojima je govorila Anastasija.

Moguće da mi je ton bio unekoliko razdražen i uvređen dok sam to govorio. Deko je prestao da se smeje, pažljivo me pogledao i odgovorio mirno i ozbiljno:

-----

*Podroban projekt i tumačenja zakona biće objavljeni u sledećem broju almanaha „Zvoneći kedri Rusije“. Almanah će moći da se kupi i dobro bi bilo da čitaoci posavetuju deputate na svim nivoima vlasti da se upoznaju sa njim

- Ni do ovoga trenutka ne mogu da pojmem, zašto se unučica s tobom petlja, pa još i decu rađa. Samo se nemoj ljutiti na mene, starca, Vladimire. Ne mogu da razumem, što znači da ni drugi neće razumeti. Ali je u tom nerazumevanju verovatno smisao golemi. Zato se prema tebi odnosim bez zlonamernosti. Ne osuđujem unučicu, već sam očaran njom učinjenim.

- A da li suštinski možete nešto reći o napisanom?

- Pa, rekao sam već – ushićen sam učinjenim.

- Kim učinjenim?

- Unukicom.

- Ma, ja sam Vas o mnome napisanom pitao.

Deka baci pogled na korice sa papirima, a potom ćutke i pažljivo na mene, te odgovori:

- Zaista ne znam, Vladimire, u kolikoj meri je neophodno tvoje pisano obraćanje ljudima... Možda je ono za njih i važno, a za mene je pročitano samo potvrda mojih pretpostavki o tome da je unukica još pre deset godina predvidela sve peripetije i sve ostalo, što tebi, po svoj prilici, izgleda kao da se zbog protivljenja zbiva. A ona je to odavno na dobrobit preokrenula.

- Kako se može za dobrobit smatrati vređanje čitalaca i mene?

- Da li si shvatio ko vređa tebe i čitaoce tvoje?

- Struktura nekakva, pod krovom Ruske Pravoslavne Crkve smeštena.

- Osetio si se uvređenim?

- Da.

- I to je dobro. Sad više nećeš razumom, već ćeš osećajima iskrslim u tebi i mnoštvu ljudi moći da spoznaš – kako su vaše praroditelje pred potomcima oklevetali. Nazvali su ih paganima i tokom mnogih vekova su im pripisivali dela rđava, koje praroditelji nisu činili. Nisi samo ti o tome pokušavao da pišeš. Kroz vekove protekle mnogo je istoričara bilo koji su tu klevetu pokušavali da opovrgnu. Ali, uzalud.

Sad je nastalo stanje u kom se na isti način kleveću ljudi koji sa tvorevinama Božjim žele da se upoznaju. Takvih ljudi više nije malo, i oni na sebi osećaju koliko su oklevetani njihovi praroditelji. Oni, koji su danas oklevetani, prenuće Duše praroditelja dalekih. Kao anđeli-čuvari, daleki roditelji će štititi svoju sadašnju decu. Bolje neće biti, niti svetlije od te sile koja se rađa sada u svetu. Veruj. Ako se danas tako dogodilo ljudima... Ako nevidljiva nit bude kadra da ponovo spoji današnjeg sina sa njegovim roditeljem koji je živio pre dve hiljade godina, i ako se nadalje nit spajanja produži, onda će se s Bogom čovek današnji - s prvim roditeljem svojim - sjediniti.

Deka je to govorio, očito potiskujući uzbuđenje. A ja sam hteo tačno da utvrdim:

- Možda je izuzetno važno izrečeno Vama. Ali je došlo do zastoja u izgradnji zavičajnih imanja.

- Ma, možda je to nužno za poimanje i stvaranje projekta budućnosti?

- Može biti. Ipak, nekako čudno sve dobija drugačiji pravac. Reklo bi se kao da je od običnih radnji započinjala prva knjiga, zatim su sa drugom nastali klubovi čitalaca, a sada – „Zavičajna knjiga“, a pojavila se i „Porodična hronika“.

Kod tih reči deka se ponovo zasmejao, ali je smesta ućutao, rekavši uz dobroćudni osmeh:

- Sa „Porodičnom hronikom“ se unukica očito lično malko poigrala. Možda, da bi vas na neki način ohrabrila. Neverovatno, takvu je okolnost stvorila, da su vrhovni vladar zemlje i Patrijarh ideju unukicinu podržali. Ali, isključivo ideju. Preko filozofije njene prešavši ćutke, ili je ne shvativši. U Večnost oni neće ući, polovični su oni, nisu smeli.

U istoriju i Večnost će ući oni ljudi koji sada, makar i u mislima, stvaraju svoja Bogougodna imanja. Ideju su sami izabrali ili su njih odabrali, to više neće biti važno. Večnost je pred tim ljudima koji budućnost stvaraju za decu. Svoju decu i sebe. Prvi put će se na Zemlji - za Večnost rođen - vratiti u Večnost čovek.

Vladimire, počinjem da razumevam postupke unukicine. Otkrivene su pred Anastasijom, možda, mnoge tajne postojanja. Ali postoji jedna tajna koja do kraja nije poznata čak ni žrecima vrhovnim. Oni su oduvek jedino znali: život ljudski može večan biti. Delimična znanja su im dozvoljavala da se reinkarniraju iznova. Ali nije bilo potpuno njihovo ponovno ovaploćenje. Zato ni njima, ni ljudskom rodu, dela radost nisu donosila. Sada, uveren sam, veruj, Anastasija zna u potpunosti sva, za sticanje Večnosti, neophodna dela. Pitaj je o tome i pokušaj da pojmiš. I ako reći uzmogne da pronade u sebi, razumljive mnogim ljudima, otvoriće se svetovi, dostojni čoveka-boga.

Idi, Vladimire, unučici, s njom porazgovaraj. Sad na obali jezera sedi ispod kedra. Može se dogoditi značajno za svet, kada se reći o Večnosti, za razum i osećaje razumljive nađu. Poleteće uvis stremljenja probuđene civilizacije veličanstvene. Galaksija će osetiti uzvišena stremljenja i sa uzdrhtalim uzbuđenjem će iščekivati dodir onih, koji život čudesni planetama mogu doneti. Idi, ne oklevaj!

Načinio sam nekoliko koraka, ali me je poziv deke Anastasijinog zaustavio:

- Vladimire, vreme vam je, anastasijevcima, i partiju svoju zavičajnu da osnujete.

- Partiju? Kakvu?

- Ma, kažem ti, tako je i nazovite – „Zavičajna partija“.

NOVA CIVILIZACIJA

Anastasija je sedela ispod kedra u svetlosivoj lanenoj haljini. Rukama obgrlivši kolena i malkice naklonivši glavu, posmatrala je glatku vodenu površinu jezera. Nisam joj odmah prišao. Neko vreme sam stajao podalje od nje i posmatrao mirno sedeću usamljenicu na obali reke. Ne. Ne odgovara to određenje Anastasiji. Pre bi se mogli nazvati usamljenicima ljudi koji žive u savremenim stanovima.

Živi u stanu čovek, i ne poznaje čak ni susede sa istog sprata. Korača ulicom takav čovek i ne tiču ga se ljudi koji prolaze mimo njega. Kako oni što mu dolaze u susret, tako ni oni što idu u istom pravcu.

Znači, nije strašno kada živi čovek sam. Neuporedivo je gore kada je čovek sam samcit među ljudima, sebi sličnim.

I tako sedi Anastasija sama na obali jezera u tajgi, ali kuca u saglasju njeno srce sa milionima ljudskih srca koja u raznim zemljama obitavaju. Poneko je prijateljicom naziva, neko sestrom, kao da su rod.

A njene tiho izgovorene reči mirno prolaze kroz neprekidnu bujicu informacija - gromovitih, koje krešte sa ekrana televizora i iz mnogih drugih izvora. Prolaze njene reči i prihvataju ih ljudi. I začuvši te reči, strunom gitare i pesmom odgovaraju, a često i delom. Izgrađuju drugačiji život svoj. I deka... Prvi put sam ga video da se žustro izjašnjava, moleći da o Večnosti porazgovaram sa Anastasijom.

Kada sam seo pored nje, okrenula se prema meni. Nežan pogled sivo-plavih očiju je smirivao. Neko vreme smo se samo gledali u oči.

I ja, bukvalno ne kontrolišući sebe, uzeh je za ruku, blago je poljubih i vratih na njeno koleno. Na obrazima Anastasijinim buknu rumenilo, trepavice uzdrhtaše. Obuze me bez ikakvog razloga neki nemir. Kako je čudno zbuniti se pred ženom posle deset godina poznanstva! I kako prijatno!

I da bih nelagodnost zbog zbunjenosti prikrio, prvi sam progovorio:

- Sada sam, Anastasija, sa tvojim dekom razgovarao. On je nekako čudnovato, uzbuđeno govorio o neophodnosti nekakvih reči o Večnosti. Rekao je da te reči treba da budu takve da ih čovek, ne samo umom ili razumom može shvatiti, već i čulima. Da li su to zaista važne reči?

- Da, važne su, Vladimire. Ali nisu reči, već je – spoznaja ljudska važna. Da bi se ona pojavila, svakako su reči nužne. Spoznaja večnog života će pomoći da se mera života čovekovog savršenom učini.

- A kakva je veza između mere života i spoznaje Večnosti?

- Neposredna. Današnji ljudi smatraju da mogu da žive samo nekoliko desetina godina, posle čega zanavek napuštaju život, odlazeći u

ništavilo. Međutim, život čovekov može biti večan. O tome bi trebalo ispričati tako da razume svako ili većina ljudi.

- Ma, o tome si pričala. U raznim knjigama sam pisao reči tvoje.

- Da, pričala sam, ali očigledno je da je nerazumljiv bio govor moj, ili su bili prejaki uticaji o prolaznosti ljudskog života koji su do toga doveli. Naći treba nove reči i dokaze.

- Pa onda pokušaj da ih nađeš.

- Pokušaću. Njih, očito, zajedno sa onima koji shvataju, moram tražiti.

- Ma, ti za početak pokreni svoje reči.

- Dobro. Možda bi ovako trebalo reći...

Većina ljudi koji žive na Zemlji smatra da sami život svoj uređuju. Biraju profesiju, stvaraju porodicu, rađaju decu ili, naprotiv, odbijaju da začnu decu. Ali su nesamostalne u mnogome njihove odluke. Na njih ogroman uticaj tuđa volja vrši, dejstvujući kroz javno mnjenje. Na primer, imate jedan predmet: naziva se „vešalica za odeću“. Jednom je neko odlučio da usavrši taj predmet: da iskoristi kao vešalicu za odeću samog čoveka. I pojavila se profesija nazvana „manekenka“ – od reči „maneken“– što znači drvena lutka za pokazivanje odeće. Loša je to profesija, nesvojstvena predodređenju čovekovom.

A neko je odlučio da napravi iz toga jednu od najprivlačnijih profesija, i učinio je to. Počeli su da pokazuju žive manekene u raznim časopisima u boji, i u televizijskim emisijama, i da pričaju o njihovom, tobože srećnom životu. Da pričaju kako dobijaju mnogo novca i kako bogati ljudi žele da se žene njima. Na milione devojaka mlađanih je počelo da mašta kako će postati najbolje na svetu manekenke, te prema tome – srećne.

Milioni devojčica u raznim zemljama čine sve moguće ne bi li stekle lažnu slavu. Jedna od milion postaje poznata manekenka, a suštinski, ostaje isključivo živa vešalica za odeću. Ostale doživljavaju razočaranje u život, pošto se njihov san nije ostvario.

Desilo se to zato što nisu mogle samostalno da ustanove svoje predodređenje, već su počele da izgrađuju svoj život pod uticajem tuđe volje.

Primera sličnih se može mnoštvo navesti – kad muškarci, žene, pa čak i deca streme varljivim vrednostima, prenebregavajući predodređenje svoje.

I u celini gledano, ljudsko društvo od takvih ljudi – kuda može stremiti? Šta misliš, Vladimire?

- Ma nikuda i ne stremi – to društvo ljudsko. Evo, u našoj zemlji, Rusiji, ni jedna partija, pa ni država u celini – uopšte nikakav program o stvaranju budućnosti nema. Od izrečenog tobom, Anastasija, zainteresovalo me je utvrđivanje predodređenja čovekovog. U čemu je ono? Kako ga ustanoviti?

- Neka misao tvoja, Vladimire, i drugih ljudi pokuša da oseti dela Božija, Njegov program - providenje.

- Zar je to moguće – osetiti snoviđenje Božije?
- Moguće je. Jer On ništa nije skrivao, niti skriva od ljudi – Svoje dece. Zamršene tekstove nije pisao, sve je na primerima pokazao. I pre svega treba da pojmi, oseti neizostavno svako: kakva dela u Večnost vode čoveka? Razmisli sam, Vladimire: zašto sazdaš svetu raznovrsnu i živi, nije stvorio Bog automobil, televizor, rakete u njihovom obliku sadašnjem?

- Možda jednostavno nije uzmogao da stvori, a čovek je – uspeo...?

- On je sazdao sve što je potrebno čoveku: načine prebacivanja; maštu poseduje čovek, uz pomoć koje slike može videti lepše od onih, što ih na televizijskim ekranima prikazuju. Da osvaja vaseljske planete takođe može čovek, bez pomoći veštačkih sprava primitivnih.

Njim je ustanovljeno predodređenje čovekovo, i program razvoja života Vaseljene cele. Da bi se spoznao Njegov program, ne treba uništavati, već treba pažljivo proučiti i ustanoviti smisao svega zemaljskog.

*****

Besmrtnost

- Bog je stvorio čoveka besmrtnim, i samo tri uslova za to treba ispuniti.

Prvo: stvoriti prostranstvo živo koje bi privlačilo k sebi čoveka, i kome bi čovek težio.

Drugo: na Zemlji mora da živi bar jedan čovek, sa dobrotom i ljubavlju misleći o tebi.

Treće: nikada ne dozvoliti sebi misao o tome da te smrt može zadesiti, i to je izuzetno važno. Ako čak i čoveku koji tone u san sugerišu da umire i on sam poveruje u to, onda će i umreti, svojoj misli se pokoravajući. Ali ako čak i stariji čovek, po zemaljskom poimanju, istroši svoje telo i leži na smrtnoj postelji, a ne misli o smrti već zamišlja život svoj u njime stvorenom živom prostranstvu, rodiće se iznova - takav je zakon Vaseljene. Ona ne može da dopusti da umre misao koja je stvarala život.

Vi imate ovakav izraz – prirodni odabir. Evo i sad program Božiji odabira za ovaploćenje iznova sve najbolje. Jer izbor nije bio baš veliki. Sad se on povećava višestruko. Imanje ko bude sa Ljubavlju stvarao, ovaploćivaće se iznova i iznova.

Sve što smeta, zanevek će iščeznuti sa Zemlje, ustupajući mesto novorođenoj civilizaciji.

- Kako, zašto nova civilizacija: isti su ljudi, biljke, ista je planeta?

- Nova civilizacija, Vladimire, odlikuje se novom svešču, novim osećanjem okolnog sveta. Taj veličanstveni početak, začet u današnjem

čovjeku, nevidljiv je običnom čulu vida, dok se ne izmeni izgled cele planete - što naziva se „Zemlja“. Uticaće na život Vaseljene cele.

- Ma, kako se od spoljnog izgleda može izmeniti Vaseljena?

- Može, Vladimire. Jer naša planeta je – majušni delić, ali tesno zajednički deluje sa drugim delićima Vaseljene. Iako se čak i maleni delić menja, ipak svojim promenama može da utiče na celu raznolikost Vaseljene.

- Da, zanimljivo. A da li bi mogla sliku da pokažeš, Anastasija, iz budućnosti, kako Vaseljena može da se menja?

- Mogla bih. Evo pogledaj.

*****

Ljubav, stvarajuća svetove

Na planeti Jalmeza bujalo je proleće. Opojno su mirisali, nalik na zemaljske, trava, cveće na drveću i grmlju. Po stazi sred prolećne divote išao je na simpozijum Vladislav. Predstojalo mu je da održi referat o poreklu života na planeti Jalmeza. Kao zastupnik oprečnog mišljenja, nastupiće njegov drug iz detinjstva, Radomir.

Sa svojih devetnaest godina, Vladislav je ovladao dovoljnim obimom informacija kojim je mogao da iznese svoju teoriju na naučnom skupu bilo kog stepena. A ni znanja njegovog druga Radomira nisu bila manja. Radomir i njegova grupa podrške koriste bilo koje slabo mesto referata ili nedovoljno dokazana dešavanja iz prošlosti. Na simpozijumu će biti i Ljubomila. Ljubomila... Tako se eto desilo, obojica su volela tu devojkicu od najranijeg detinjstva. Voleli, ali nisu priznavali svoju Ljubav ni jedan drugom, ni devojci, sve iščekujući barem neki znak s njene strane: kome od njih dvojice daje prednost.

Vladislav je namerno pošao dužim putem, da još jednom dobro promisli o svom istupanju. Ali mu je nešto smetalo da se usredsredi. Imao je osećaj kao da ga neko posmatra. Kada se iza njega začuo neki šum, Vladislav se naglo okrete. Sa staze se neko bacio u žbunje i zamro u travi. Vladislav se vrati nekoliko koraka unazad i ugleda, šćućurenu u travi ispod žbunja, svoju četvorogodišnju sestru Katju.

- Tako. Katerinka, opet si se za mene pilepila – nežno progovori sa sestrom Vladislav. – Predstoji mi ozbiljan posao. Zar ne shvataš da možeš da mi smetaš? Shvataš, razume se, zato se i kriješ u travi.

- Ne skrivam se, ležim prosto. Cveće, bubice svakoake razgledam – izjavi malena Katja i napravi se kao da je zaista zanima maleni cvetić.

- A, tako. Onda nastavi da ležiš i razgledaš. Odoh ja.

Katja smesta skoči, pritrča Vladislavu i brzo progovori:

- Idi, Vladice. Za tobom ću ići tihi-tiho, da ti ne smetam u razmišljanju. Kada stignemo tamo gde se ljudi okupljaju, uhvati me za rukicu, da svi vide kakvog imam lepog i pametnog batu.

- Dobro, dobro. Ne ulaguj se. Daj mi svoju rukicu. Samo zapamti: kada ja ili neko drugi bude izlagao, nemoj ni da pomisliš da tumačiš izgovoreno odraslina, kao prošlog puta.

Zadovoljna Katarinka uhvati Vladika za ruku uz obećanje:

- Svim silama ću se truditi da ne objašnjavam.

*****

Prirodni amfiteatar ispunili su stariji i mlađi predstavnici raznih oblasti planete Jalmeza. Niko nije imao olovke, notese ili bilo kakav pribor za zapisivanje. Prirodno pamćenje omogućavalo je da se pamti izrečeno do najsitnijih pojedinosti. Nije bilo nikakvih izloženih predmeta kod izašavšeg pred auditorijum Vladislava. Snagom svoje misli, mogao je da stvara u prostranstvu holograme koji su pokazivali slike prošlosti, prikazivali predmete svakidašnjeg života, pa čak opisivali i osećanja.

Malko uzbuđen, Vladislav započe svoje izlaganje:

- Planeta na kojoj mi živimo naziva se Jalmeza. Stara je više od devedeset hiljada triliona godina. Ali je život nastao na njoj pre svega trista godina. Za nastanak života treba da zahvalimo našim praroditeljima – stanovnicima planete Zemlje. Tačnije rečeno, rađanje života na planeti Jalmeza dogodio se pod uticajem energije Ljubavi i viziji dva žitelja planete Zemlje. Iz tog razloga vam predstavljam istorijsku informaciju iz života zemljana.

Prvobitni period života ljudi Zemlje, sasvim je moguće da je bio isti kao naš. Oni su savršeno poznavali i osećali svoju planetu i predodređenje Vaseljene.

Zemljani su ustanovljavali predodređenje svih živih organizama svoje planete i znalački ih iskorišćavali.

Ali je jednom došlo do katastrofe. U svest jednog od žitelja Zemlje prodro je virus koji je intenzivno počeo da se širi među ostalim stanovnicima planete. Naši naučnici su taj virus označili rečju „smrt“. Spoljni simptomi tog virusa, kako svedoče istorijski podaci, izraženi su sledećim pojavama. Njime zaraženi ljudi počinju da uništavaju živu savršenu raznolikost planete, umesto čega grade primitivni veštački svet. Taj period života su sami zemljani nazivali tehnokratskim.

Pogođeni virusom „smrti“, ljudi su počeli da se preobražavaju iz razumnih bića - u bića antirazumna. Oni su se skupljali u ogromnom broju na nevelikim parcelama zemlje i gradili sebi stanove, nalik na kamene grobnice, postavljene jedne na drugu.

Zamislite kameno brdo sa mnoštvom probijenih u njemu jazbina. Otprilike takva kamena brda ljudi su gradili svojim rukama i nazivali ih kućama. Jazbine-grobnice u veštačkom brdu, oni su nazivali stanovima.

Gusto nagomilana, primaknuta jedna do drugih, veštačka kamena brda sa grobnicama - nazvali su gradovima.

U takozvanim gradovima, nepodesni su bili - vazduh za disanje, voda za piće, i nesveža hrana. Pojedini organi čovekovog bića još za života su počinjali da trule i da se raspadaju. Razume se, teško je zamisliti ljudsko telo koje se kreće, a u kome trule i raspadaju se organi. Ali, tako je bilo.

Istorijski izvori potvrđuju - kod ljudi tehnokratskog perioda postojala je čak i nauka koja se nazivala medicina. Oni su smatrali ogromnim dostignućem te nauke mogućnost zamene unutrašnjih organa. Ljudi nisu shvatali da već samo postojanje takve nauke svedoči o inferiornosti njihove svesti.

Ali nije se samo telo ljudsko raspadalo, silovito je propadala njihova svest – um, usporavala se misao, te su čak počeli da gube sposobnost da računaju, pa su izumeli kalkulator. Izgubili su sposobnost da stvaraju u prostranstvu holograme – te izumeše televizor – to je primitivan uređaj koji prikazuje nešto poput holograma.

Izgubivši moć da se prebacuju po prostranstvu, počeli su da grade veštačke mehanizme, nazivajući ih: automobili, avioni, rakete.

S vremena na vreme, jedna grupa ljudi bi napadala drugu ubijajući se međusobno. Ali najneverovatnije je – virus „smrt“ je usadio u ljude da nisu večni, već samo privremeni u svesnom prostranstvu.

Sve više i više, delanja ljudi tehnokratskog perioda pretvarala su planetu Zemlju u smrdljivu, ispunjenu zaudarajućim dimom tačku u Vaseljenu. A Vaseljski Razum je stalno nešto čekao, ne uništavajući tu štetnu tačku.

- Stanite, molim vas, na trenutak – prekide izlaganje Vladislava glas iz grupe protivnika, predvođene njegovim drugom Radomirom. - Vaše dalje istupanje je besmisleno. Nešto slično ovome, na Zemlji se nije moglo događati.

- U redu, prekinuću svoje izlaganje, ako vi zaista dokažete neistinitost izrečenog.

Iz grupe protivnika u sporu ustade mladi čovek i izjavi sledeće:

- Pouzdano se zna o postojanju religija u zajednici zemljana. U religioznim tumačenjima govorilo se o tome da je Zemlju i sve rastuće na njoj stvorio Vaseljski Razum, oni su ga nazivali Bogom. Klanjali su mu se i obavljali u njegovu čast mnoštvo obreda. Nadam se, uvaženi izvestioče, da nećete negirati tu činjenicu?

- Ne, neću – odgovori Vladislav.

- Onda recite, kako se mogu obavljati obredi u čast božanstva, i istovremeno uništavati Njegova dela? Istovremeno je nemoguće to raditi. Prema tome, nisu mogli da postoje na Zemlji gusto naseljeni gradovi. Nisu mogli ljudi da zagade vodu, stvorenu obožavanjem njima Bogom. Ma, i ne bi mogao Vaseljski Razum da dopusti takav kaos, inače Njega samog nije moguće nazivati Razumom, već na protiv, trebalo bi staviti

pod sumnju razumnost svega Njim stvorenog, a pre svega - čoveka. Šta ćete reći na ovo, uvaženi izvestioče?

- Reći ću, da postojanje Razuma, a tim pre Vaseljenskog, jeste jedinstvo dva načela – Razuma i Antirazuma.

Antirazumni period života ljudi planete Zemlje bio je neophodan. I ako dozvolite, u svom daljem izlaganju ću dokazati postojanje u čoveku dva velika načela.

- Dobro, nastavite – složi se mladi čovek i sede na svoje mesto.

- Svet Vaseljenski – to je jedinstvo suprotnosti - nastavi samouvereno Vladislav. - Čovek isto tako odražava kroz sebe jedinstvo suprotnosti. U neverovatnom haosu koji je pogodio svest ljudi Zemlje, odjednom su se pojavili ljudi koji su uzabili da shvate... Ti ljudi nisu na rečima, nisu uz pomoć religioznih tumačenja izmenili svoj odnos prema zemaljskim tvorevinama. Oni su počeli da menjaju svoj način života. Ni sami ne shvatajući u potpunosti razmere svog činjenja, oni su nazivali svoj rad prosto: „izgradnja zavičajnog imanja“.

Oni još nisu znali da dolazeći u dodir sa zemljom uz novo poimanje, počinju da oživljavaju planete vasseljenske. Da za njih neće postojati smrt. A decu koju su oni rodili, potomci će nazvati bogovima. A oni su jednostavno izgrađivali svoja zavičajna imanja na planeti Zemlji. Sa uzbuđenjem uzdrhtalim, Razum Vaseljenski je pratio njihovo delanje. I... započeo je period u kom su svi ljudi Zemlje počeli da žive na svojim prekrasnim imanjima. Došao je dan, kada... Pogledajte, pokazaću vam hologram, u njemu je dvoje ljudi.

U prostranstvu pred auditorijumom iskrsao je zemaljski pejzaž. Po stazi koja vodi prema šumi, od svog imanja je išlo, držeći se za ruke, dvoje starijih ljudi, muškarac i žena. Očigledno im je bilo preko sto godina. Smrkavalo se, još jedva primetne, na nebu su počele da se pojavljuju zvezde. Ljudi stigoše do kedra i postarija žena se prisloni na njega leđima.

- Ja sam baka, već i prabaka, a ti me stalno nagovaraš da kao u mladosti, pod zvezdanim nebom šetamo – nežno se obratila svom pratiocu žena.

- Pa zar ti to ne želiš?

- Razume se da želim, ljubljani.

On je uhvati za ramena, strasno je zagrlj i poljubi njene usne.

Potom je, pomerivši joj bretelu haljine, otkrio njeno rame. Pod mesečevom svetlošću, na levom ramenu žene, dobro su bila vidljiva tri mladeža, poredana u nizu. Muškarac je poljubio svaki od njih.

- Isti si kao i pre, ti, ljubljani moj, i ne želim da se rastanemo.

- I nećemo se rastati. Umrećemo i rodićemo se iznova.

- Ne možemo se ponovo roditi – tužno izusti ona. – Pogledaj, slobodne zemlje na Zemlji je sve manje, svuda uokolo su vrtovi, imanja. I naši unuci, možda, neće imati mesta. Verovatno o nećemu nije poveo računa Tvorac, našu Zemlju stvarajući.

- Ne mislim tako. Neki izlaz postoji, samo ga mi, zasad, ne znamo. Ali sam siguran - naša Ljubav se ne može prekinuti. Umrećemo zajedno da bi se ovaplotili iznova.

- Ali gde?

- Pogledaj, ljubljena - na onu zvezdu. Neka naša misao život, zemaljskom nalik, na planeti novoj stvori. Promisli sama - zašto bi On naumio da tako mnogo planeta stvori? Sve to nije bez razloga. Materijalna je naša misao, ona će za nas, život na planeti bez znakova života stvoriti. Mi ćemo se preobražavati iznova i iznova. Naša Ljubav...

- Hvala ti za snoviđenje predivno, ljubljene moj. S tobom... Pomoći ću ti da stvorimo život na planeti novoj.

- Kako ćemo nazvati, voljena, planetu našeg novog života?

- Jalmeza - neka se tako zove ona.

- Jalmeza, čekaj nas, a zasad vrtovima bujaj, prekrij se travama, kao što želim - odlučno i vatreno izgovori muškarac.

- I ja - odgovarala je ona.

Hologram je iščezao. Vladislav se poklonio auditorijumu i odmakao u stranu, ustupajući mesto svom drugu i protivniku - Radomiru.

Radomir stade na mesto Vladislava, pogleda slušaoce i progovori:

- Moram se usprotiviti svome drugu. I odmah ću reći: u njegovoj verziji ima vrlo mnogo nedokazivog i čak protivurečnog. Ja, kao i moji drugovi, ne mogu da poverujem u postojanje apsolutno apsurdnog perioda života ljudi.

Hologram koji je pokazao, čini se da svi razumemo: to je snaga njegove misli, njegove uobrazilje i iziskuje potvrdu. Iako je, moram reći, taj hologram proizveo u meni neki čudan osećaj. Učinilo mi se da ga je moj drug uzeo iz već poznatih priča, samo ne mogu da se setim, iz kog je on izvora.

Amfiteatrom se pronese gundanje i začuše se povici:

- Nije valjda plagijat?! Nečuveno! Ali možda predavač nije znao...

- Plagijat je. Osećaj već viđenog zaista izbija.

Vladislav je stajao po strani spuštene glave. Trgao se kada se začuo dečiji krik iz gornjih redova. „A-a-a... A-a-a-a“ - vrisnula je njegova nemirna sestra Jekaterinka.

„Dobro je, barem samo više, a ne objašnjava dešavanje“ - pomisli Vladislav. Ali je pogrešio.

Sačekavši da nastane tišina, Jekaterina glasno izjavi:

- Nemojte ni da pomislite da sporite sa mojim bracom! Zato što je on vrlo pametan i osetljiv.

- Ma, baš jak argument - začu se prigušen smeh.

- Tačno, vrlo ozbiljan - nastavljala je malena Jekaterinka. I ti, Radomirčik, više ne bacaj poglede na Ljubomilu. Ne zagledaj, tu se ništa ne može i gotovo.

- Katja, učuti! - viknu Vladislav.

- Neću da učutim. Ljudmilka voli tebe, i ti nju voliš, to sigurno znam.

- Kaća! - još jednom dreknu Vladislav i uputi se ka sestri.

- Ljudmilka, što sediš? – uzviknu Katja. – Zaustavi ga! Neće mi dozvoliti da završim. Odvući će me sad. Silom.

Iz zadnjih redova ustade smeđokosa devojka, pođe u susret Vladislavu i prepreči mu put. Obraze joj je oblilo rumenilo. Oborene glave prošapta:

- Tvoja sestra ima pravo, Vladislave.

Njen šapat je začulo utihlo gledalište. Glave prisutnih se okretoše prema malenoj Jekaterinki, a ljudi su se osmehivali i pljeskali. Nadahnuta podrškom gledališta, devojčica potrča prema Radomiru koji je stajao pred auditorijumom, stade pored njega i podiže uvis ručice, pokretom umirujući gledalište.

Kada su svi začutali, ona iznova progovori, obraćajući se Radomiru:

- A ti, Radomirčik, zamalo izdajnik da postaneš. Batu mog nemoj kuditi, niti mu zamerati. On je sve tačno pokazao. On je tvoj drug. Ti si njegov drug. I ne kudi ga.

Radomir je pokroviteljski odozgo posmatrao malenu devojčicu, i isto tako popustljivo se obratio njoj i sedećim u amfiteatru ljudima, rekavši:

- Ja ne kritikujem. Samo sam utvrdio činjenice. Pokazanom hologramu nedostaje dokaza. Naprosto nema ni jednog.

- Ima jedan. Ili čak i dva – odlučno izjavi Katerinka.

- I gde je on ili oni, ako ih je dva?

- Jedan sam – ja. Drugi – si ti, Radomirčik – mirno izgovori devojčica.

S tim rečima ona otkopča dva dugmenceta na svojoj haljini i otkri svoje ramence. Na levom ramenu malene Jekaterinke Radomir ugleda tri mladeža, upravo onakva kao kod starije zemałjske žene, pokazane u hologramu. Radomir je zagledao mladeže na ramencetu male devojčice, i krv mu jurnu kroz vene. Grozničavo se prisećao. Pred njim je iskrsao isključivo njemu vidljiv hologram.

Zemałjski pejzaž. On ljubi tri mladeža na ramenu svoje voljene. Potom ga ona grli. Razbarušila mu je uz smeh kosu na glavi, i kao i uvek, uz smeh ljubi vrh njegovog nosa.

Hologram je išćezao.

Radomir je još neko vreme posmatrao Jekaterinku stojeću pred njim, sa otkrivenim i dalje ramencetom. On se hitro saže, uze u naručje devojčicu i steže je na grudi. Ona ga zagrlila, kroz smeh mu razbarušila kosu i brzo ga poljubi u vrh nosa. Držao je malu Jekaterinku na rukama, a ona mu je šaptala u uvo:

- Požurio si da se rodiš, Radomirčik, ili sam ja zakasnila. Sad čekaj dok porastem. Četrnaest godina čekaj. Sa drugom nećeš biti srećan: ja sam tvoja polovina.

- Doćekaću da porasteš, voljena – odgovori tiho momak.

Umorna od uzbuđenja i umirena, Jekaterinka položi glavicu na njegovo rame i slatko zaspa, a on je ćutke stajao pred utihlim auditorijumom obazrivo držeći na rukama buduću svoju ženu.

Misaono je pisao po prostranstvu slova. Okupljeni su pročitali tekst njim stvorenog holograma: „Dokazi postoje. Oni su u svakom od nas! Beskonačna je i večna Ljubav u Vaseljenu“.

Potom se Radomir lagano i oprezno, da ne razbudi usnulu na svom ramenu devojčicu, uputio prema izlazu.

Zaboravio je da isključi iz prostranstva svoju misao i hologram je nastavio da se ispunjava slovima. Okupljeni su shvatali da nisu više njima upućene reći te, ali su ih spontano čitali:

„Bosim nožicama si po zvezdama potrčala. Za sebe nisi tražila Ljubav. U Vaseljenskim prostorima sama si čuvala ono, što zajedno treba da ispoljavamo“.

Reći su bile namenjene malenoj devojčici planete Jalmeza i zemaljskoj ženi – boginji - koja je podarila život njihovoj planeti.

Malena boginja slatko je spavala na ramenu Radomirovom, i možda je u snu takođe čula reći svog voljenog.

*****

Divno, Anastasija! Znači kada ljudi, sledeći Božanski program, srede celu Zemlju, imaće mogućnost da naseljavaju druge planete?

- Svakako. Inače je samo postojanje planeta Vaseljenskih besmisleno. A kod Njega sve ima golemi smisao. Ljubav dvoje, vizija u Ljubavi rođena, kadra je da život udahne bilo kojoj planeti.

- Kako sam razumeo, ljudi koji sada imanja stvaraju, neće umirati, već će samo tela menjati i odmah se u život ovaploćivati.

- Razume se, njihova dela na Zemlji su potrebija od svega. Ona su bogougodna. Pa čak i oni ljudi koji još nisu uspeli zemlju rukom svojom da dotaknu, ali su misleno počeli da grade buduću svoj rajski kutak živi, neuporedivo su potrebiji Božanskom programu od stotina mudraca iza kamenih zidova, izolovanih od tvorevina Božijih, gde o Bogu i duhovnosti govore.

Bogohulne su njihove reći i tužne, njima smrt bez ovaploćenja predstoji. Strašna je njihova kob, ali ona nije kazna Božija, već je izbor sopstvene sudbine!

Bljesnuo je On u Vaseljenu mišlju novom – ta energija izbora je divovska, ali je istovremeno i sudija. U traktatima i legendama se o sudu Božijem mnogo govorilo. Stigao je on, nećujan i nevidljiv sud Božiji. Sve ljude danas na planeti živuće, on će dotaći. A svako će sam sebi sudija biti.

Ko odabere život i život stvara istinski – prebivaće večno i izjednačićće se sa Tvorcem uzvišenim Vaseljenu.

Ko u pomislina svojim smrt oblikuje – na smrt je i osuđen svojom mišlju.

Ove njene reči izgovorene na obali reke, tonom spokojnim i sigurnim, kao da je prostranstvo prihvatilo i rasulo kao eho po Zemlji. Za deset godina nisam samo ja osetio - do koje mere je Anastasija kadra da svojim mislima i rečima oblikuje budućnost.

*****

Udaljavao sam se rekom. Stajala je na obali. Njene reči o životu večnom, prostranstvo je ponavljalo iznova i iznova. Iz kojih svetova vaseljenskih - pomislio sam iznenada - ili iz kojih galaksija se pojavila, na obali stojeća Anastasija, u svom zemaljskom obličju, i podarila spoznaju Večnosti planete, zvane „Zemlja“? Reči ona ne baca u vetar. I potvrđuje to život.

A kad je već tako, treba da se pozdravim sa vama, čitaocima mojim. Čestitam vam na vašem poimanju! Večno ćemo živeti, život u Vaseljeni stvarajući.

Do susreta radosnog, prijatelji!

Kraj prvog dela osme knjige

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

Za stihove, želje...

SADRŽAJ

Predosvitna osećanja -----	5
Pobeda nad radijacijom -----	8
»Guske, guske! Ga-ga-ga« ili	
Velika znanja koja mi gubimo -----	15
<i>Veliki problem</i> -----	19
<i>Izlaz postoji</i> -----	25
Povratak u mladost -----	27
<i>Prvi postupak</i> -----	27
<i>Drugi postupak</i> -----	27
<i>Treći postupak</i> -----	28
<i>Zagonetni postupak</i> -----	29
<i>Prividenje</i> -----	33
Božanska ishrana -----	36
Demon Kratije -----	44
Milijarder -----	49
Rodiću te, anđele moj -----	70
Kakav posao -----	82
<i>Razgovor s predsednicima</i> -----	83
<i>Predsedniku i Vladi Ruske Federacije</i> -----	86
<i>Nauka slikovitosti i u čijim je rukama ideologija zemlje</i> -----	87
<i>Ruska Pravoslavna Crkva, ruska li je?</i> -----	92
<i>Okupatori na delu</i> -----	93
»Zavičajna knjiga« i »Porodična hronika« -----	95
<i>Jevrejsko pitanje</i> -----	97
<i>Hajde da stvaramo</i> -----	99
<i>Pismo Predsedniku Rusije iz Nemačke</i> -----	110
Hektar – delić planete Zemlje -----	115
Vlast narodna -----	120
<i>Zakon Rusije o zavičajnim neseljima, stvaranim narodnim deputatima Rusije svih nivoa (nacrt)</i> -----	121
Nova civilizacija -----	128
<i>Besmrtnost</i> -----	130
<i>Ljubav, stvarajuća svetove</i> -----	131

Zadnja strana korica

**»Neka misao tvoja, Vladimire,
i drugih ljudi pokuša da spozna
tvorevine Božije i Njegovo providenje.
Tada će tvoj život i život ljudske zajednice
program stvoriti drugačiji«**

Anastasija

Zvoneći kedri Rusije

*Osma knjiga
Prvi deo*

*Begolli Zoja
Beograd, 16. 1. 2008.*